

Giới thiệu Một Đêm, Một Ngày, Một Đời

Truyện Một Đêm, Một Ngày, Một Đời của tác giả Phù Tô Lục kể một cuộc sống không có định hướng, không còn niềm vui thì cũng chẳng còn có ý nghĩa, chẳng cần quá nuối tiếc.

Du Cẩn thì yêu quá say mê đến thành ích kỷ, Cao Phi thì quá hận thù, cô người yêu thì lý trí đến mức lạnh lùng. Bắt đầu là sai lầm nên khó có thể có được cái kết viên mãn. Đúng là đôi khi cái chết cũng là một sự giải thoát.

Giữa tình yêu và thù hận thì Cao Phi lại lựa chọn thù hận, nhưng liệu anh có được vui vẻ thỏa mãn khi dày vò Du Cẩn để trả thù. Để đến khi nhận ra mình thật sự muốn gì, cần gì thì cũng đã muộn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Hà Du Cẩn, người bắt quá là nữ nhân tự đưa tới cửa mà thôi

Ngày 13 tháng 10 trời chuyển mưa nhỏ Chạng vạng tối trời mưa, vừa vặn ướt nhẹp đường cái. Sáu giờ, ta khoác khăn lụa mỏng đi ra cửa nghênh đón Cao Phi. Nếu như không phải hắn không vui, có lẽ giờ phút này ta đã sớm xuất hiện ở sân bay. Hắn đi công tác một tuần lễ đối với ta dài như một năm. Làm sao ta có thể chịu được khi hắn xuống máy bay người thứ nhất nhìn thấy lại không phải là ta. Nhưng trong điện thoại, hắn lạnh như băng trấn trụ ta, ba ngày không nhận điện của ta, ta ko còn cách nào khác đành phải thỏa hiệp với hắn. Đúng 7h, Cao Phi xuất hiện trong tầm mắt ta, mặc chiếc áo khoác ngoài màu vàng nhạt ta đã chuẩn bị cho hắn. Ta tung tăng như con chim nhỏ chạy về phía hắn, trong miệng kêu tên của hắn: "Cao Phi, Cao Phi." Hận giờ phút ko thể ở trong ngực hắn cảm thụ nhiệt độ cơ thể hắn. Hắn nghe thấy thanh âm của ta liền ngược mắt, có lẽ không nghĩ tới ta sẽ ra đón hắn, ánh mắt lập tức chuyển thành lãnh đạm. Nhìn ta chạy về phía hắn, hắn rất bình tĩnh dịch người muốn trốn tránh cái ôm của ta, thể hiện rõ ràng sự chán ghét ta. Có lẽ hắn cả đời này cũng không muốn quay về nơi này với ta. Ta nhìn không sót một điều gì, cũng không nguyện vạch trần, hướng chỉ đây không tính là tổn thương, mặt dày mày dạn vẫn tiếp tục đi lên, tiếp tục biểu đạt tưởng niệm của ta, "Cao Phi, ta nhớ ngươi." Ta không có cách nào không nghĩ đến hắn, nam nhân duy nhất đời này ta yêu. Ôm thân thể không hề có phản ứng, dù cho như vậy cao lớn, cũng không có nửa điểm ám áp cho ta. Hắn lập tức giọng gào dùng tay kéo ta tách hắn một khoảng cách, mặt không chút thay đổi nói: "Về nhà đi!"

Ta vẫn như cũ khuôn mặt tươi cười chào đón, bởi vì câu nói về nhà kia, ta biết hắn chỉ vô tâm, càng biết rõ hắn thực lòng ko muốn nói vậy... về nhà, Cao Phi, chúng ta về nhà. Phòng tắm truyền đến ào ào tiếng nước chảy, ta mãi miết sắp xếp lại hành lý của Cao Phi. Ta biết rõ, hắn đi công tác ko mua quà gì cho ta, hắn luôn nói Hà tiểu thư có tiền có thế, có cái gì là ko mua được, có cái gì là không chiếm được, cần gì phải làm điều thừa, làm phiền đến ta. Lúc đó, lời nói của hắn mang theo châm chọc, ánh mắt bén nhọn. Bình thường hắn rất ít nói với ta như vậy, ta luôn sợ hãi, ta biết rõ đây là hắn cố tình làm tổn thương ta. Cho dù ta muốn nói, ta có thể mua được ngàn vạn thứ tốt, cũng ko bằng một thứ người mua cho ta. Nhưng khi nhìn đến hắn cùng với ánh mắt khác lạ ngày thường, ta cũng chỉ có thể chùn bước. Hắn vẫn không thể quên được phương thức năm đó ta đối xử với hắn, có tiền có thế nhưng thật ra là ngấm ngầm hại người. Năm ấy, ta cùng cha tham gia một cuộc đấu thầu, tại đó ta lần đầu tiên nhìn thấy Cao Phi. Hắn một thân tây trang, như ánh mặt trời tự tin trước mặt mọi người. Ta đã từng xem qua một quyển sách tâm lý, cái gì gọi là nhất kiến chung tình, đó chính là nam nữ đều ở vào thời kỳ động dục, mặt đối mặt, vì vậy liền có nhất kiến chung tình. Ta nghĩ ngày đó nhìn thấy Cao Phi hormone của ta hẳn là dị thường tăng vọt, ta giống như công chúa Bạch Tuyết gặp được bạch mã hoàng tử, ta vội vội vàng vàng muốn hắn nhớ kỹ ta. Ta còn nhớ sau khi đấu thầu kết thúc, ta liền cười hi hi xuất hiện trước mặt Cao Phi. Tại cửa hội trường, tựa như một con thú chỉ chờ con mồi vào cửa. Sau khi kết hôn cùng ta, Cao Phi thường xuyên nói, Hà Du Cẩn, nếu như ta biết rõ khi đó người coi trọng ta, hơn nữa sẽ dùng phương thức xấu xa như vậy để lấy được ta, ta thề ta khi đó sẽ cự tuyệt nói với người một câu. Thế nhưng ta chỉ cười cười nói, Cao Phi, ta yêu ngươi, ngoại trừ mỗi thời mỗi khắc đối với hắn biểu đạt tình yêu của ta, ta đã không biết phải làm gì. Sau cuộc gặp mặt ở hội trường, chúng ta đã trở thành bằng hữu sơ giao, nhưng ta làm sao dễ dàng chấp nhận làm quân tử chi giao. Ta hướng cha của ta yêu cầu. Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên ta thực sự muốn một điều từ trong lòng. Có tiền có thế ko phải ta, mà là cha của ta, chủ tịch tập đoàn Thiên Hành, người dưới 1 người trên vạn người ở thành phố A. Ở đây không có chuyện gì ông ko làm được, huống chi là nữ nhi bảo bối của ông lần đầu tiên khẩn cầu gì đó. Ta thừa nhận, ta biết rõ phương thức của cha ta có chút quá đáng, nhưng khi đó Cao Phi đối với ta không có bất kỳ niệm tưởng nào, mà ta chỉ nghĩ nhanh nhanh trở thành tân nương của Cao Phi. Ta không ngần ngại ngược lại vui mừng khi chuyện thành công. Cao Phi cũng mềm mỏng ko chịu thua, cha đành phải dùng một chiêu cuối cùng. Ông cho người bắt cóc cha mẹ Cao Phi để uy hiếp. Cao Phi vạn bất đắc dĩ phải cùng bạn gái chia tay để cưới ta. Thế nhưng coi như trả thù, tại hôn lễ, thời khắc Cao Phi trao nhẫn cưới cho ta liền nói: "Hà Du Cẩn, đừng nói sẽ yêu ngươi, ngay cả hạnh phúc ta cũng sẽ không cho ngươi, ta sẽ cả đời hận ngươi, cho đến ngày nào đó ngươi chết đi." Chắc chắn hận ta đến cực điểm, trong ngày đại hỉ, hắn ko chỉ nói hận ta mà còn nói đến chết chóc. Nhưng ta lại nước mắt lưng tròng nhìn hắn nói: "Không quan hệ, Cao Phi, ta yêu ngươi là được, hạnh phúc ta cho là tốt rồi, chỉ cần ngươi ở bên ta đến ngày nào đó ta chết đi." Ta cầm quần áo từng cái từng cái gấp lại, nội y, áo sơ mi, áo khoác, cà vạt. Gấp quần áo so với người ở quầy bán hàng còn thuần thực hơn. Từ nhỏ ta ko lo chuyện cơm áo, sau khi gả cho Cao Phi ta bắt đầu học như thế nào trở thành một người vợ tốt. Cao Phi từ phòng tắm đi ra, vây quanh là khăn tắm trắng nõn gọi cảm vô cùng, không có liếc mắt nhìn ta đang sắp xếp hành lý, trực tiếp lên giường. Ta không có biện pháp giả bộ như cảm giác gì cũng ko có, vội vội vàng vàng cất dọn quần áo của hắn, tắm rửa rồi cũng bò lên giường. Đụng phải thân thể hắn, ta như con rắn chui vào trong ngực hắn, hắn muốn đem ta đẩy ra, không có đêm nào hắn ôm ta ngủ. Mà ta lại nhất quyết không tha, gát gao quấn quanh, ở trong ngực hắn làm nũng "Cao Phi, có nhớ ta ko?"

Ta không có cách nào dưới ánh mặt trời sáng rực rỡ hoặc là dưới ánh đèn sáng ngời hỏi hắn vấn đề này, ta chỉ dám ở thời điểm tắt đèn, đưa tay không nhìn thấy năm ngón hỏi hắn. Cao Phi hiển nhiên là chán ghét vấn đề này, dùng sức muốn đẩy ta ra. Mà ta lại linh hoạt đưa tay vào trong áo ngủ của hắn sờ loạn, rốt cục hắn bắt đầu có phản ứng, trở tay bắt lấy bàn tay ko an phận của ta, đôi mắt giống như mở to nhìn ta. Ta giống như con gà con khanh

khách cười, vô cùng vui vẻ. Dán sát vào lồng ngực của hắn, tràn đầy mê hoặc, "Cao Phi, người có nhớ ta ko?" Mọi người đều nói trong dự vọng nam nhân đều ko lý trí, ta kỳ vọng Cao Phi có thể không để ý lý trí nói cho ta biết một từ, nhớ. Thế nhưng hắn đột nhiên xoay người đem ta đè ở phía dưới, trong mắt có ẩn nhẫn, có dự vọng, có phần uất, nhưng là thật nhiều chán ghét. Ta nhìn thấy trong mắt hắn, từ tận sâu bên trong, cho dù là lúc này Cao Phi vẫn có thể tỉnh táo biết rõ hắn hận ta. Ta muốn trốn chạy, nhưng bản năng lại lựa chọn đến gần. Ôm eo của hắn, ta đem nước mắt chảy ngược vào trong lòng. Có lẽ ngay từ đầu, ta vốn ko có quyền được chảy nước mắt. Lần nữa mở mắt, ta đã mỉm cười sáng sủa. Nhưng Cao Phi lại cực kỳ chán ghét ta, giống như một loại trả thù, cuối cùng một khắc nói bên tai ta: "Hà Du Cần, người bắt quá là nữ nhân tự đưa tới cửa mà thôi." Đúng vậy, ta bắt quá là nữ nhân tự đưa đến cửa, cho dù là đem tâm hôn, chồng của ta cũng vì bị ta hạ được mới thật sự cùng ta có quan hệ xác thịt. Nếu không phải tình thế bắt buộc, ta cũng sẽ không làm như vậy. Thời điểm hắn say như chết, ta đã thử đến gần, thế nhưng hắn luôn nhận ra hương vị của ta, tránh xa ta. Ta vạn bất đắc dĩ đành phải bỏ thuốc vào canh giải rượu của hắn. Ngày hôm sau Cao Phi lại một lần nữa mệt mỏi. Hắn nhìn thân thể trần truồng của mình, mặt lộ vẻ khinh bỉ nói với ta: "Hà Du Cần, người cần gì làm điều thừa, chẳng lẽ còn sợ ta là Liễu Hạ Huệ?" Ta cũng là sau khi có được thỏa mãn, liền giống như mèo lười, cười cười lắc đầu, không đáng tranh luận. Hắn nhất định là bị phương thức của ta làm tức giận vô cùng nên mới nghĩ một đảng nói một nẻo để bảo hộ tự tôn của mình. Thế nhưng Cao Phi, lúc người thần trí thanh tỉnh, ko có tác dụng của ngoại lực, người thực sự có thể ân ái cùng ta sao? Đáp án dĩ nhiên là không, cho nên ta sao có thể mạo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Đáng đời

Khi tỉnh lại, trời đã sáng. Ta luôn luôn ngủ muộn dậy sớm. Cao Phi bởi vậy rất oán hận ta. Từ lúc bắt đầu lấy hắn, ta luôn bất chấp cảm thụ của người khác, ở trong phòng của mình cố tình làm dậy, ta không thích giường. Ta có thói quen khi rời giường sẽ tạo ra tiếng động rất lớn, Cao Phi sau khi bị ta làm tỉnh giấc sẽ luôn nhìn chằm chằm ta. Ánh mắt như dao, ngôn ngữ như mũi tên, chỉ sợ ta không đành lòng thương tích, hắn nói: "Hà tiểu thư người rảnh rồi, chẳng lẽ thời gian nghỉ thay người khác một chút cũng ko có sao?" Lúc trước cũng đã nói ta rất sợ hắn gọi ta là Hà tiểu thư, lạnh nhạt, châm chọc mà bài xích. Ta trung ra khuôn mặt tươi cười, vô cùng sáng lạn, ta tin tưởng nụ cười của ta có thể lấn át cả ánh sáng mặt trời, chỉ là dù thế nào cũng ko chiếu tới tâm khảm Cao Phi. Ta dán lại gần người hắn: "Đánh thức người có phải không? Ta về sau sẽ chú ý một chút, người hảo hảo ngủ tiếp. Ta đi chuẩn bị điểm tâm." Sau đó hôn lên mặt hắn. Mà Cao Phi mỗi một lần đều là hí nháy, đem nước miếng của ta lau sạch, quay đầu buồn bực ngủ tiếp. Hôm nay có lẽ tiếng động của ta nhỏ, không làm Cao Phi tỉnh giấc. Hắn còn đang ngủ, cánh tay trần đặt trên chân, xoay lưng về phía ta. Ta dè dặt ngồi dậy, nghiêng nửa người nhìn hắn. Ta nhìn thấy gương mặt đó lại không thể kìm chế, cẩn thận quay ngang mình nhẹ nhàng hôn xuống, trong lòng la to: "Cao Phi, ta yêu người, ngoại trừ ta sẽ không có ai yêu người hơn." Sau khi hôn, lòng ta thực thỏa mãn. Ta rời giường đi chuẩn bị bữa sáng cho hắn. Cao Phi thích nhất là mì trộn, thêm một chút bơ lạc có thể làm cho hắn vừa lòng thỏa mãn. Ta nhớ lần đầu tiên dùng thân phận bằng hữu hẹn hắn, ta vốn đang trong khách sạn tốt nhất thành phố hẹn hắn cùng ăn một bữa cơm. Cao Phi của ta chính là như vậy đáng yêu, như vậy nho nhã lễ độ, như vậy biết lạnh biết nóng, như vậy săn sóc người khác, không có dáng vẻ bề ngoài trịnh thượng. Hắn đứng trước mặt ta, áo trắng quần tây, đơn giản chỉnh tề. Hắn cười nhìn đại sảnh khách sạn nguy nga lộng lẫy kia: "Hà tiểu thư, chúng ta có lẽ ko cần ăn ở chỗ này." Đang lúc ta say mê nụ cười của hắn, lại cho là hắn muốn từ chối, vội vàng vàng nói: "Không sao, không sao." Khán trương tới đỉnh. Nhưng Cao Phi vẻ mặt vẫn như cũ, "Cũng không phải tiếp đón thủ trưởng, cần gì lãng phí như vậy. Chắc hẳn bữa ăn này muốn nửa tháng tiền lương của ta và người! Chúng ta tìm chỗ đơn giản ăn đi. Đương nhiên nếu Hà tiểu thư lấy thân phận bằng hữu cùng nhau ăn bữa cơm, ta sẽ phụng bồi." A, người xem, Cao Phi, người như thế sao ko làm cho ta động lòng. Người cũng biết đứng trước mặt người, ta cho dù là một năm 365 ngày mời người ăn tiệc lớn cũng sẽ ko phá sản. Cho nên, Cao Phi, ta yêu người cũng có trách nhiệm của người. Nếu như người ko ưu tú như vậy, nếu như người khi đó có chút thể tục, cùng tất cả nam nhân trên thế giới đồng dạng tầm thường, ta cần gì yêu người, cần gì không từ bất kỳ thủ đoạn nào để lấy người. Mì trộn mặc dù bình thường nhưng là thứ tốt nhất ta từng làm. Ta để làm tốt nó, có thể nói đã làm qua một trăm cân mì. Mỗi ngày không có việc gì, nghiên cứu những món ăn Cao Phi thích đã trở thành niềm yêu thích duy nhất của ta. Điều nói quen tay hay việc, ông trời cũng không phụ lòng người có tâm. Ta làm mì mặc dù Cao Phi chưa từng khen qua, nhưng nhìn vẻ mặt hắn có thể coi như hài lòng. Làm mì trộn mất hai giờ. Đầu tiên làm mì thành dạng sợi, tiếp theo là phải bảo trì mùi thơm vốn có của bơ lạc. Phải làm đến mùi thơm ngát mà không có mùi dầu mỡ. Thời gian nấu mì cần vừa đủ, nhiều hơn sợi mì sẽ mềm nhũn, ăn giống như là hồ dán, ít hơn cũng không được, quá cứng rắn, ăn rất khó. Về phần bơ lạc ta luôn tự mình làm. Để chảo thật nóng, sau đó cho lượng dầu vừa phải cùng nhân lạc, lật xào đến khi phần lớn nhân lạc đổi màu vàng óng, để nguội rồi đem trộn cùng đường, thêm một ít hạt vừng cho vào máy xay cho đến khi nhuyễn mịn. Lúc này, ta cảm thấy ta ko phải đang làm một chén mì mà đang thực hiện một tác phẩm nghệ thuật, hàm chứa tình yêu nồng đậm của ta với Cao Phi. Cách biểu đạt của ta, trừ bỏ mỗi ngày ko ngại phiền toái nói Cao Phi, Cao Phi ta yêu người, ta chỉ có thể làm những thứ này. Bày mì lên đĩa vàng khảm hoa, hương thơm bốn phía. Cao Phi không thích tỏi, cũng ko thích hành nên ta ko cần trang trí nhiều làm gì. Để đĩa xuống, ta trở về phòng ngủ lấy đồ uống. Lúc trở ra Cao Phi đã đứng trong bếp, tay trái cài nút áo tay phải, cũng ko có nhìn ta, mà nhìn chằm chằm vào đĩa mì trộn rồi kéo ghế ngồi xuống. Ta đem đồ uống bung đến trước mặt hắn, hi vọng hắn có thể khen ngợi ta. Tại thành phố A, có thể để ta cam tâm tình nguyện xuống bếp cũng chỉ có hắn, tình nguyện ngủ dậy sớm sớm cũng chỉ có hắn. Kỳ thật, ta ko phải làm gì nhiều. Từ lúc bắt đầu kết hôn, cha ko tiếc tiền thuê rất nhiều người giúp việc. Từ trong ra ngoài, cuộc sống hàng ngày đều sắp xếp thỏa đáng cho ta. Hai mươi năm lần đầu tiên rời nhà, cha ta đâu có thể chịu được ái nữ của mình thức khuya dậy sớm. Nhưng là, ta lắc đầu, đem mọi người sa thải hết. Cao Phi, trên thế giới này ta chỉ muốn người, cũng nguyện ý vì người làm một Hà Du Cần ngày ngày chờ đợi. Người có từng nghĩ tới, ta làm nhiều như vậy, bắt quá vì một câu nói của người. Thế nhưng Cao Phi không nói gì, để đĩa xuống, hắn tỏ vẻ ko thích ta nhìn hắn ko chớp mắt như vậy: "Hà tiểu thư, sáng sớm có chuyện gì muốn phân phó sao?" Trong khoảng thời gian gần đây, số lần hắn gọi ta là Hà tiểu thư ngày càng nhiều. Ta không hoảng hốt, lắc đầu, đem nước mắt chảy ngược vào trong lòng. Khi ngồi xuống đối diện với hắn, lần nữa ngẩng đầu cười: "Không có, Cao Phi, người chẳng lẽ không thấy mì trộn có vị khác sao?" Hắn nhìn ta bực mình lắc đầu: "Không có!" Ta cho dấm vào nước tương. Cao Phi, làm sao người ăn không thấy có gì khác biệt. Vẫn là ta và người cùng nhau nhạt như nước ốc, mặc kệ thức ăn gì đều là một hương vị. Rất nhanh, Cao Phi liền ăn xong, qua loa trở về phòng thay quần áo. Ta cũng không để ý chính mình chưa ăn xong, đi theo. Lúc mở cửa, Cao Phi đang thay quần tây, cả người chỉ còn lại cái quần lót trắng. Hắn nhìn ta như có lời muốn nói, nhưng là vẫn cúi đầu, quay lưng về phía ta ko có nói ra. Ta biết rõ lời hắn muốn nói. Cao Phi đã nói với ta vô số lần, hắn không thích ta nhìn hắn thay quần áo, tựa như ko thích khi ân ái ta chăm chú nhìn hắn. Hắn hoặc là liền liền linh chạy nước rút, cho đến khi ta cam tâm tình nguyện nhắm mắt lại, hoặc là buồn bực lấy tay che mắt của ta lại, một chút ánh sáng cũng không để lại cho ta. Chính là ta như tiểu hài tử dạy mãi ko sửa, lúc hắn nói ta liền hi hi ha ha cười. Hắn nhìn ta, đành mặc ta làm xằng làm bậy. Ta tới tủ quần áo, đem y phục của hắn lấy ra. Sau đó, cầm lấy cả vạt

nhìn hần, đúng vậy, ta làm xằng làm bậy, bắt quá chỉ vì có thể đeo cả vạt cho hần mà thôi. Cao Phi bắt đắc dĩ phải lấy ta, nhiều khi, hần đối với ta ngoại trừ hận ý chính là bắt đắc dĩ, sâu tận xương tủy bắt đắc dĩ, hận không thể lập tức loại bỏ bắt đắc dĩ. Mà ta chính là dựa vào điểm bắt đắc dĩ này để tìm kiếm chút ngọt ngào trên người hần. Ta cần thần chỉnh cả vạt, vuốt lên nếp uốn, ngược mắt nhìn Cao Phi. Mắt hần nhìn về phía trước, không nhìn ta. Thấy ta thất vọng, hần lui một bước, đi tới thư phòng lấy cặp công văn. Cao Phi đi làm, căn phòng lớn như vậy trở nên trống rỗng, ba mặt cửa sổ sát đất rơi vào ánh mặt trời nhưng ko có chút độ ấm nào. Nhìn bữa sáng trên mặt bàn, ta mất khẩu vị, một chút cũng không có hứng thú đem nó vứt sạch. Kỳ thật, Lan Lan nói rất đúng, ta vì sao phải ở nhà lớn như, sau đó muốn cùng với một người như vậy. Lan Lan thích nhất nói câu, Hà Du Cần kỳ thật ngoại cũng là chim sa cá lặn, bẽ nguyệt tu hoa. Không có Hoàng Thượng ngoại cũng không cần tìm một tú tài nghèo, một thân toan khí, còn ko cho ngoại chút mặt mũi nào. Ngoại rõ ràng là công chúa, người khác phải ngưỡng mộ. Ta mỗi lần đều khanh khách cười không ngừng. Lan Lan là bạn tốt duy nhất của ta, nhưng không nên hiểu lầm, cho rằng nàng dùng quan niệm dòng dõi để nhìn người. Nàng xuất thân cũng không hão, là giai cấp công nhân bình thường, thậm chí ngay cả phí tôn đại học đều phải tự mình vay. Nàng gia thế còn không bằng Cao Phi, chỉ là, nàng thấy bất bình thay ta. Ta yêu Cao Phi như vậy nhưng Cao Phi lại làm như không thấy, có tại như điếc, cảm mà không thụ, ứng mà không đáp. Bởi vậy nàng mới nói như thế. Ta nhớ được có một lần nàng uống say, nói với ta: “A Du, kỳ thật, nếu có người đối tốt với ta chỉ bằng một phần mười người tốt với Cao Phi, ta liền đi theo hần sinh lão bệnh tử.” Lan Lan nói, thực ra nàng là người khát vọng được yêu, chỉ cần người kia có thể cho cho nàng một chút ngon ngọt nho nhỏ, còn dư lại tất cả đều là đau khổ nàng cũng có thể chấp nhận. Cũng chính là câu nói kia, ngoại chỉ cần bước về phía trước một bước, chín trăm chín mươi chín bước còn lại đều để cho ta. Đây là lần duy nhất người bạn quan trọng như sinh mạng đối với ta biểu đạt khát vọng hạnh phúc, ta ko ý thức, vận dụng hết thủ đoạn làm cho người nam nhân kia bước bước đầu tiên. Chỉ là điều ta mong đợi ko đến, người nam nhân kia bước ra bước đầu tiên, Lan Lan đã hướng ta từng bước đoạn tuyệt tình nghĩa. Nàng đứng trước mặt ta gào thét: “Hà Du Cần, ngoại có bệnh a! Ngoại cho rằng người người cũng giống như ngoại, dùng tiền có thể mua được hết thảy. Không trách được, Cao Phi không thương ngoại, đáng đời ngoại!” Ta đứng ở chỗ cũ không biết phản ứng như thế nào. Nhìn nàng xoay người rời ta mà đi, ta chỉ muốn ngoại hạnh phúc mà thôi, Lan Lan, ta ko mong gì hơn điều này. Ta trở về, lần đầu tiên ta khóc trước mặt Cao Phi, mắt rơi đầy lệ, ta muốn chui vào trong ngực hần. Thế nhưng Cao Phi lạnh lùng liếc ta một cái, cũng nói câu “Đáng đời” liền đi vào phòng tắm. Trong vòng một ngày, hai người quan trọng như sinh mệnh của ta, đều nói với ta câu đáng đời.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cao Phi, sinh nhật vui vẻ

Sau khi Cao Phi đi làm, ta chẳng còn việc gì để làm, nhưng ngồi ngầy ngốc trong phòng như vậy ta cũng ko muốn. Tám giờ rưỡi, ta đứng giờ ra cửa. Thành phố này, ngoại trừ căn nhà này còn một chỗ cho ta dung thân. Đây ko tính là một cô nhi viện, càng không giống như là một cô nhi viện lưu giữ những cô nhi có bệnh. Thời điểm ta mời Lộ Dịch Tư thiết kế đã nói qua, ta ko muốn nó giống một nơi thu dưỡng người, mà phải một căn nhà. Lộ Dịch Tư đương nhiên hiểu ý của ta, hần luôn khề hôn trán của ta, nói ta hiểu. Hiện tại chỗ này tổng cộng có năm mươi sáu đứa trẻ, cũng không lớn, đều là gầy teo, thấy ta liền cao hứng gọi cô Du Cần. Nhân viên nơi này tiền lương không cao lắm, rất nhiều người là làm không. Đương nhiên để chăm sóc những cô nhi bị bệnh như vậy là ko đủ, nơi này có cả thầy thuốc chuyên môn. Viện trưởng là quản gia của nhà ta, nhưng từ sau khi cha ta qua đời, ta giải tán tất cả người giúp việc trong Hà gia, chỉ lưu lại quản gia để ý cô nhi viện giúp ta. Nàng là một người hiền hậu ôn nhu. Sau khi cha qua đời, nàng là người duy nhất trên thế gian này yêu thương ta. Nàng luôn vuốt tóc ta nói, Du Cần là người đáng được yêu nhất trên thế giới này. Rốt cục ta chỉ cười cười, “Cô, ngoại thân trong mắt người đều là Tây Thi.” Hà Du Cần có đáng được yêu hay ko, lời này Cao Phi nói mới tính. Nhưng Cao Phi luôn nói, Hà Du Cần, ta hận ngoại, mãi cho đến chết, ta cũng sẽ hận ngoại. Hà Du Cần bị hận như thế sao có thể đáng được yêu. Buổi trưa Cao Phi sẽ không trở về ăn cơm, Cao Phi tại cục công tác, chức vị không lớn cũng không nhỏ. Cha ta khi còn tại thế, đã từng có ý muốn Cao Phi tiếp nhận công ty của ông, đó là tâm huyết cả đời ông. Ông từng xem xét không ít đối tượng để trở thành con rể mình, là muốn cho tâm huyết được truyền thừa. Nhưng bắt đắc dĩ ta ko phải một đứa con hiếu thuận. Từ nhỏ được cha yêu thương, chuyện ta làm nhiều nhất chính là cố tình gây sự. Cha của ta rơi vào đường cùng, chỉ có thể để cho ta lựa chọn Cao Phi, sau đó, Cao Phi của ta tâm cao khí ngạo. Vì vậy công ty của cha cũng là trôi theo nước chảy. Ngày 15 tháng 11 Kỳ thật ta ko thích trời đầy mây. Cho dù là trời mưa ta cũng sẽ không thích trời đầy mây. Trước khi mùa đông đến, ta đã đem trong nhà trang trí rực rỡ hần lên, ta đã từng có vô số ảo tưởng về ngôi nhà của ta cùng người ta yêu. Sau khi gặp được Cao Phi, ta khát vọng đem nó biến thành hiện thực. Sinh nhật Cao Phi cũng là ngày 15 tháng 11, vì thế ta đã hưng phấn hơn nửa tháng. Từ lúc cuối tháng mười ta liền bắt đầu kế hoạch chuẩn bị sinh nhật cho Cao Phi. Sáng sớm, ta liền rời giường, vì cho hần ngạc nhiên mừng rỡ, thậm chí ta ngay cả sinh nhật vui vẻ cũng ko nói. Chỉ là cười đến vô cùng hạnh phúc. Ta tiễn Cao Phi ra cửa, sau đó bắt đầu hành trình đi siêu thị. Cao Phi thích ăn thức ăn làm từ tinh bột, ko thích ăn dầu mỡ. Cao Phi thích nhất màu trắng, ghét nhất màu vàng, những thứ này ta đều nhớ ở trong lòng. Buổi sáng siêu thị khá vắng người, ta chọn đồ cũng không có trở ngại, đem thật nhiều đồ ta đứng chờ xe. Ta không thể lái xe, bởi vì tay chân của ta bất cứ lúc nào cũng có thể mất cảm giác, đương nhiên thần kinh còn lại một chút cảm giác. Từ giữa trưa ta liền bắt đầu chuẩn bị cơm tối, đủ loại nguyên liệu nấu ăn, ta muốn làm thật nhiều món. Chỉ là, không nghĩ tới bệnh của ta vào lúc này phát tác. Ta co quắp ngã xuống đất, muốn bò tới phòng ngủ lấy thuốc nhưng toàn thân từ trên xuống dưới một chút khí lực cũng không có, hơn nữa bắt đầu kèm theo đau đớn. Ta cắn răng, chịu nhịn, nhưng tuyến lệ vẫn hoạt động, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Điện thoại di động ở bên người, chỉ cần mở khóa có thể bấm được số của Cao Phi. Mà ta cần thuốc để giảm bớt đau đớn, nếu ko để đến lúc mê man, có lẽ cả đời này cũng ko thể nhìn thấy Cao Phi. Nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng cảm giác, ta nhìn điện thoại di động nhắm mắt lại. Có thể bình thường làm bậy quá nhiều, bởi vì Cao Phi thường xuyên nói cho ta biết ta làm bậy không ít, mà ta lại hi hi nói cho hần biết, gieo họa di ngàn năm, ngoại phải ngàn năm sau mới có thể thoát khỏi ta. Hần mỗi lần đều là khịt mũi coi thường nhìn ta, toàn thân từ trên xuống dưới đều là chán ghét. Ta ở trước mặt hần cho tới bây giờ sẽ không làm một cô gái có tự phụ. Khi tỉnh lại ta nghĩ, Cao Phi ngoại xem, ngoại lại không thoát khỏi ta. Trời đã tối rồi, đã 7h, xem ra ta lần này ngắt xiú lại vượt qua lần trước năm giờ. Ta đứng lên, sửa sang lại tạp dề trên người, nhìn đồng lớn đồng nhỏ trong phòng bếp nghĩ thầm không tốt, Cao Phi chỉ sợ sẽ trở về ngay lập tức. Mà ta cái gì cũng chưa làm. Trời mới biết ta là cỡ nào hi vọng giúp Cao Phi có một sinh nhật vui vẻ. Có lẽ đây đây là sinh nhật cuối cùng ta cùng hần trải qua. Lúc Cao Phi trở lại đã là 11 rưỡi. Ta gọi vô số lần điện thoại, nhưng ko có lần nào hần bắt máy. Trên mặt bàn, tràn đầy một bàn món ăn, đương nhiên không phải ta làm, sau khi thức dậy, ta đã không có thời gian cũng không có hào hứng làm những thứ này. Trên bàn còn có bánh ngọt ba tầng, ta không biết ta tại sao phải làm bánh ngọt lớn như vậy, có lẽ trong tiềm thức, ta hi vọng cái bánh ngọt này vĩnh viễn cũng không ăn xong. Cao Phi uống rượu say, được đồng nghiệp đưa về, người đưa hần về gọi ta là chị dâu, điều này làm cho ta rất vui vẻ. Hần đem Cao Phi giao cho ta, sau đó có điểm khác thường đánh giá căn nhà, căn nhà khá lớn, cũng đủ xa hoa, không phải là Cao Phi có thể chi trả nổi. Nhưng rất có lễ phép, hần ko nói gì mạo phạm. Cao Phi tựa hồ

lúc nào cũng chán ghét hương vị của ta, dựa vào ngực ta, hân giầy dựa liền đứng lên. Sau đó trong miệng mơ hồ không rõ kêu tên của một người, ta xác nhận người kia không nghe thấy, bởi vậy có thể trấn định tự nhiên tiền đồng nghiệp của hân về. Khi trở về, Cao Phi giống như đã tỉnh một nửa rượu. Hai mắt thẳng tắp nhìn ta, ta rất vui vẻ, nhìn nhìn đồng hồ trên tường, còn kém mười phút mới mười hai giờ, ta cũng được cùng hân 10' sinh nhật cuối cùng. Ta nhìn bánh ngọt, nói với Cao Phi: “Cao Phi, sinh nhật vui vẻ.” Hân cũng không nghĩ tới ta sẽ nói lời này, ngẩn người tại đó hồi lâu, cuối cùng về mặt vẫn biến thành đối với ta ghét bỏ, ta không ngừng cố gắng: “Ước nguyện đi?” Cao Phi rót cuộc là say, không trả lời vấn đề của ta cũng không nhìn ta nữa, chỉ là lão đạo xoay người trở về phòng. Ta nóng nảy, dùng ngón tay tro quét qua bánh ngọt, đi đến trước mặt của hân làm nũng: “Vây thì ăn một miếng đi! Ừm, một miếng thôi.” Vừa nói ngón tay ở trước mặt hân quơ quơ, sau đó dự định nhét vào miệng của hân. Mắt thấy gần đạt được, hân lại thân thủ nhanh nhẹn hơn vừa rồi, “Ta mệt rồi.” Ta đứng tại nguyên chỗ, không biết như thế nào cho phải, đưa ngón tay nhét vào miệng mình, dầu mỡ cùng bọt lập tức tràn đầy miệng, trong tâm của ta hiện chán ghét, cảm giác cũng là chua xót, Cao Phi, về sau, người có hay ko khi dễ nàng? Nước mắt tí tách tí tách rơi, ta dùng một tuần lễ ăn xong bánh sinh nhật của Cao Phi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ít nhất lúc này đây, ta cảm giác được nụ hôn của người

Ta đến bệnh viện, bác sĩ đối với ta vẫn ý kiến như cũ là lập tức nằm viện để điều trị bằng hóa chất. Chỉ là thêm một vấn đề phát sinh, bệnh tình của ta ngày càng nặng hơn, tình hình càng nguy hiểm hơn. “Ti lệ chữa khỏi là bao nhiêu phần trăm?” “Vấn đề ko phải là tỉ lệ khỏi bệnh, mà là có bệnh chứng ta phải chữa trị, phải cố gắng hết sức.” Ta lắc đầu, nhìn bác sĩ dày dạn kinh nghiệm trước mắt, “Đã là vô ích thì cần gì chứ, ta chỉ muốn tốt đẹp đi đến hết đoạn đường.” Công ty Cao Phi mở tiệc gấp gờ. Kết hôn hai năm, Cao Phi lần đầu tiên mời ta tham gia, ta cao hứng giống như con chim trên cây nhảy lên nhảy xuống. Có lẽ bởi vì một vài lần đồng nghiệp của hân mang hân trở về nhà đã biết ta nên lúc này đây hân không thể từ chối. Ta đột nhiên tha thứ cho hân buổi tối kia, thậm chí còn có chút cảm kích. Ta trước hai ngày đã chuẩn bị, nhìn gương xem lại kiểu tóc, mở tủ quần áo xem y phục, trước mặt Cao Phi khoa tay múa chân không ngại ngần hỏi: “Cao Phi, đẹp không? Đẹp không?” Cao Phi bực mình ứng phó ta, thậm chí không ngẩng đầu nhìn cũng nói đẹp. Ta bởi vì tâm tình sung sướng hoàn toàn ko so đo với hân, đem tất cả y phục thử qua. Ta nhảy lên người Cao Phi, hai tay ôm cổ hân, tỉ mỉ dò xét hân. Cao Phi mặc dù như cũ duy trì thái độ ko chào đón, nhưng cũng không đẩy ta xuống. Ta nhìn chăm chăm vào mắt của hân, con mắt thâm thúy hữu thần, mệnh môn như biển, phảng phất chỉ cần nhẹ nhàng vừa đụng, liền có thể sa vào một khoảng không bao la sâu thẳm. Ánh mắt kia giống như bảo vật của ta, trong lòng ta luôn kích động sợ bị người khác lấy đi. Ta dùng cái mũi của mình đụng vào sống mũi hân, ngay thẳng mà cao ngất thật giống như lưng núi. Tay của ta sờ lên trên mặt hân, chỗ đó da thịt khít khao, da trạch bóng loáng, ta có thể cảm giác được mình bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc. Ta có thể thấy chính mình đang mơ hồ trong đôi mắt hân. Mũi của ta đụng tới mũi hân trước, ta nói: “Cao Phi, cảm ơn người.” Cảm ơn người để cho ta gặp người, cảm ơn thế giới này có một người như người, cảm ơn người ít nhất bây giờ còn đang bên cạnh ta, cảm ơn người nói cho ta biết ít nhất ta còn có năng lực yêu. Cảm ơn người có thể đem ta giới thiệu cho bạn bè và đồng nghiệp của người, cảm ơn người ít nhất ko phủ nhận sự tồn tại của ta. Có lẽ ta nói yêu hân nhiều hơn. Cảm ơn hân là lần đầu tiên nói. Ta có thể cảm giác rõ rệt thân thể Cao Phi cứng ngắc lại, ánh mắt nhìn chăm chăm ta ko có bất kì chút ánh sang nào. Ta nhắm mắt lại vội vàng vàng hôn Cao Phi. Ít nhất lúc này đây, ta cảm giác được nụ hôn của người. Đôi môi Cao Phi rất mềm rất ngọt, so với tất cả điểm tâm ngọt ta từng nếm qua đều ngọt hơn. Ta dựa vào cảm giác thuần thực, cạy miệng của hân ra khẽ cắn vào môi dưới. Ta cuối cùng thích hôn hân như vậy, cắn môi hân một chút. Giữa môi và răng lúc này trở nên mềm mại vô cùng. Ta cảm thấy ta như đang cắn một miếng thịt hoặc như đang mút một khối thạch hoa quả. Tay ta ôm Cao Phi dần dần chặt hơn, giờ phút này ta vô cùng hi vọng thân thể ta và Cao Phi hợp lại làm một, cắt bỏ ko được, chém không rời ra. Ta tại khoe miệng hân rên rỉ. Cao Phi rót cuộc không kháng cự được, ngón tay thon dài luôn vào lộn tóc ta, đem ta lui về phía sau áp sát kín kẽ. Sau đó tay đưa vào trong nội y của ta, xoa hai bên ngực. Mức độ ân ái của chúng ta cũng không kịch liệt, nhưng là sau mỗi một lần đều có thể làm cho ta đau nhức nửa ngày. Ta mặc y phục bình thường nhất cùng Cao Phi tham gia tiệc gấp gờ. Nhưng thật xin lỗi chính là, lãnh đạo của Cao Phi vẫn nhận ra ta. Ta không biết hân là đồ có mắt không trông hay ko, ta rõ ràng chỉ muốn sắm vai một người vợ hiền của Cao Phi mà thôi, không phải là chủ tịch tập một tập đoàn nào đó ở thành phố A. Một đám người kia lại nhìn ko thấu tâm ý bình thường của một người vợ. Cha qua đời, trên danh nghĩa ta là chủ tịch của công ty. Nhưng thực chỉ là trên danh nghĩa, ta ko có bất kỳ tâm tư nào đi quản lý một tập đoàn. Ta không muốn đem thời gian lãng phí cho những người và những việc ko có liên quan tới Cao Phi. Nhưng ta rốt cuộc vẫn đánh giá thấp cái xã hội a dua nịnh hót này. Ta rõ ràng ko phải nhân vật chính lại bị vây chặt như nêm, ta ko biết làm thế nào, chỉ trong biển người tìm kiếm thân ảnh Cao Phi, lại phát hiện hân ngoài biển người cảm chén rượu nhìn ta cười, ánh mắt nghiêng ngửa, khoe miệng hơi vênh, đó là một Cao Phi ta không biết. Ta đột nhiên cảm giác được ta phạm một sai lầm rất lớn. Ta xuyên qua biển người đi tìm Cao Phi, nhưng trong tầm nhìn của ta ko thấy thân ảnh Cao Phi. Về nhà câu đầu tiên Cao Phi nói với ta chính là, “Chúc mừng, Hà tiểu thư, không, phải nói là ngài chủ tịch, rốt cục ngay cả công tác của ta cũng thành công can thiệp.” Ta đứng ở chỗ cũ, giầy cũng chưa cởi. Ta không thể mang giày cao gót, nhưng tối nay vì Cao Phi, ta ước chừng mang gần năm giờ. Trên giày vẫn còn vết bùn, vì muốn sớm tìm thấy hân ta thậm chí chạy qua cả luống hoa. Ta cắn ngón tay không biết trả lời vấn đề này như thế nào, ta bộ dạng phục tùng, nhỏ giọng nói: “Cao Phi, ta yêu người!” Những lúc ko biết trả lời như thế nào, ko biết giải thích như thế nào, ta chỉ biết nói, Cao Phi, ta yêu người. Không ngừng lặp đi lặp lại hy vọng xa vời của ta, hân có thể từ trong nấy chữ kia hiểu được toàn bộ tâm ý của ta. Nhưng mỗi lần đều vô ích. Cao Phi giống như là nghe chuyện buồn cười nhất, đáng chê cười nhất thế gian này, đứng trên cầu thang nhìn xuống ta, khoe miệng xinh đẹp cười châm biếm. Hồi lâu, dùng đến thanh âm trầm thấp khàn khàn nói: “Như vậy, ta muốn cảm ơn tình yêu của người!” Hân đã dùng từ cảm ơn để nói với ta! Ta nhớ được ngày nào đó, sau tiếng cảm ơn thái độ của Cao Phi đối với ta đã tốt lên rất nhiều. Nhưng hôm nay hân đồng dạng dùng cảm ơn để chấm dứt. Giống như bị dội nước lên người, ta toàn thân lạnh ngắt, giật mình. Nhìn thân ảnh Cao Phi đứng gần vách tường màu trắng, ngọn đèn màu vàng phảng phất hư ảo, cùng ta như cách xa ngàn dặm. Dường như chỉ cần ta nhẹ nhàng vừa động, hân liền có thể biến mất vào hư ko. Ta ngây ngốc đứng ở chỗ cũ, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cả buổi tối, ta đều muốn giải thích. Cao Phi, không phải như thế, Cao Phi, ko phải như người tưởng tượng. Nhưng làm gì được, hân căn bản không cho ta bất cứ cơ hội nào.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Hôm nay là đêm 30, ti vi bắt đầu từ tám giờ cũng đã phi thường náo nhiệt. Nhìn từ cửa sổ, nhà nhà trong thành phố đều sáng đèn, gián giấy đỏ trước cửa, ko khí ngày tết tràn ngập. Ta cúi đầu nhìn chén sủi cảo to trên mặt bàn, Cao Phi sẽ không cùng ta đón năm mới. Ngày hai mươi tám, hắn đã rời khỏi đây trở về với cha mẹ hắn. Hắn đem ta vứt bỏ, hắn cùng cha mẹ hắn đều coi ta như người ngoài. Đây là một trong những điều kiện hắn cùng ta kết hôn, ta không có biện pháp cự tuyệt, bởi vì cự tuyệt cũng có nghĩa là ta đòi này bỏ lỡ hắn. Hệ thống sưởi không có mở, đèn cũng không có bật, ta dựa vào ánh trăng nhìn chăm chăm bát sủi cảo bị ta nấu nát nát, canh cũng đã nguội, nhìn qua còn có chút khê. Ta không mang giày, đi chân trần có chút lạnh. Ta đem áo khoác của Cao Phi khoác lên người, co người lại ngồi trên ghế. Ta cầm lấy thìa bắt đầu thưởng thức Cao Phi đang bên cạnh ta, đứng vậy hắn đang bên cạnh ta, hắn mặc áo sơ mi, quần thường màu xám tro, giày da tinh xảo, cười đến như tắm gió xuân. Sau đó trong tuyết bay toát loạn ôm lấy ta. Trong TV, Triệu Bản Sơn biểu diễn tiểu phẩm “Không thiếu tiền”. Ta nghĩ ta thật sự không thiếu tiền, chính là quá nhiều tiền. Ta đem chén sủi cảo kia ăn cho tới xong thì thôi, vừa vặn người chủ trì bắt đầu đếm ngược: “Mười, chín, tám, bảy...” “Sáu, năm, bốn, ba, hai, một.” Ta ở trong lòng thầm đếm, sau đó nhìn nụ cười kỳ quái của Cao Phi trên tấm ảnh cưới phóng to nói: “Cao Phi, năm mới vui vẻ, ta yêu ngươi.” Đây là lần cuối cùng ta cùng người đón năm mới, cho dù người không ở bên cạnh ta. Khi tỉnh lại, ta có thể cảm nhận được hơi thở của Cao Phi. Ta cũng hướng hắn đòi một điều kiện, ít nhất đến ngày mừng 1, trước khi ta tỉnh xin người trở lại, như vậy ta sẽ cảm giác mình ko đến mức quá đáng thương. Xa cách ba ngày, ta rốt cục người được mùi hương quen thuộc, lòng tràn đầy vui mừng, nhắm mắt lại cũng có thể bật cười. Ta đem mặt chôn đến trước ngực hắn: “Cao Phi, ta yêu ngươi.” Hắn giống như đã chán ghét câu nói này của ta. Đây là câu ta thường xuyên nói với hắn nhất. Hắn đem tay ta đang đặt trước ngực hắn đẩy ra, có lẽ là ngày mừng 1 nên hắn cũng ko muốn quá thô lỗ. Ta giới nhất chính là được vui đời tiên, không thích cùng hắn gần trong gang tấc mà biến trời cách mặt. Ta dùng sức hít vào hương vị trước ngực hắn, bởi hắn một mùi trở về, trước ngực vẫn còn hương vị của bão tuyết, sạch sẽ mà mát lạnh, ta nói: “Tuyệt lại rồi sao?” Hắn ừm một tiếng. Ta nhớ đến tương tượng ngày hôm qua mình. Ta thấy hắn trong làn tuyết trắng tinh ôm lấy ta. Ta mở mắt, nhìn xuyên qua rèm cửa sổ, bên ngoài là bầu trời bao la, thật sự tuyết đã rơi. Trên cây, trên mặt đất, trên mái hiên, khắp nơi đều có tuyết. “Ta thích tuyết rơi, từ nhỏ đã thích. Khi còn bé, bởi vì thân phận của cha và thân thể mình, ta rất ít ra ngoài. Ta cuối cùng dựa theo chuyện cổ tích tương tượng, một ngày nào đó sẽ có một vị hoàng tử tới cứu ta. Cao Phi, có lẽ người không biết, ngay lần đầu tiên nhìn thấy người, ta liền cảm thấy người chính là người trong tương tượng của ta.” Cao Phi hiển nhiên đã cực kỳ mệt mỏi, nói một câu: “Thế giới này không có đồng thoại, ai cũng không có năng lực làm chúa cứu thế.” Sau đó nằm xuống lật thân ngủ mất. Ta nghĩ hắn tối qua cùng người nhà đón giao thừa có chút mệt, hơn nữa hôm nay lại trở về sớm như vậy. Ta không quấy rầy, xoay người đứng lên mặc quần áo. Ta dĩ nhiên hiểu được trên thế gian này ko có đồng thoại. Chỉ là, Cao Phi, không có đồng thoại, người không phải là hoàng tử, ta vẫn như cũ yêu người. Mấy ngày này là những ngày ta và Cao Phi ở chung nhiều nhất. Mặc dù hắn bình thường đều ở trong thư phòng nhưng ta cuối cùng vẫn chẳng biết xấu hổ đi quấy rầy hắn, miệng ta lẩm bẩm gọi tên hắn, Cao Phi, Cao Phi đến cả trăm lần ngàn lần. Cả thành phố đều nồng đậm ko khí vui vẻ. Năm mới bắt đầu, ta bởi vì được ở chung với Cao Phi mà vui sướng. Thích nhất là thời gian Cao Phi đọc báo, hắn luôn nằm trên ghế quý phi, ung dung ko có chút nhiễm phong trần. Mà ta thích nằm trong ngực hắn, làm cho hắn ôm ta, đoạt lấy tờ báo của hắn. Cao Phi cũng có phản ứng lại. Thế nhưng đạo cao một thước ma cao một trượng. Có một số việc chưa chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn nên hắn cũng lười cùng ta so đo. Trước sau như một là thái độ lãnh đạm, thờ ơ, lạnh nhạt, ko cười cũng ko giận. Còn ta lúc thì sờ bàn tay hắn, lúc thì sờ khuôn mặt hắn giống như luôn xem không đủ hắn, sờ không đủ hắn. Ta cảm ngón tay trắng nõn thon dài của hắn xẹt qua môi mình. Ta giống như bắt được bảo bối trân quý nhất trên giới này cất giấu đi. Ánh mắt ta xuyên qua ngực hắn, ngón tay từng chút từng chút tách nút áo của hắn. Tờ báo sớm đã bị ta bỏ qua một bên. Cao Phi ko thích ta như vậy. Có khi hắn đáp ứng ta, thuận theo ý ta ân ái ở trên ghế. Cũng có khi hắn ko để ý tới ta, mặc kệ ta có làm gì hắn vẫn một mình ung dung. Nhưng hắn luôn bày ra bộ mặt chán ghét ta bởi hắn luôn ko quên được trong đêm tân hôn ta dùng được với hắn. Hắn luôn nói, Hà Du Cẩn, người là loại người chỉ biết đến bản thân mình. Trong mắt hắn, ta là một đại tiểu thư ko biết phân biệt tốt xấu sai trái, luôn làm xằng làm bậy. Loại ánh mắt khinh thường này hắn dành cho những kẻ có tiền có thế như ta. Ta ko những hiểu được mà còn có thể khoan dung cho hắn. Chúng ta ân ái không sử dụng bao cao su. Cao Phi nghĩ rằng ta sử dụng phương pháp tránh thai. Kỳ thực ta ko có dùng. Trước khi kết hôn, ta trong lòng mừng rỡ chạy tới bệnh viện làm rất nhiều kiểm tra phụ khoa, ta hi vọng có thể sinh cho Cao Phi một đứa con. Đây là phương pháp tốt nhất ta có thể giữ lại hắn bên cạnh mình. Ta ép hắn kết hôn cùng ta, sau khi ta chết hắn có thể lập tức quên ta, như chưa từng gặp qua người như ta. Nhưng nếu như ta có một đứa con, Cao Phi cả đời này nhất định sẽ ko quên ta. Chính là ta ko có vận khí này. Bác sĩ giống như quan tòa tuyên án tử hình đối với kẻ phạm tội, thiết diện vô tư nói, ta đòi này không có tư cách làm mẹ. Thời điểm cao trào, ta vẫn gọi tên Cao Phi, nói yêu hắn. Cao Phi ở trên người ta khê thờ dốc một hồi liền muốn bứt ra, ta kẹp chặt hai chân, ko muốn cho hắn đi ra. Trải qua một hồi vận động, Cao Phi cũng không còn bao nhiêu khí lực cùng ta giãy dụa, chỉ là cau mày nhìn ta. Ta ngón tay khô gầy vuốt ve khuôn mặt hắn, giống như lần cuối cùng thấy hắn, nghiêm túc nói: “Cao Phi, ta yêu ngươi, người biết không?” Sau khi nói xong ta liền khóc, nước mắt từng giọt từng giọt chảy ướt khóe mắt. Ta nói nhiều lần ta yêu hắn như vậy, nhưng có hay không một lần lòng hắn chân chính nghe được. Sau đó càng khóc càng lớn, càng đau khổ càng mệt mỏi, cuối cùng vẫn là buông hai chân ra, đem thân mình dôi đi, để cho hắn trượt ra từ bên trong cơ thể của ta. Rốt cuộc vô cùng mệt mỏi liền ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Di chúc của ta, ta yêu người

Ngày ba tháng ba Năm nay mùa xuân tựa hồ tới đặc biệt sớm. Thân thể ngày càng sa sút nên ta nhất định phải làm cho xong cái chuyện mà mỗi người có tiền đều phải làm, hơn nữa nhất định phải làm tốt -- viết di chúc. Ta không muốn viết di chúc, trên mặt di chúc của ta chỉ có năm chữ, đó chính là, Cao Phi, ta yêu người. Ta nghĩ ta sẽ là người duy nhất trên thế giới viết di chúc như vậy. Ta nghĩ sau khi ta chết đây là cách duy nhất có thể thay ta nói dùm với Cao Phi, ta yêu hắn. Chính là ta vẫn phải xử lý đồng di sản khổng lồ của cha ta để lại. Bất kể là tiền hay những tài sản khác đều vô số. Ta không biết

di sản của ta cụ thể có bao nhiêu, nhưng nếu như thật suy nghĩ một chút, nói ko chừng ta chính là người giàu nhất thành phố A. Ta đem công ty của cha giao toàn bộ cho một người trẻ tuổi trước đây cha đã đào tạo cất nhắc, hẳn họ Sở tên Vân, là người trong ngân người mà cha sau khi biết được bệnh của ta vốn định chọn làm con rể. Hẳn cảm cái hiệp nghị kia nhưng lại không chịu tiếp nhận, ta đã cực kỳ mệt mỏi, không muốn nhiều lời. Hẳn là người chính trực, có lẽ nếu ko có Cao Phi ta thật sự sẽ kết hôn với hắn. Ta nói cho hắn biết: “Đây không phải là một khoản tiền phi nghĩa, sau khi người cầm sẽ phải lao lực tâm tư quản lý. Nhất cử nhất động đều phải cân nhắc suy nghĩ, người ko bao giờ là người nữa mà là người phụ trách tập đoàn này. Một khi xảy ra chuyện gì, người phải là người đứng mũi chịu sào. Nếu như dính đến pháp luật, người còn phải gánh chịu trách nhiệm trước luật pháp. Ta cũng không cho rằng người buôn bán lời.” Ta tin tưởng người có số tiền kia không phải là người áo com không lo, mà là người phải bán đứt tự do của mình. Ta bỏ qua số tiền đó, tin tưởng ta đã có thể sống nhẹ nhàng. Ta cũng lo cho cô nhi viện đầy đủ tài chính, hơn nữa chỉ dựa vào một mình ta thì ko ổn, cô nhi viện là một tổ chức từ thiện của xã hội, cũng cần ở bên ngoài tìm kiếm những đơn vị có lòng nhân ái. Nó là do ta sáng lập, nhưng cũng sớm đã độc lập với ta. Còn dư lại chính là hai căn biệt thự, một căn là khi cha ta còn sống ở, chỗ đó rất lớn. Còn một căn chính là nơi hiện tại ta và Cao Phi ở, một nơi ta đã hao hết tâm tư nhưng vẫn ko có hơi ấm nào của gia đình. Ta cảm thấy đem chỗ ở của cha ta cho cha mẹ Cao Phi, mặc kệ họ xử lý thế nào, cho thuê cũng tốt, bán cũng tốt, về sau sẽ bảo đảm cho họ áo com không lo, ít nhất đây là chút tâm ý cuối cùng của người làm con dâu như ta. Chỗ ở của ta hiện tại, ta luyện tiếu ko muốn cấp cho bất cứ kẻ nào, dù cho nơi đó lạnh như băng nhưng là nơi có những kỷ niệm của ta và Cao Phi. Ta chỉ muốn để cho Cao Phi, nhưng ta biết rõ tính tình hắn, người kiêu ngạo như vậy chắc chắn một mảnh cũng ko muốn. Cho nên, ta giữ lại nó, mặc cho nó bị gió thổi nắng phơi, xem như nó chứng kiến cho ta đoạn tình cảm này. Ta đi siêu thị mua rất nhiều thứ, quyết định đến thăm cha mẹ chồng. Kết hôn hai năm ta chỉ thấy bọn họ hai lần, lần thứ nhất khi cha ta thả bọn họ ra, lần thứ hai là ở hôn lễ của ta cùng Cao Phi. Hai lần bọn họ nhìn thấy ta đều là nom nớp lo sợ, giống như là chuột nhìn thấy mèo, yêu tinh gặp phải Tôn Ngộ Không. Ta đứng trước cửa cố gắng hết sức điều hòa tâm tình của mình, trong lòng nói, Hà Du Cẩn, cố gắng lên, hảo hảo mỉm cười. Ta tháo giày, mỉm cười bước vào, thanh âm vang dội hướng bên trong kêu: “Cha, mẹ. Con tới thăm hai người.” Ta tin tưởng thanh âm của ta vượt qua bảy mươi đề-xi-ben, bởi vì cha mẹ chồng ta đều sợ hãi. Cha chồng ta tay đang cầm kính lão dừng lại giữa ko trung, hồi lâu ko động. Ta cười hi hi đi vào, ngồi xổm xuống cầm kính đeo lên cho ông, “Ha ha, cha muốn xem báo sao?”, sau đó thực hòa nhã đem tờ báo trên bàn đưa đến. Ta xoay người hướng mẹ chồng nói: “Mẹ, con mua cho hai người rất nhiều thứ, con sẽ để vào trong tủ lạnh.” Ta như một người con dâu bình thường, hoàn toàn ko để ý nhĩ lão kinh ngạc, ta sắm vai một người con dâu nhu thuận. Ta nhét đầy mọi thứ vào tủ lạnh, sau đó lại đi làm vệ sinh. Ta một buổi sáng cùng một buổi chiều làm cho nhà bọn họ ko nhiễm một hạt bụi. Cho tới bây giờ ta cũng không biết mình có thể làm nhiều việc như vậy. Ta tỉ mỉ lau khắp sàn nhà, đem toàn bộ quần áo giặt xong, ta thậm chí còn xuống bếp làm năm món ăn. Ta bụng chén con mỉm cười nhìn bọn họ, thời điểm ta cười lộ lên kỳ thực rất đẹp mắt, cha mẹ già cũng rất thích. Lúc ăn cơm tối, ta thậm chí còn chuẩn bị nước nóng cho cha chồng rửa chân, ta đem một chiếc chậu nhỏ, trên tay cầm khăn lông nói với cha Cao Phi: “Cha, con rửa chân cho người.” Cha chồng ta nhìn mẹ chồng, mẹ chồng ta lại nhìn ta, muốn biết ta có tâm địa gian xảo gì, bởi vì năm đó với thù đoạn để có được Cao Phi của ta, bọn họ vẫn cảm thấy sợ. Cha chồng đã lớn tuổi, hơn nữa bởi vì ngồi nhiều lâu ngày nên thần kinh cảm giác bị thoái hóa, trời lại lạnh, ta sợ ko nhiệt độ ko đủ nên chuẩn bị nước rất nóng. Ta từng chút từng chút rửa chân cho ông, nghĩ thầm, người này cho ta Cao Phi ta yêu nhất, ta rất cảm kích. Nhưng là vì liên quan đến ta ông chịu ko ít khổ cực, ta thấy thẹn với ông. Đại khái là bọn họ cũng không chịu được ta thần kinh thất thường như vậy liền gọi điện thoại cho Cao Phi. Cao Phi vừa vào cửa liền tức giận ngắt trời. Ta vừa định nói, “Vừa vặn, Cao Phi, chúng ta người một nhà cùng nhau ngồi một chút đi.” liền bị hắn kéo đi ra ngoài. Đứng, ko phải là dắt đi mà là kéo đi, lôi đi, đem ta ẩy vào trong xe làm đầu ta đập vào trên ghế. Ta còn chưa kịp phản ứng, Cao Phi đã lái xe rời đi. Hắn mở miệng: “Hà Du Cẩn, người phát bệnh thần kinh?” “Ta không có điên.” Ta sờ sờ cái gáy, rất đau. Cao Phi, người là đồ tồi. “Vậy người không có chuyện làm đi quấy rối cha mẹ ta?” Hắn tròn mắt với ta, hai mắt đỏ bừng. Trong trí nhớ của ta Cao Phi chưa từng như vậy, hắn luôn luôn nho nhã, sẽ không động thủ với nữ nhân, dù cho hận ta cũng sẽ không đá kích ngăm ngăm hay công khai. Hôm nay biểu hiện của hắn thực đã làm thay đổi suy nghĩ của ta. “Ta không có quấy rối, Cao Phi, ta là yêu thích bọn họ.” Ta giải thích. Hắn bị từ ‘yêu thích’ của ta làm cho nghiêng rằng nghiêng lợi, cắn răng nói: “Hà Du Cẩn, ta thực thay người bị người yêu thích cảm thấy bị ai. Nếu như mỗi người cũng giống như người, như vậy trên thế giới này yêu thích vốn là một loại tội ác. Người rốt cuộc có biết hay không người bị người yêu thích phải trả giá lớn như thế nào để gánh chịu yêu thích của người?!” Hắn cơ hồ là gầm thét, như một con sư tử nguy hiểm nổi giận. Ta cắn răng, không còn lời nào để nói, đúng vậy, Cao Phi nói không sai. Bởi vì ta, một năm kia, bọn bắt cóc làm cho cha chồng ta trong quá trình chạy trốn té ngã gãy một chân, từ đó phải ngồi xe lăn sống qua ngày. Là ta có tội, ta đến nay vẫn cảm thấy áy náy, giống như tội hôm nay khi ta nắm một chân bị gãy của cha chồng, đó là lần đầu tiên ta đụng vào. Thần kinh ở chân lâu ngày đã thoái hóa, da thịt đã héo rút, một chân cong vẹo, nhìn như chân bó của nữ nhân xã hội cũ, khô héo như một cái cây già. Ta biết rõ tội của ta ko thể tha thứ. Nhưng ta cũng không phải cố ý. Ta cũng không biết sự tình sẽ như vậy, “Cao Phi, đối với tổn thương năm đó, ta không phải cố ý.” “Đúng, người không phải cố ý!!! Nhưng bọn họ vẫn sợ người ko phải sao? Ta cũng cố hết sức tránh cho người tiếp xúc với họ thể nhưng hôm nay người... Ta ko hiểu người đến tìm họ làm gì. Người có đầu óc hay ko? Người vốn chính là ngu ngốc.” Cao Phi chát vắn ta, có lý có cứ, ta á khẩu ko trả lời được, ta ngồi yên tại chỗ, đầu bắt đầu đau, tầm mắt biến thành mơ hồ. Ta muốn nói xin lỗi, Cao Phi thật sự xin lỗi, đối với hắn cùng người nhà của hắn, đối với hắn ta cho tới bây giờ đều ko kéo kiệt những thứ này. Thế nhưng ta nghĩ đến chính mình lại cảm thấy ủy khuất. Ta ko còn sống được bao lâu nữa. Đúng là ta dùng trăm phương ngàn kế để lấy được người mình yêu, nhưng người đó ko yêu ta, ko nói yêu ta. Cho dù là biểu hiện một chút triu mến của nam nhân đối với nữ nhân cũng ko. Hẳn hận ta sâu tận xương tủy, nhưng ta yêu hắn đến khắc sâu vào tâm khảm, yêu hơn cả bản thân mình nên ta mới muốn gần gũi với người nhà của hắn, mới muốn làm cho cha mẹ của hắn cảm thấy có một người con dâu thật tốt. Thế nhưng bên tai ta là lời trách mắng của Cao Phi, đầu ta rất đau, ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ. Trước khi hoàn toàn ko còn cảm giác gì, ta nghe thấy mình nghẹn ngào nói: “Cao Phi, không nên mắng ta như vậy, ta sợ người về sau sẽ hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Cao Phi, trở về

Ta không biết ta ngủ bao lâu, lúc ta thức dậy đã nằm trên giường, may mắn là Cao Phi không mặc kệ đem ta ném ở trong xe. Ta đầu óc mơ mơ màng màng rời giường, phản ứng đầu tiên là tìm thuốc uống. Trực tiếp mở nắp ra, không có nước uống, ta trực tiếp nuốt xuống. Kỳ thật thuốc của ta rất dễ tìm, không cất giấu như những đồ gia truyền. Ta để thuốc trong tủ đầu giường, khom lưng mò gần kéo thứ nhất là có thể thấy. Gần kéo được sắp xếp nghiêm chỉnh. Tâm lý của ta có chút kỳ quái, một mặt ko hi vọng Cao Phi tìm được, nhưng mặt khác lại hi vọng hắn tìm được. Như vậy ít nhất chứng

minh hẳn quan tâm ta, ta vùng vẫy đấu tranh giữa hai ý nghĩ. Nhưng thời gian qua đi, ta biết ko cần phải suy nghĩ nữa, Cao Phi sẽ ko phát hiện ra, hẳn chưa bao giờ động tay đến bất kỳ vật gì của ta. Không có đánh răng, lại không uống nước, sau khi uống thuốc miệng rất khó chịu. Ta xuống giường rửa mặt, sau đó tìm Cao Phi, tìm khắp nhà mới nhớ ra, giờ này Cao Phi chắc đã đi làm. Chỉ là đến lúc tan làm Cao Phi cũng không trở về. Ta lấy điện thoại, trong lòng như có lửa đốt, ta không biết Cao Phi có phải hay không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Điện thoại một hồi rồi lại một hồi đổ chuông, cuối cùng như thường lệ đến hồi chuông thứ mười liền thông. “Cao Phi, người đang ở đâu? Vì sao chưa về nhà?” Ta vội vàng hỏi những điều trong lòng suy nghĩ, hận giờ khắc này ko thể ở bên cạnh hắn. Cao Phi hiển nhiên bức mình, thanh âm chán ghét: “Ta khi nào thì nói qua cho người ta về nhà?” Ta đang muốn nói thì đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng nữ: “Phi, làm sao người ở đây?” Ta không cần suy đoán cũng biết giọng nữ kia là ai, người yêu đầu tiên của Cao Phi, người ta bỏ bao công sức để chia rẽ. Nhưng ta biết rõ đây ko phải thời điểm để so đo, ta sẽ không giống trong phim truyền hình thường diễn, ba một tiếng cúp điện thoại, ta lựa chọn không nghe thấy, vẫn như cũ hào ngôn hào ngữ giải thích với Cao Phi. Nhưng ta làm sao lại quên, ta nguyên ý tiếp tục, không có nghĩa là đối phương cũng nguyên ý, Cao Phi ba một tiếng cúp điện thoại. Sau đó nửa tháng chưa có về nhà. Ta nắm điện thoại, vùi mình trên ghế sa lon nhìn xem bóng đêm từng chút từng chút bao phủ xuống. Ánh nắng chiều lập tức bị bóng tối vô biên thay thế. Ta ở trong lòng la to, Cao Phi, trở về. Trở về, Cao Phi. Chính là bao nhiêu lần vẫn chỉ có bóng dáng của ta. Ngày năm tháng tư. Năm nay thanh minh so với năm ngoái tốt hơn, nhớ rõ năm ngoái thời điểm đi tảo mộ cha, mưa rơi lác đác. Người tảo mộ rất nhiều, nhưng trước mộ cha ta lại thê lương, vắng lặng. Ta không có mang hoa cúc, mà là mang theo hoa hướng dương lúc tiền sinh cha thích nhất. Ta đem hoa để lên rồi quét dọn mộ. Ta quét dọn rất nghiêm túc, rất chăm chỉ, ta nghĩ giúp cha một lần thực tốt. Có lẽ sang năm ta sẽ cùng cha đồng dạng chôn sâu dưới đất. Lần đó, ta cũng đưa ra một điều kiện với Sở Vân, ta hi vọng hẳn hàng năm có thể tới quét dọn mộ cho cha ta một lần, mặc kệ hẳn là đại phú hay là nghèo túng bần cùng. Chưa ra khỏi khu mộ, điện thoại di động của ta liền vang lên. Ta cảm thấy vừa nhìn chính là Cao Phi. Ta mừng rỡ mở ra, nghĩ thầm Cao Phi cuối cùng cũng để ý tới ta. Nhưng là vừa mở điện thoại ta mới biết được cái gì gọi là trời sập. Ta vội vã muốn chạy tới công ty của Cao nhưng còn chưa ra khỏi khu mộ, ta liền ngất xỉu ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Người có thể thử một lần

Ta nhớ được ta đã mơ một giấc mơ dài, trong mơ dường như Cao Phi trở về nói tha thứ cho ta. Thế nhưng ta vừa bước vào giấc mơ đều phát hiện tất cả đều là ảo ảnh, Cao Phi biến mất ko thấy. Hẳn vẫn ko tha thứ cho ta. Ta bỗng chốc bị dọa chết, vén chăn lên ta liền xuống đất: “Cao Phi.” Hẳn ở nơi nào, ta muốn thấy hắn, ta lấy điện thoại di động ra gọi một lần lại một lần nữa để xác thực tin tức, Cao Phi nói hắn được sắp xếp đi tỉnh khác nhậm chức trong hai năm. Ta không để ý hình tượng của mình vọt chạy ra ngoài, kinh động đến bác sĩ và y tá. Có người khuyên bảo ta: “Tiểu thư, thân thể người không tốt, không thể lập tức xuất viện. Tiếp theo chúng ta còn nhất định phải làm một loạt kiểm tra, xin người phối hợp đồng thời thông báo cho người nhà để chúng ta tiến hành trị liệu.” Đầu óc ta trống rỗng, nàng nói muốn người nhà, nếu như mất đi Cao Phi ta còn người nhà sao? Hiện tại chuyện duy nhất ta muốn làm là tìm Cao Phi trở về, nếu thực sự ta đã làm sai điều gì ta sẽ sửa đổi. Nếu hẳn ko hi vọng ta gặp cha mẹ hẳn, như vậy từ nay về sau sẽ ko gặp nữa, huống chi ta vốn chỉ định gặp một lần. Ta lao thẳng về phía cửa bệnh viện, đi tới bên dưới công ty của Cao Phi, ta run rẩy cảm di động gọi cho hắn, nói ta đang đứng dưới chờ hắn, Cao Phi có một chút không vui. Nhưng ta tuyên bố sẽ uy hiếp người khác, hắn mới đáp ứng ta xuống dưới. Ta tìm một quán cà phê gần đó gọi một ly đồ uống lạnh ngồi xuống, ta cần tỉnh táo, cần suy nghĩ một chút lát nữa nói sao cùng Cao Phi, như thế nào có thể làm cho hắn hồi tâm chuyển ý. Ta biết rõ ta rất nhếch nhác, vì tảo mộ, ta một thân quần áo đen, vì ngã xuống đất ngã đi nên trên quần áo đen còn dính bùn đất, ta ngủ dậy giờ trong bệnh viện, đầu tóc cũng rối bù. Ta cảm giác được ánh mắt khác thường của nhân viên phục vụ, ta cố gắng hết sức sửa sang lại vẻ ngoài của mình. Đồ uống còn chưa uống xong thì Cao Phi đã đến. Lâu như vậy không gặp hắn, một khắc nhìn thấy hắn đi về phía ta, ta đã khóc. Nước mắt chảy xuống, ko có khăn giấy ta liền lấy ống tay áo lau lau khóe mắt, khăn trương hỏi: “Công ty phái người đi tỉnh khác nhậm chức?” “Àn.” Cao Phi gọi một ly nước chanh, ngồi xuống đối diện ta. “Đi liền hai năm?” “Phải” Cao Phi không có chút gì do dự. Trong lòng ta bỗng luống cuống, lời nói có chút hoảng. “Nàng cũng vậy sao?” Cao Phi nghe vậy nhìn ta thật lâu, cuối cùng nét mặt thay đổi nói: “Người cảm thấy người có tư cách hỏi lời này sao?” Ta không nói, hốc mắt có chút nước đảo quanh. Ta tiếp tục uống đồ uống lạnh, có lẽ Cao Phi ko quen nhìn bộ dạng đáng thương của ta nói: “Người yên tâm, ta sẽ ở bên ngoài thay người thủ thân như ngọc, hai năm sau cũng sẽ trở lại. Hôn nhân của chúng ta không có bất cứ uy hiếp gì, ta sẽ kéo dài nó cho đến ngày nào đó người chết đi.” “Ta cũng không phải là ý này, Cao Phi, ta hi vọng người hoãn lại nửa năm.” “Người cảm thấy ta chủ động xin đi?” Hẳn chất vấn ta. Trái lại ta không nói gì, tiếp tục uống đồ uống lạnh, thẳng đến khi thanh âm của Cao Phi vang lên từ phía trên đỉnh đầu ta. “Cho ta lý do, Hà Du Cần, cho ta lý do để từ chối.” Hẳn giống như rất nghiêm túc, ta moi hết ruột gan, chính là cạo ruột cạo gan ta cũng chỉ có một lý do. “Cao Phi, người biết ta yêu người.” Ta nghe thấy mình rầu rĩ nói. Cao Phi tại đó nhìn ta hồi lâu nói: “Ta biết rõ, từ ngày kết hôn liền biết, đúng là như vậy thì thế nào?” Đã vào giờ làm việc, nói xong hẳn xoay người đi. Ta ngồi ở chỗ cũ, cho đến khi Cao Phi biến mất trong tầm mắt ta, ta mới như người trong mơ tỉnh lại, nhảy dựng lên đuổi theo. Ta đuổi theo hắn đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ, ta nắm lấy cánh tay của hắn, móng tay đâm vào trong da thịt nhưng thanh âm lại lí nhí: “Cao Phi, hôm nay là thanh minh.” Ngày hôm nay rất bị thương, người không được để cho ta quá bị thảm. Cao Phi nhìn ta, biết ta còn muốn nói điều gì đó. “Hôm nay là tiết thanh minh đầu tiên của cha ta, Cao Phi, trừ cha ra, người là người nhà duy nhất của ta.” Cho nên, chỉ cần nửa năm mà thôi, nửa năm đối với thân thể một người khỏe mạnh mà nói ko đáng kể chút nào. Nhưng lại là thời gian cuối cùng của ta, chết kỳ thật cũng không sợ hãi, nhưng sợ hãi là một mình đối diện với cái chết. Ta cố gắng sắp xếp từ ngữ, hy vọng có thể biểu đạt rõ ràng ý của mình, “Ta chỉ muốn người hoãn lại nửa năm mà thôi.” Cao Phi tựa hồ không muốn cùng ta thảo luận vấn đề này, hắn dứt khỏi tay ta sải bước băng qua phía trước. Ta nhìn bóng lưng hắn càng lúc càng xa, cảm giác vô lực kéo tới, vì thế tâm tính đại tiểu thư của ta phát tác. Ta nói: “Người biết ta có tiền có thế, ta có rất nhiều thủ đoạn làm người hủy bỏ hành trình này.” Cao Phi bị ta làm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mặt lộ gân xanh nhìn ta: “Người có thể thử một lần, Hà Du Cần, để xem người còn có cái gì có thể uy hiếp được ta?” Nói xong hẳn xoay người giận dữ rời đi, căn bản không có chú ý tới đèn giao thông vừa vận chuyển sang màu xanh. Thời điểm ta hiểu rõ chuyện gì phát sinh, thân mình bị một loại vật nặng đập vào thật mạnh, sau đó ta bị văng lên, ta nhìn thấy khắp nơi đều là máu.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Cho nên bản năng có đôi khi là đáng xấu hổ

Ta là người tham sống sợ chết. Điểm này ta ko ngại thú nhận. Ta vẫn thực nhất gan, nhớ rõ ngày đó ở nhà trẻ có tiểu bằng hữu đoạt đồ chơi của ta, ta ngay cả thở mạnh cũng ko dám. Ngủ trưa bọn họ làm âm ỉ nhưng lại đề ta chịu tiếng xấu thay người khác, ta đều luôn cam tâm tình nguyện tiếp nhận. Gặp được Cao Phi là lần thứ nhất cũng là duy nhất ta dừng cảm, dừng cảm ko từ bất cứ thủ đoạn nào. Sau khi gả cho Cao Phi, ta đếm đầu ngón tay sống qua ngày. Ta không chấp nhận trị liệu không có nghĩa là ta ko sợ chết, ngược lại càng thêm sợ hãi, ta sợ hãi ta trị liệu không tốt, mới lên bàn mổ sẽ gặp bất trắc, hoặc là thời điểm ta tiếp thu trị liệu tóc trên đầu sẽ rụng sạch, trở nên vô cùng xấu xí. Tóm lại, ta không dám đánh cược bất cứ điều gì, nhất là dùng cuộc sống được ở bên cạnh Cao Phi để đánh cược. Thế nhưng lúc này đây, ta lại vô cùng hi vọng mình chết đi, như vậy, ít nhất Cao Phi về sau sẽ nhớ rõ có một người đã từng liều chết cứu hân, món nợ sinh mạng này hân không thể quên được. Chỉ là ý thức ngoan cường như thế nào, thân thể thời khắc này lại vẫn ngoan cố, cho nên bản năng có đôi khi là đáng xấu hổ. Ta mở mắt ra là buổi sáng một ngày nào đó, ánh nắng tươi sáng, ta không biết đã là thời gian nào, ta nhìn thấy trên bệ cửa sổ mấy con chim sẽ từng bước từng bước nhảy nhót. Ta giật giật thân thể, toàn thân đau đớn. Đến giờ kiểm tra y tá phát hiện ta đã tỉnh liền gọi bác sĩ tới, hân mặc quần áo màu trắng, Cao Phi theo ở phía sau. “Người rất may mắn, nhưng cũng là bất hạnh.” Ta gật gật đầu, ta vốn là một người có bệnh nặng, xảy ra tai nạn xe cộ còn có thể còn sống sót, thật sự là một kỳ tích. Chỉ là, không may, sinh mạng ta vốn ngắn ngủi, cũng ko thể kéo dài được bao lâu nữa. Hân làm một loạt kiểm tra cho ta, vừa hỏi vừa viết vào tờ khai: “Có bác sĩ chuyên môn chủ trị chứ?” Ta gật gật đầu, ko tính là bác sĩ chủ trị, ta chỉ lấy thuốc ở đó. “Lát nói nữa nói cho chúng ta biết phương thức liên lạc.” Nói rồi nhìn thoáng qua Cao Phi. “Chồng người cũng ko biết phương thức liên lạc. Chúng ta muốn liên lạc với hân.” Bác sĩ rời đi, y tá cũng đi, trong phòng bệnh chỉ còn hai người. Ta không biết ta đã hôn mê vài ngày. Cao Phi vẫn mặc bộ quần áo hôm tiết thanh minh đó, có chút lờn thối, tay áo đã có chút nhàu, hân từng mắt nhìn ta, mắt tràn đầy tia máu. Ta muốn nói chuyện, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, vạn bất đắc dĩ đành phải lựa chọn trầm mặc. Thời điểm y ta đến tiêm thuốc, ta nói với nàng ta đôi bụng, muốn ăn cháo tào đỏ, muốn rất nhiều. Y tá kỳ quái nhìn Cao Phi một cái nói: “Người nhà chăm sóc bệnh nhân như thế nào? Ngay cả bệnh nhân đôi bụng cũng không biết?” Lại nhìn ta một chút: “Hiện tại còn chưa đi mua cháo?” Ta tròn tròn mắt nhìn y tá, nghĩ đến hung phạm. Cao Phi có lẽ đi ra ngoài mua cháo. Ta tràn đầy mong chờ, lại ngủ thiếp đi, lần nữa tỉnh lại trời đã tối rồi, trên ngăn tủ có hộp giữ nhiệt, Cao Phi ngồi trên ghế sofa, hai chân cao to, vùi đầu giữa hai chân, vô cùng ưu nhã. Ta nhìn đầu mở hộp giữ nhiệt mức từng múng từng múng một ăn. Đang ăn được một nửa, Cao Phi tỉnh lại, ánh mắt ngưng tụ, thẳng tắp nhìn ta. Ta thấy ánh mắt này trong lòng sợ hãi, để giảm bớt lúng túng đem tay đưa đến giữa không trung nói: “Người có muốn ăn không?” Đây là câu đầu tiên sau khi tỉnh lại ta nói với hân. Cao Phi không nói, nhìn ta một cái, cúi đầu, cầm áo khoác lên đi ra ngoài. Sáng ngày thứ hai thấy hân hân đã đổi quần áo. Ta nghĩ hân là trở về tắm rửa. Ta hỏi y tá, ta ngủ bao nhiêu ngày, y tá nói, ba ngày ba đêm. Còn nói buổi tối hôm đó phẫu thuật trong mấy tiếng đồng hồ, tuy rằng khắp người đều bị thương nhưng ko ảnh hưởng đến những bộ phận quan trọng. Ta ý bảo biết rồi. Y tá đi ra ngoài. Thế giới này ta ghét nhất phải nằm viện, ngoại thương của ta đã ko có gì nghiêm trọng, có thể đi lại được nên ta quyết định trở về nhà. Hơn nữa ta nằm viện quá mức thể lương, không có bằng hữu, ngay cả người tới thăm hỏi cũng ko có. Nhưng có thể công ty Cao Phi biết, sau khi tỉnh lại ngày thứ ba, có một đồng bạn đồng nghiệp của hân đến thăm ta, điều này làm cho ta rất hâm mộ, đồng thời lại nghĩ tới Lan Lan, người đã từng là bằng hữu duy nhất của ta. Trong những người đến có người đã đưa Cao Phi về nhà hôm sinh nhật hân, ta cao hứng nhìn hân, hân gọi ta chị dâu, ta đối với hân cười, vết thương ở miệng rất đau nhưng ta cam tâm tình nguyện. Còn có một nữ nhân, kỳ thật ta cả đời này cũng không hi vọng nhìn thấy nàng, bộ dạng nàng bình thường, ít nhất ta cảm thấy thế. Nàng còn cảm thấy mình là người rất biết quan tâm, trước mặt ta phân phó Cao Phi mang hành lý của ta ra ngoài. Ta không biết Cao Phi có phải vẫn giận ta hay không nhưng hân rất ít nói chuyện với ta, thường thường một mình ngẩn ngơ, hoặc là nhìn ta ngẩn ngơ. Ta muốn xuất viện, bác sĩ cũng ko ngăn được ta, trị liệu là phải do bệnh nhân tự nguyện, người cũng ko thể ép ta. Ta đem một rương lớn thuốc về, bày đặt vô cùng chỉnh tề trên tủ đầu giường. Thời điểm ta làm việc này, nét mặt Cao Phi nhìn ta có chút kỳ quái. Ta vỗ vỗ tay, cười hi hi đối với Cao Phi nói: “Vẫn là ở nhà tốt.” Sau đó còn nói: “Ta đi nấu cơm.” Đi vào phòng bếp, mở ra tủ lạnh, chỉ là mới cầm nồi trên tay đã bị đoạt đi, xoay người liền nhìn thấy Cao Phi đứng ở đó, toàn thân nghiêm nghị, bộ dạng kiên định, nhưu mây giống như rất mệt mỏi. “Bác sĩ dặn gì người đã quên? Trở về phòng.” Ta cười: “Lời của bác sĩ có thể tương đương với khuôn vàng thước ngọc sao? Nhiều lúc ta ko nghe lời của hân cũng ko có chuyện gì, ta liền nấu cơm, chẳng lẽ người ko đói bụng?” “Ta sẽ gọi bên ngoài.” Thời điểm ta còn muốn nói Cao Phi đã cắt cái nôi đi. Ta đành phải hậm hực trở về phòng. Buổi tối lúc ngủ, Cao Phi còn không trở về phòng, trước đây tình huống như thế ta sẽ mặt dày mặt dạn kéo hân vào ngủ. Nhưng là từ sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, ta không dám. Như mọi người biết, hân rất ít nói chuyện với ta, cho dù ta chủ động tìm hân, hân cũng sẽ im lặng, nửa ngày không biết đang suy nghĩ gì. Ta uống thuốc nằm ở trên giường đếm cừ non, một con, hai con, cho đến khi bọn chúng đều biến thành khuôn mặt Cao Phi. Ta cũng không biết Cao xử lý lệnh điều động như thế nào, hân là nhân viên cơ quan quốc gia, không thể tùy ý kháng cự chỉ thị. Chỉ là, Cao Phi lúc này đây ta là vì người bị thương. Xin người nhất định cần phải nhớ kỹ được không?

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Người cảm thấy đối mặt với ta đặc biệt nhàm chán sao?

Sáng sớm ngày hôm sau thức dậy liền nhìn thấy khuôn mặt Cao Phi, hân vẫn nằm ở đó, tư thế ngủ rất đẹp, có thể cả buổi tối đều ko nhúc nhích tí nào. Ánh mắt của ta tham lam chán chừ nhưng cuối cùng vẫn là luyến tiếc rời đi. Cao Phi, hân đúng là vẫn hận ta, ta vì hân như vậy, hân vẫn hận ta. Loại cảm giác này khiến cho ta vô lực. Ta rời giường uống thuốc, sau đó đi ra ngoài tản bộ, đã lâu không chú ý dung mạo của mình, sáng nay mới phát hiện khuôn

mặt ta thực sự tái nhợt. Hơn nữa cũng gầy đến đáng sợ. Hai má lõm sâu, ta sớm đã như cái cây già khô khốc. Trang điểm một hồi ta mới có dũng khí ra ngoài gặp người khác. Ta lại đến khu mộ, nơi đó có người cả đời yêu thương ta an nghỉ. Ta ngồi ở mộ phần tâm sự cùng cha, nói ta nhớ ông, kiếp sau hãy để cho ông trở thành người ta yêu, như vậy ông sẽ yêu thương ta nhiều hơn, ta ko cần cố hết sức như bây giờ. Hoặc ta là người bình thường cũng tốt, ta sẽ ko yêu Cao Phi một cách liều lĩnh như vậy. Ta vô cùng mệt mỏi, ở mộ phần liền ngủ một giấc, khi tỉnh lại đã là buổi chiều, trước khi đi ta nói với ba bacha: “Cha, con cảm thấy con thực sự rất khó. Vì sao tất cả đều muốn con chịu trách nhiệm? Con mệt mỏi, ko muốn làm gì nữa.” Ta mơ mơ màng màng trở về, vào đến nhà lại cảm thấy đói bụng, Cao Phi không ở nhà, ta đoán hẳn đi làm rồi, ta tới phòng bếp làm đồ ăn, ta muốn mì trộn, đồ ăn Cao Phi thích nhất. Ta mới cầm đồ ở trên tay liền nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó ta nhìn thấy Cao Phi đứng trước mặt ta. Hắn ở trước mặt ta rỗng giần, một phen đoạt lấy mì sợi trên tay ta: “Người vì sao luôn như vậy, người rốt cuộc muốn ta nói bao nhiêu lần mới cam tâm? Nói không để cho người đến phòng bếp, người nghe không hiểu sao? Còn có, người không có việc để làm hay sao mà không nói tiếng nào đã đi ra ngoài? Người cảm thấy đói mặt với ta đặc biệt nhằm chán sao, có phải cảm thấy đặc biệt hối hận đã cứu ta phải ko?” Ta đứng ở chỗ cũ không dám động đậy, Cao Phi phát hỏa lớn như vậy làm ta bất ngờ. Ta vắt hết óc nghĩ lý do, “Trước kia là người nói, ta đi đâu đều không liên quan đến người, không cần nói. Ta là vì đói bụng, nghĩ muốn ăn gì đó, còn có, đến phòng bếp căn bản không có vấn đề gì, ta không phải đều nấu ăn cho người hai năm sao? Người không thể quơ đũa cả nắm” Ta cảm thấy đây là lời phản bác thành công nhất cả đời ta. Trước kia ta chỉ biết nói, thực xin lỗi, Cao Phi, ta yêu người. Ta hi vọng hắn hiểu! Nhưng hắn một lần cũng ko hiểu. Lúc này, hắn ngược lại bối rối, đứng ở đó nhìn ta hồi lâu không nhúc nhích. Ta thừa cơ đoạt lấy mì sợi, “Người có muốn ăn không? Ta có thể nấu thêm một phần.” Ta nghĩ đây là bữa tối lâu nhất từ trước tới nay ta cùng ăn với Cao Phi, Cao Phi không ăn, chỉ nhìn ta ăn. Trong lòng ta có chút đắc ý nho nhỏ, rất lâu trước kia, một trong một nghìn cái nguyện vọng của ta đối với Cao Phi, có một cái như vậy. Ta bởi vậy có chút đắc ý vênh vao, sớm đi tắm rửa rồi tới trên giường nằm. Chính là nửa đêm khi tỉnh lại, thân thể ta một mảnh thấm ướt, thân thể ta bị người ta ôm, người phía sau đang run rẩy, phát ra tiếng nện ngào. Trong nháy mắt đầu óc vô cùng thanh tỉnh, nhưng ta cái gì cũng không nói, cuộn tròn thân thể nhắm mắt lại đến bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cao Phi, ta yêu người, cho tới bây giờ sẽ ko hối hận

Ngày hai mươi tháng tư Đầu hạ, chuyện luôn đặc biệt nhiều. Công việc của Cao Phi dường như trong một đêm giảm đi ko ít, luôn đi làm rất muộn, trở về từ rất sớm. Ta rất vui nhưng hi vọng cấp trên của hắn cũng bằng lòng. Ta đếm đầu ngón tay tính toán, nếu như ta có thể tiếp tục sống hai tháng như vậy chẳng phải có lời hơn so với cuộc sống nửa năm, thời gian hắn dành cho ta vượt xa trước đây. Cao Phi nhìn ta suy nghĩ, hỏi ta nghĩ cái gì. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, bỗng nhiên cảm thấy hắn anh tuấn vô cùng, lại không nghĩ rằng hắn hung hăng nhìn chằm chằm ta. Tối hôm đó thân thể ta vô cùng đau đớn... khi tỉnh lại, ta thấy Cao Phi đang mở tủ ở đầu giường của ta, ta nghĩ muốn hỏi hắn định làm gì, tuy nhiên sau đó phát hiện, hắn trầm ngâm cẩn thận xem bệnh án của ta cùng với sách hướng dẫn sử dụng thuốc. Cả một cái rương thuốc, hắn lấy từng quyển sách hướng dẫn bên trong ra xem, thỉnh thoảng còn thoáng nhìn ta một chút. Ta vội vàng nhắm mắt lại, quên đi đau đớn, giả bộ lơ đãng trở mình, nghĩ tới một đêm kia hắn ôm ta khóc, khỏe mắt cũng lưu lại lệ. Cao Phi, người rốt cục hiểu được như thế nào yêu thương ta. Ngày hôm sau ta có một quyết định vĩ đại, quyết định tổ chức lại sinh nhật cho Cao Phi, ta không thích mang theo tiếc nuối ra đi. Hơn nữa hành động tối qua của Cao Phi đã hóa giải tất cả khúc mắc trong lòng ta. Ta trang trí nhà lại một lần, ta mua nến, cắm hoa tươi, ta nghĩ ta cũng cần một chuyện lãng mạn. Cao Phi trở về nhìn ta, như hóa đá. “Như thế nào? Ảnh nến bữa tối rất tâm thường sao?” Ta làm cho hắn ngồi xuống, cho hắn cắt bánh ngọt, làm cho hắn hứa nguyện. Ta nói Cao Phi, bánh ngọt hôm đó ăn rất ngắn, hôm nay ta bảo bọn họ chỉ cho vào một ít bơ. Cao Phi không nói, cả quá trình vẫn ngồi như hóa đá. Ta muốn hắn ăn bánh ngọt, nhưng lại không nghĩ rằng mình đột nhiên chảy máu mũi. Máu từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi vào khăn trải bàn màu trắng trông như những đóa hoa. Ta lập tức luống cuống, ngẩng đầu nhìn lên, Cao Phi đang vui đầu ăn cái gì đó, ta nghĩ hẳn là hắn sẽ ko chú ý, hơn nữa ảnh nến tối như vậy. Ta vội vàng lấy có nói ta ko thích bơ, có chút buồn nôn lập tức chạy đến buồng vệ sinh. Đi vào liền đem cửa khóa trái. Máu vẫn ko ngừng chảy xuống, ta vốn chưa từng xảy ra hiện tượng này, đột nhiên trong lúc đó có chút hoảng sợ, bác sĩ ko có nói ta sẽ xuất hiện hiện tượng như vậy. Ta mở vòi nước, không ngừng xả nước, chính là như thế nào vẫn có màu máu. Ta ngửa đầu lên cao, chính là máu vẫn tuôn ra như suối. Chảy cả xuống quần áo, nhuộm hết sức đẹp mắt. Ta sợ Cao Phi phát hiện, bất chấp là mũi hay quần áo đều liều mạng lấy nước rửa sạch. Thân thể ta tổ chất không tốt, sức đề kháng ko tốt, nhưng cảm mạo so với để hắn phát hiện tốt hơn. Ta gấp rút luống cuống tay chân, cửa đột nhiên trong lúc đó bị người ta dùng lực đá bật ra. Ta xoay người trông về mặt Cao Phi giống như con sư tử đứng ở cửa, ta vùng vẫy mở miệng: “Cao Phi.” Chỉ là, âm cuối biến mất trong miệng hắn. Ta vô số lần tưởng tượng cảnh tượng Cao Phi chủ động hôn ta, sẽ là dưới ánh chiều tà, trong ánh sáng bình minh, sẽ là trong bóng đêm mờ ảo, sẽ là dưới bão tuyết bao trùm, ta cho tới bây giờ cũng không ngừng tưởng tượng. Chỉ là không nghĩ đến trong tình huống ta máu chảy thành sông, Cao Phi hôn ta. Hắn giống như một người mạng sống bị kinh hãi, liều mạng tìm kiếm một chút phương hướng. Ta cảm giác được hắn đẩy ta lui về phía sau, hắn khom người không ngừng thay đổi vị trí để phù hợp với thân thể của ta, giống như luyện tiết bất cứ điểm nào ko thể áp sát ta. Hắn đem đầu lưỡi đưa vào miệng ta, vô cùng vội vàng tìm kiếm, hắn hút lấy đầu lưỡi ta, ta hận giờ phút này ko thể sinh trưởng ở trong miệng hắn. Bàn tay to mở ra ôm ta vào người. Ta muốn hỏi hắn làm sao vậy, nhưng trong lòng lại vô cùng sáng tỏ. Cuối cùng, hắn hôn một hồi, ôm ta, chôn ở bờ vai ta khóc. Hắn như dùng hết sức để khóc, ta thì ta cho tới bây giờ cũng không biết một nam nhân có thể khóc như vậy, từ bắt đầu than nhẹ, biến thành khóc to, nức nở khóc, ta cảm thấy hắn cũng có thể khóc đến nát cổ họng. Toàn thân hắn bởi vì la khóc trở nên cứng ngắc như sắt thép, ta ôm bộ dạng sắt thép này trấn an hắn, ta nói: “Cao Phi, ta yêu người, cho tới bây giờ sẽ không hối hận.” Đêm hôm đó, ta thật cao hứng, đây là lần cao hứng nhất kể từ khi ta chào đời, ta cảm thấy linh hồn của ta đều nhanh muốn bay lên, ta lần đầu tiên cảm thấy chết cũng không tiếc. Dù là sáng mai tỉnh dậy, ta đã rời đi, ta vẫn sẽ cảm kích trời xanh.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ta nghĩ chúng ta cần có một lần ân ái hoàn mỹ

Ngày năm tháng năm Hôm đó Cao Phi rất khuya mới ngủ, hân giống như chớp mắt một cái liền biến thành một đứa trẻ, vô luận ta khuyên nhủ như thế nào, hân đều đề ngoài tai. Cho đến khi ta đi ngủ trước hân vẫn còn đang thống khổ vương mắc. Trong lòng ta thương xót, lần đầu tiên cảm thấy Cao Phi của ta đề cho ta đau lòng như vậy. Nhưng may mắn chính là ngày hôm sau khi thức dậy, Cao Phi không tiếp tục như vậy nữa. Ta chôn đầu trong lòng ngực hân, hân cũng không đẩy ra, ngược lại dùng năm ngón tay vuốt nhẹ mái tóc ta hỏi: “Có muốn uống thuốc hay ko?” Ta thừa nhận đây là câu nói thỏa mãn nhất đời này ta được nghe, Cao Phi trước kia hận ta, rồi giường trong vòng nửa giờ sẽ không nói với ta bất cứ lời nào, cho dù là lời nói hân cũng keo kiệt với ta như vậy. Ta đắc ý, chôn trước ngực hân cười: “Người út cho ta?” Lại sợ hân cự tuyệt liền nói: “Ta không còn khí lực.” Cao Phi dùng tay lại, thật lâu ko nói gì. Ta nghĩ ta hân là thỏa mãn, mặc dù Cao Phi có đôi khi ko nói nhiều nhưng đôi khi hân cũng trở nên đặc biệt nhạy cảm. Ta có thể cảm nhận được. Thân thể của ta càng ngày càng kém, thường xuyên không thể ra cửa, ngày đó ta một mình ngày ngô đang nghe nhạc, đúng lúc là bài hát “Hiroshima love” của Mạc Văn Úy, chỗ đó giọng hát của Mạc Văn Úy rất độc đáo “Không cùng thời gian hảo hảo đến yêu người, sớm nên ngừng trò chơi phong lưu.” Ta kỳ thật không phải rất thích Mạc Văn Úy, nhưng lại thích bài hát này của nàng. Khi đó Cao Phi vừa vận tiền đến, nghe được câu hát này, hân vừa định bước vào đột nhiên ngừng lại, đứng ở cửa nhìn ta. Ánh tà dương buông xuống, sắc vàng chói lọi vô hạn. Hồi lâu, hân đột nhiên đi tới hôn môi của ta. Từng chút từng chút một, ko thật sâu. Chính là ta ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của hân, ko đành lòng. Ngày mười lăm tháng năm Mỗi một ngày còn lại đối với ta đều vô cùng quý giá. Cao Phi đã ko còn đi làm nữa. Nhưng hân có rất nhiều việc để làm, hân chăm sóc cuộc sống hàng ngày của ta giống như một loại công việc. Ta không cam lòng, chỉ là, một đêm nào tỉnh lại ta đột nhiên hôn Cao Phi. Sau tai nạn xe cộ, ta ko chủ động hôn hân. Ta mơ mơ hồ hồ cảm thấy mình còn có một ít chuyện chưa làm xong. Ta nghĩ chúng ta cần có một lần ân ái hoàn mỹ. Ta mở nút áo của Cao Phi. Cao Phi tỉnh lại cầm lấy tay của ta hỏi ta làm sao vậy? Ta chỉ lắc đầu, tay vẫn cứ tiếp tục. Ta nói: “Cao Phi, ta muốn người.” Đây là lần ta biểu đạt lộ liễu nhất, bất kỳ nam nhân nào cũng ko chịu được nữ nhân khiêu khích như vậy. Nhưng Cao Phi của ta lại cự tuyệt. Hân hôn hôn mi mắt ta nói: “Ngao ngoãn, đừng làm rộn!” Ta vốn nên thôi đi, thân thể đã kém như vậy ta sao có thể trải qua một hồi ân ái như thường. Nhưng là, người có tin hay không nhân định thắng thiên? Ta nghĩ có lẽ đêm đó ta bị thứ kỳ quái gì đó bám vào người, dục vọng mãnh liệt trong nội tâm ta trỗi dậy. Ta rất nhanh lột sạch quần áo Cao Phi, sau đó là chính mình. Ta cảm thấy Cao Phi vô cùng mê người, sau đó, ta liền giống như phù thủy hưởng thụ nhắm nháp công phẩm. Ta ở dưới thân hân khẩn cầu nói: “Cao Phi, một lần thôi.” Cuối cùng, ta lại dùng đòn sát thủ, lệ rơi đầy mặt, có đôi khi cảm thấy nữ nhân có thể rơi lệ thực là hạnh phúc. Ta nói: “Cao Phi, cho đến nay người ko có một lần tự nguyện cùng ta ân ái.” Lại không được, ta vừa đâm vừa xoa, “Cao Phi, chỉ cần người cần thận một chút, ôn nhu một chút.” Cao Phi không đấu thắng ta, hân cúi người đem mình tiến vào, mỗi cử động đều dè dặt tựa như bất cứ lúc nào ta cũng có thể mất đi mạng sống. Chờ qua hồi lâu mới chuyển động một chút, mỗi lần đều là chậm rãi di chuyển. Ta tại dưới thân hân phụ họa, theo ánh trăng lưu động ngắm nhìn khuôn mặt hân, thân thể hân. Ta nhìn thấy ánh trăng biến thành tia nắng ban mai, chúng ta trong đêm tối cùng ban ngày liên tiếp ân ái, đột nhiên cảm giác vô cùng hạnh phúc, ta ngẩng đầu hôn Cao Phi. Hân không tận hưởng, cũng không thể tận hưởng, trong mắt hân cùng trên mặt là vẻ lo lắng, duy nhất tận hưởng chỉ có ta. Ta tất cả một đêm một ngày một đời chỉ vì một cái trong nhảy mắt kia...

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Người có thích Thương Ương Gia Thổ hay ko?

Khi ta còn bé, cha vì thân thể của ta đã khổ cực tìm rất nhiều cách. Chuyện yêu ma quỷ quái gì đều từng thử qua. Khi cha tìm đến Phật giáo, ta mới biết đến Thương Ương Gia Thổ. Hân có một bài thơ, ta đặc biệt thích. Đêm hôm đó, ta nghe một khúc Phạn ko vì hiểu biết, chỉ vì tìm kiếm hơi thở của người. Ta trải qua luân hồi, không vì siêu độ, chỉ vì chạm đến đầu tay của người. Một năm kia, ta dập đầu trước tượng Phật, không vì hướng Phật, chỉ vì muốn gần ấm áp của người. Một đời kia, ta đi khắp mười ngọn núi lớn, không vì tu luyện, chỉ vì giữa đường có thể gặp được người. Ta rốt cục có thể tương tượng thành mối quan hệ của ta và Cao Phi, ta chính là vì cái mục đích thuần túy kia mới xuất hiện trên cõi đời này. Thông thường, cười đến cuối cùng mới là người chiến thắng. Ta hàm chứa cười nhìn khuôn mặt Cao Phi dần dần mơ hồ, sau đó bắt đầu hôn mê. Cao Phi quần áo chỉnh tề đứng ở đó nhìn ta tỉnh lại, hân tiến đến ôm ta. Người ích kỷ phải đến trình độ nào mới tính là cực phẩm, ta vì vui thích một lát của chính mình suýt nữa làm cho Cao Phi trở thành tội phạm giết người. Hân ôm ta cảm kích, ta mỉm cười với hân. Hân nói ta có chút cảm giác làm cho người khác cảm hận. Tỳ như thời điểm người bắt đầu xuất hiện trong sinh mệnh ta. Đôi khi lại có chút cảm giác làm cho người ta sợ hãi, tỳ như thời điểm người phải rời khỏi. Hân nói, Hà Du Cẩn, người vĩnh viễn không biết ta đến cỡ nào hận người, cũng không biết ta quan tâm người nhiều như thế nào. Hân không lựa chọn nói yêu, chỉ nói quan tâm. Ta ở trong lòng hân gật đầu muốn nói biết rõ, nhưng không mở miệng được. Hân nói, kỳ thật người có thể xả thân cứu ta, điểm này cần bản ta cũng ko bắt ngờ. Dựa theo cá tính yêu hận của Hà Du Cẩn, có việc gì là ko thể làm. Ta thậm chí cảm thấy người cho người sắp xếp, tự biên tự diễn cũng có thể. Chỉ là lúc thấy người nằm trong bệnh viện, ta mới đột nhiên cảm giác người cũng ko mạnh mẽ như vậy. Cũng chính là buổi sáng hôm đó người rời nhà, ta sau khi tỉnh dậy ko thấy bóng dáng người, ko có ai lên lút đến hôn ta, mà ta cũng ko cần thiết phải giả bộ ngủ say cái gì cũng ko cảm giác. Ta mở điện thoại tìm số của người, nhưng phát hiện ko có. Ta dựa vào trí nhớ để gọi, thế nhưng có mấy số ko thể nhớ được. Hà Du Cẩn, người nói xem chúng ta sống chung đã hai năm, vì sao số điện thoại của người ta cũng ko nhớ được. Còn có, ta đi tìm người, nhưng phát hiện, ta không biết người bình thường hay đến nơi nào, thậm chí khu mộ của cha người ở đâu ta cũng ko biết. Ta thẳng đến lúc đó mới giật mình sợ hãi, ta nghĩ kỳ thực ta có thể đối tốt với người một chút. Ta cười với Cao Phi, hân bật trực thực thành khẩn. Hân nhìn hân ta một chút, bỗng nhiên hít một hơi thật sâu đến siết chặt ta, giọng nói phút chốc thay đổi. “Cho nên, cảm ơn người lúc này đã tỉnh lại, người hại ta nhiều như vậy nếu còn muốn để cho ta biến thành tội phạm giết người, người sớm muộn sẽ gặp báo ứng.” Ta núp trong ngực hân khanh khách cười, giống như một lần trước đây, tiếng cười thanh thúy như con gà con, ta nói: “Cao Phi, ta yêu người.” Đây là mục đích đời này của Hà Du Cẩn, là mục đích duy nhất Hà Du Cẩn khi sống trên đời theo đuổi. Hân ôm ta càng thêm chặt, thanh âm lại bình thản, hân nói: “Không quên lời thề trong hôn lễ, Hà Du Cẩn, đời này người vĩnh viễn sẽ không nghe được lời ta nói yêu người.” Bác sĩ cũng ko dự liệu được ta phải đi nhanh như vậy, Cao Phi mang theo ta lo sợ bất an qua tháng sáu tháng sáu phồn hoa rực rỡ. Ta nói với Cao Phi đây ko

phải thời kỳ chết, vì vậy, ta thật không có chết. Ta nghĩ ta ko có một trăm sinh mạng, nhưng ta có một đặc quyền. Chỉ là hồi quang phản chiếu của ta xuất hiện ở tuần cuối tháng bảy. Đêm hôm đó, ba giờ đêm, ta hoàn toàn không hề ngủ, hơn nữa tinh thần vô cùng phấn chấn. Ta nhìn quanh bốn phía cùng với Cao Phi. Trong nhà cũng sớm đã trở thành nửa cái phòng khám chữa bệnh, những dụng cụ thường dùng trong phòng bệnh đều có. Ta rời giường, lấy bộ quần áo ta thích nhất từ trong tủ, sau đó trang điểm một chút, sắc mặt hồng nhuận lạ lùng. Đây là ngày ta xinh đẹp nhất trong mấy tháng nay. Ta đến thư phòng cầm lấy một quyển chuyện thơ, ta có chút khác người, thời điểm hiểu biết thích khoe khoang, giống như kỹ nữ hiểu được như thế nào khoe khoang phong tình. Ta chuẩn bị tốt hết thảy. Ta đi gọi Cao Phi. Ta rất may mắn vì đã sáng suốt không nhập viện trị liệu. Nếu không, ta sớm đã bị tra tấn ko thành hình người, thời gian cuối cùng phải trải qua cùng bác sĩ và những dụng cụ trị liệu. Đánh thức Cao Phi cũng ko làm ta mất bao nhiêu khí lực, sau tai nạn xe cộ hẳn luôn ngủ ko sâu. Ta chỉ như con cừu nhỏ cọ cọ hần, hần rất nhanh liền tỉnh, mở mắt ra nhìn ta rồi ngồi bật dậy, mi mắt lúc này càng thêm sâu. Tựa hồ có lời muốn nói, nhưng nhìn cách ta ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, giống như đoán điều gì, cuối cùng cái gì cũng ko nói. Ta ngồi ở kê bên nhìn Cao Phi lái xe. Lúc này hơn nửa đêm, ít người, xe cũng ít. Đèn đường mờ vàng xen lẫn sương mù, chúng ta đi quanh một vòng, ta muốn đến ngọn núi cao nhất thành phố cùng người ta yêu nhất, ta nghe nói núi Ly Thiên gần đây, như vậy sẽ ko mất quá nhiều thời gian. Ta hà hơi lên kính, nhìn thấy thành phố trước mắt bỗng chốc biến thành ảo ảnh loang lổ. Ta dùng máy ảnh chụp hình lại. Gió hây hây thổi, xung quanh là cỏ cây, bên cạnh là người ta yêu, ta đem ảnh chụp kẹp trong cuốn thơ. Ta chuẩn bị đi ảnh hoàn mỹ nhưng ko đưa cho Cao Phi. Cao Phi đem xe dừng ở đỉnh núi, bốn phía yên tĩnh lạnh buốt, không có ánh trăng, ko có ánh mặt trời, chỉ có ánh mắt của hắn. Hắn nhìn ta, ta mỉm cười. Chúng ta xuống xe chờ mặt trời mọc, ta lấy quyển thơ đưa cho Cao Phi đọc, một câu lại một câu. Bên cạnh ko có bất kỳ ai, trước mắt là ngọn núi cùng sương mù, chúng ta như đang ở một thế giới khác. Ta đọc Lý Dục Ô Dạ Đề, Tư Mã Quang Tây Giang Nguyệt, Chu Bang Ngạn Giải Liên Hoàn, Hạ Chú Thanh Ngọc Án. Tất cả chuyện thơ, từ khoe miệng sung mãn của ta bật ra, ta nghĩ như vậy rất hay. Ta nói với Cao Phi, ta không cầu kiếp sau chỉ cần kiếp này, thậm chí sẽ không cần trọn kiếp này của người. Cao Phi cuối cùng sẽ như người bình thường, mà ta đã không còn ở nhân thế, không hưởng thọ linh. Ta đem bài thơ ‘Đêm hôm đó’ của Thương Ương Gia Thố đọc cho Cao Phi nghe. Đọc được nửa chừng ta đã không còn khí lực. Ta nói: “Cao Phi, ta mệt mỏi, muốn ngủ một giấc, người không nên đánh thức ta. Nếu không, ta quyết định không để ý tới người nữa.” Cao Phi thân thể cứng ngắc mà âm áp, đem ta ôm vào trong ngực. Nói một tiếng được. Ta nghĩ đây là lần cuối cùng có thể cảm giác thân mật cùng hắn, ta dựa vào ngực hắn, cúi đầu nức nở. Cao Phi, lúc mặt trời xuất hiện, người không nên nhìn ta. Cao Phi gật gật đầu. Lúc trăng sáng xuất hiện, người cũng không nên nhìn ta. Hắn gật đầu. Ta nói Cao Phi, ta rất thích lời người buổi sáng hôm đó nói với ta. Ta dần dần thực mệt mỏi, cuối cùng nhắm mắt lại. Ta nhìn thấy ánh mặt trời xuất hiện trước mắt, màu vàng kim rực rỡ thắm vào sông núi, thân thể dần dần nặng nề, linh hồn bắt đầu bay lượn. Ta quay đầu lại nhìn Cao Phi, trên tay Cao Phi là quyển thơ ‘Đêm hôm đó’ của Thương Ương Gia Thố và tấm ảnh chụp kẹp phía trong của ta. Một cái chớp mắt, ta Phi Vũ thành tiên, không vì trường sinh, chỉ vì bảo hộ người bình an hi nhạc... Ta tất cả một đêm một ngày một đời chỉ vì Cao Phi, chỉ vì một cái trong nháy mắt kia...

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nàng nói, lúc mặt trời xuất hiện, ko nên nhìn nàng

Nàng nói, lúc mặt trời xuất hiện, ko nên nhìn nàng; lúc trăng sáng xuất hiện, không nên nhìn nàng. Ta vì vậy làm theo, lúc mặt trời xuất hiện, ta ko nhìn nàng; lúc trăng sáng xuất hiện, ta vẫn không nhìn nàng. Ta luôn luôn để nàng ngồi trong lòng ta, thân thể nàng không lạnh mà còn có chút hơi ấm, chỉ là trở nên không còn bất kỳ khí lực. Đầu của nàng rũ xuống, ta đỡ dậy, lại rũ xuống, lại đỡ dậy, như vậy lặp đi lặp lại ba lần, ta không còn nghị lực tiếp tục. Chờ mặt trời một lần nữa xuất hiện, ta ôm lấy nàng, đặt ở chỗ ngồi kê bên, thắt dây an toàn cho nàng. Ta lái ô tô về nhà, đem nàng đặt trên giường. Đột nhiên trong lúc đó, ta không biết cần phải làm gì? Ta ở trong phòng tắm khoả, ta nghĩ ta cần phải gọi điện thoại, cần phải thông báo cho mọi người A Du đã chết rồi, ta còn phải chuẩn bị tang lễ. Người đầu tiên ta gọi điện là cha mẹ của ta, nhận điện thoại là cha. Ta ngồi ở mép giường, phía sau là Hà Du Cần điểm tỉnh, ta thanh âm bình thản nói: “Cha, A Du chết rồi.” Cha ta ở bên kia trầm mặc, thật lâu không nói gì, điện thoại không lâu bị mẹ ta đoạt lấy, có thể nàng đã biết, nàng nói: “Cao Phi, người trở về một chuyến đi!” Ta đáp ứng nàng, cúp điện thoại, ta nghĩ ta cần có người giúp đỡ tổ chức tang lễ. Ta lại gọi điện cho đồng nghiệp, bọn họ tựa hồ cũng khó tin nhưng tất cả đều nói ta bớt đau buồn đi. Ta thay đổi quần áo chuẩn bị ra cửa, ta đứng ở đầu giường nhìn A Du, dung mạo nàng vẫn như cũ, chỉ là ko có huyết sắc. Ta đem quyển thơ nàng cho ta đặt ở tủ đầu giường, bất ngờ phát hiện ra một tấm ảnh ở phía cuối. Trong ảnh nàng đùa nghịch với gió núi, trong mắt tạo nên những đường vân, khuôn mặt mỉm cười. Ta vuốt ảnh chụp, trong lòng thầm đọc một câu kia, một cái chớp mắt, ta Phi Vũ thành tiên, không vì trường sinh, chỉ vì bảo hộ người bình an hi nhạc... Ta nghĩ đây là giấc mơ cuối cùng của nàng. Ta đem ảnh chụp để xuống, dựa theo phương thức của nàng tự thắt cả vạt cho mình. Ta đã một ngày một đêm ko ngủ, ko có sức lực để lái xe, ta ra ngoài gọi xe. Từ thành đông đến thành tây, bởi vì kẹt xe suốt làm ta mất đến hai giờ. Ta dùng chìa khóa mở cửa, cha mẹ đang ngồi trong phòng khách, mái tóc hoa râm là bằng chứng cho năm tháng. Trên tay mẹ cầm một tờ văn kiện, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn ta. Ta tiếp nhận, đây là giấy chuyển nhượng một phần bất động sản cùng tài sản, cha mẹ ta đã trở thành chủ ngôi biệt thự của A Du. Mẹ mở miệng nói với ta, “Ta không biết cái này thời điểm nào lưu lại, nếu nàng đi rồi, mượn người hãy xử lý. Chúng ta không thể nhận thứ này.” Ta từ trong nhà đi ra, cũng không cầm theo tờ văn kiện kia. Một khắc thang máy khép lại, ta nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của A Du lần đầu tiên gặp, nàng nói, “Hi! Nhỉ hảo, ta là Hà Du Cần, rất muốn cùng người làm bằng hữu.” Nhưng là, nàng không chỉ làm bằng hữu của ta, phá hư gia đình cùng tình yêu của ta mà còn trở thành vợ của ta. Tựa như ta nói với nàng, có vài người chính là đáng ghét như vậy nhưng sau khi rời đi lại để cho người ta đau đến tê tâm liệt phế. Ta cũng không biết, người sẽ đến nhanh như vậy. Thời điểm ta vừa đến cửa nhà đã có một nhóm người mặc tây trang màu đen xách theo cái rương đứng trước cửa nhà, nhìn thấy ta bọn họ chào hỏi nói: “Cao tiên sinh, nhỉ hảo, chúng ta là người Hà lão tiên sinh trước đây phân phó đến lo liệu tang lễ của Hà tiểu thư.” Miệng rất khát, ta đun nước uống. Cha của A Du so với nàng thực lý trí, ông đã sớm dự liệu được ta sẽ ko thương nữ nhi của ông, cho nên vì không để cho nàng phải chịu ủy khuất đã chuẩn bị tất cả cho A Du. Ta nhìn bọn họ trước mắt ta lau người cho A Du, thay quần áo, trang điểm. Ta nhìn A Du vô cùng yên lặng, so với nàng ngày xưa thực yên lặng. Số người đến phúng viếng A Du rất nhiều, điểm này ta có chút ko ngờ. Giúp đỡ quản lý tang lễ còn có một người gọi là Sở Văn, người nọ mặt mày mục tủy, chính trực mà kiên cường, hẳn ngăn người nhìn thi thể A Du, hồi lâu có lệ lưu lại. Ko hỏa tang thi thể, đây là di ngôn của cha A Du mà hãy chôn cất bên cạnh ông, một người cha đến chết vẫn bảo vệ nữ nhi của mình. Rất nhanh luật sư cũng đến nhà tuyên đọc di chúc, ta nghĩ kỳ thật ta cũng ko thiếu nợ A Du cái gì hết. Mọi thứ đều đã làm tốt. Cái gì đều đã làm tốt, ta không cần phải tham gia vào, chỉ cần tiếp nhận một cái tin nàng đã chết mà thôi, tựa như máy thu tiếp nhận sóng mỗi ngày. Nàng không để lại bất cứ tài sản gì cho ta, công ty, cổ phiếu, công trái cùng bất động sản toàn bộ để lại cho Sở Văn, nam nhân trước kia rơi lệ vì nàng. Tiền gửi ngân hàng cho cô nhi viện; nhà để lại cho cha mẹ ta; ngôi nhà chúng ta đang ở nàng ko có bất kỳ an bài nào. Luật sư chỉ nói ta có quyền ở lại và tùy ý ra vào. Nhưng là ta vẫn không ở lại, sau ngày thứ ba A Du chết, ta mang theo hành lý rời khỏi đó.

Chương 15: Năm thứ ba sau khi A Du chết, ta kết hôn lần thứ hai

Năm thứ ba sau khi A Du chết, ta kết hôn lần thứ hai. Ko nghĩ ngờ gì, tân nương chính là mối tình đầu của ta, người mà A Du đã bỏ ra bao công sức chia rẽ. Trong thời gian đó, nàng ko yêu một ai khác, có lẽ nàng đang đợi ta. Ngày đó, nàng cùng một quản đốc nhà máy ăn com, trong bữa com nàng uống hơi nhiều, lúc rời đi ko hiểu sao lại nói năng lỗ mãng, động tay động chân với người ta. Còn sót lại một chút lý trí, nàng gọi điện thoại cho ta đến đón nàng. Vì ta là một nam nhân, hiển nhiên lúc này ko thể từ chối. Ta lái xe đến đón nàng. Dưới ngọn đèn đường, ta nhìn nàng khuôn mặt mệt mỏi chập vạt ngồi xồm ở lối đi bộ, đầu tóc rối bời, rõ ràng có dấu vết giằng co hoặc là đánh nhau. Ta đi lên phía trước, nàng ngẩng đầu nhìn ta, hai tròng mắt rung rung, vô cùng đáng thương. Ta ngồi xồm xuống định an ủi nàng, bất quá còn chưa mở miệng, nàng đã mở rộng hai tay bắt ngờ ôm lấy ta. Nàng khóc thút thít trong ngực ta như một đứa trẻ muốn làm cho người ta yêu thương. Sau đó nàng nói: “Phi, chúng ta một lần nữa ở bên nhau được ko? Chúng ta đã bỏ lỡ năm năm, cũng trải qua nhiều giày vò rồi.” Trên thế giới này chỉ có nàng gọi ta là Phi, giống như là xưng hô một cách đặc biệt thân mật. A Du cũng chỉ gọi cả tên ta là Cao Phi. Cho dù thời điểm ân ái nàng cũng gọi như vậy, giống như một cách suy nghĩ đặc biệt. Ta ôm nàng vào trong ngực, ta nói chúng ta sẽ ở bên nhau. Nam nhân phải có tự giác, giống như nữ nhân nhất định phải có tự trọng. Vì vậy, ngày hôm sau ta đến Châu Bảo Hành mua một chiếc nhẫn kim cương năm ca-ra. Ta cảm thấy có chút hơi lớn, hơn nữa có chút khoa trương. Nhưng sau khi nghe người bán hàng thuyết phục, ta cảm thấy mua nó ta liền có thể mua được hạnh phúc của cả thế giới. Vì vậy ta kêu nàng gọi lại. Ta nghĩ khi đó A Du thực ngu ngốc, nếu như nàng có thể đem chiếc nhẫn vàng trắng bình thường đổi thành nhẫn kim cương năm ca-ra, có lẽ kết cục sẽ khác. Ta đến nhà trọ của nàng, vẫn là nơi năm năm trước chúng ta cùng nhau thuê. Ta đem chiếc nhẫn cho nàng, hơn nữa còn quỳ gối xuống, ta dễ dàng nói ra, ta yêu nàng, hi vọng nàng sẽ sống cùng ta. Nàng mặc bộ đồ ngủ Winnie the Pooh rộng thùng thình, đầu tóc còn chưa chải, mang theo ánh mắt ko thể tin được nhìn ta. Rồi nàng lập tức bật khóc, nói với ta nàng đồng ý. Ta đem chiếc nhẫn đeo vào ngón tay gầy gò của nàng, kích cỡ vẫn như năm năm trước đây, chỉ nàng có thể đeo vừa chiếc nhẫn này. Ta đến nay không biết kích cỡ nhẫn của A Du. Chiếc nhẫn bị nàng mang theo vào phần mộ, cả đời này ta cũng sẽ ko biết kích cỡ của nó. Hôn lễ của chúng ta cử hành ở khách sạn, thu hút khách mời từ bốn phương tám hướng. Thời điểm mục sư tuyên đọc lời thề, ta nhìn thấy nước mắt long lánh trong mắt nàng, lăn trên gò má phần đảo vô cùng động lòng người. Nữ nhân thích khóc, tựa như nam nhân thích hút thuốc. Giống như là thuốc phiện, nữ nhân dùng nước mắt làm nam nhân mê say, sau đó khi bị nam nhân vứt bỏ lại dùng nước mắt làm say chính mình. Ta lấy tay lau sạch nước mắt của nàng. Ta nghe thấy nàng thổ lộ bên tai ta, Phi ta yêu người. Ta gạt đầu mỉm cười, biểu đạt với tất cả khách mời sự yêu thương của mình đối với vợ. Chúng ta hưởng tuần trăng mật ở Hải Nam. Chúng ta thoải mái vui đùa, thỏa sức mỉm cười, còn có mỗi tối đều ân ái. Nửa tháng sau, chúng ta từ Nam Hải trở lại tiến vào nhà mới. Nhà mới là chúng ta cùng nhau mua, căn bản ko thể so sánh được với nhà của A Du. Nhưng nó cũng ko nhỏ, 148 thước vuông, một con số rất may mắn. Ta trên giường mới hôn tân nương, bàn tay tiến vào bên trong nội y của nàng cọ xát. Ta tuyệt không đứng đắn cũng không cần đứng đắn, ta nói với nàng nhiều chuyện đùa, nàng bàn tay trắng mịn nắm thành quyền đánh ta, nói ta hạ lưu. Vì vậy, ta thật sự liên tục làm rất nhiều việc hạ lưu khó có thể nói thành lời. Sau khi kết hôn ba tháng, cuộc sống của chúng ta dần dần yên bình giống như lúc xưa.

Chương 16: Kết hôn được mười tháng, ta bắt đầu có ảo giác

Kết hôn được mười tháng, ta bắt đầu có ảo giác. Ta biết đó chỉ là ảo giác, nhưng nó lại rất chân thật. Mỗi lần cùng Giai Cảnh ân ái, ta bắt đầu cảm thấy có điểm không chân thực. Trái lại khi cùng A Du, mỗi lần ân ái cùng Giai Cảnh đều là ta chủ động. Ta biểu hiện với nàng những biểu hiện sắc dục đặc hữu của nam nhân, ta lấy tay từ từ vuốt ve thân thể của nàng. Ngón tay thô ráp của ta lưu lại dấu vết trên da thịt trắng mịn, ta rất tập trung. Còn có, vợ của ta, nàng biết hưởng thụ hơn so với A Du, nàng là người thừa hoan. Mà trong cuộc sống vợ chồng của ta và A Du, A Du luôn là người khơi mào, cũng là người thừa thụ. Thừa thụ cùng thừa hoan khác nhau một chữ, nhưng ý nghĩa lại xác nhau một trời một vực. Ta nghĩ đáng đời A Du trước đây, nếu như nàng không chạm vào ta, ta cũng không cần hận nàng như vậy. Cho dù ko hận thân thể của nàng, ta cũng chán ghét nó. Nhưng ko ngờ là chỉ cần mỗi lần ta nhắm mắt lại, ngón tay ta đang ở trên người Giai Cảnh bỗng biến thành đang trên thân thể khô gầy của A Du. Trong đêm tối, dưới thảm lạnh như băng, nàng luôn có thể mặt dày mày dạn đè lên ta. Nàng rên hừ hừ, ta không để ý tới nàng, nàng cũng không e lệ, vẫn tiến thẳng đến. Một năm sau khi nàng chết ta thường nghĩ đến vấn đề này. Ta nghĩ, nếu như A Du chưa bao giờ chủ động, ta có thể muốn nàng hay ko. Sau đêm tân hôn, ta chán ghét nàng, hận nàng ko giống một nữ nhân đứng đắn, lại có thể hạ được nam nhân. Chỉ là, ta luôn không có đáp án, vì vậy ta cũng ko nghĩ nữa. Ta cùng Giai Cảnh ân ái bắt đầu không tập trung, ta nghĩ có thể là do ta mệt mỏi. Gần đây công việc của ta rất mệt, có chút ko thuận lợi. Ta quyết định nửa tháng không đụng tới Giai Cảnh, cho đến một buổi tối đàm phán hợp tác thành công, ta mới gỡ bỏ lệnh cấm cho mình, quả nhiên, hết thấy đều như ta suy nghĩ, bất quá chỉ là ta mệt mỏi. Đêm hôm đó, chúng ta vô cùng hài hòa, Giai Cảnh sau khi thỏa mãn cười với ta, giống như tiểu quý thỏa mãn. Ta nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười dương dương tự đắc. Ta nghĩ ta cần phải đã quên nàng, dù cho thật sự có cái gì ta cũng đã quên. Mùa đông đến, đã xảy ra một việc lớn. Ngôi nhà ta cùng A Du ở trước đây xảy ra trộm cắp. Lúc ta đang làm việc nhận được điện thoại của cảnh sát, bọn họ hỏi ta có phải chủ nhà ko, ta nói không phải. Nhưng bọn họ vẫn muốn ta đến đó một chuyến. Ta lái xe đến, nơi này ko thay đổi bao nhiêu, chỉ là ko có người, ko có sinh

khí. Ta dừng xe lại, trước cửa đã có xe cảnh sát. Ta đi vào, đồ cở trong phòng khách đã ko còn, những thứ Hà Du Cần từng hao hết tâm tư trang trí cũng ko còn tươi đẹp như trước đây. Cảnh sát hỏi ta nơi này đã bao lâu không có ở người, ta nói bốn năm, còn kém một tháng là bảy ngày, A Du đã chết được bốn năm rồi. Hắn muốn ta đi kiểm tra xem có vật quý gì bị mất, muốn ta thống kê số lượng những thứ bị mất. Ta dạo trong phòng một vòng, lác lác đầu nhìn cảnh sát, ta không biết cụ thể mất những thứ gì. Thời điểm đó, cảnh sát dùng ánh mắt khác thường nhìn ta, không thể tin nói: “Người từng ở đây hai năm, người ko biết nhà này có những tài sản gì.” Ta lác đầu, ta không cần thiết nói dối. Ta nói, ta có thể nói đại khái, hắn bắt đắ dĩ cam chịu, nói đành phải như thế. Sau đó để cho một cảnh sát trẻ tuổi hơn hắn đi theo ta để ghi chép. Trong nhà có rất nhiều phòng, ta bước vào từng gian từng gian, ta nghĩ đây là lần đầu tiên ta quan sát từng phòng, dĩ nhiên ta không thể nói có bao nhiêu đồ bị mất. Ta tại phòng ngủ ngẩng đầu nhất, đây là nơi ta quen thuộc nhất. Tủ sắt đã bị cạy ra, bên trong ko còn thứ gì cả. Người cảnh sát trẻ tuổi hỏi ta, bên trong có chứa những gì, ta nói có lẽ là trang sức. A Du có trang sức, chỉ là ta không biết để ở đâu. Hắn hỏi ta số lượng cụ thể, ta cũng lác đầu. Cuối cùng, cảnh sát bắt đắ dĩ cáo từ, trước khi đi còn nói với ta, vụ án này manh mối không đủ, hơn nữa tội phạm gây án kinh nghiệm phong phú, không để lại bất kỳ dấu vết gì, muốn điều tra ra chỉ sợ phải tốn thời khá nhiều thời gian. Ta biết ý ở ngoài lời, nếu muốn phá án nhất định là không có hi vọng gì. Cho dù vật bị trộm có xuất hiện trên thị trường, cảnh sát cũng sẽ không biết, bởi vì không có ai cung cấp thông tin vật bị trộm cho bọn họ. Ta nói tốt rồi tiền bọn họ, ta nghĩ đây là trách nhiệm của ta, không cần làm khó cảnh sát. Ta quyết định sửa sang lại ngôi nhà một chút, bởi vì ăn trộm cùng cảnh sát lần lượt đều đến, nơi này có chút ít hỗn loạn. Mất chút thời gian, ta không biết làm vệ sinh khó như vậy. Sau khi sửa sang xong, ta ngồi trên ghế salon hút thuốc, đối diện là ảnh cưới của ta cùng A Du. Tầm ảnh này cũng ko có giá trị, hơn nữa ai sẽ trộm ảnh cưới đây. Ảnh chụp rất lớn, lớn đến mức nhân vật bên trong đều có chút biến dạng, ta nghĩ nhạo báng A Du, cũng không phải mất ko nhìn rõ, vì sao phải phóng to như vậy. Chỉ là ta ko bật cười. Ta trở về phòng ngủ, phòng ngủ có di ảnh của A Du. Trong hình nàng nụ cười vẫn như cũ, tay ta trong vòng 50cm có thể chạm đến nàng. Ta nằm trên giường, có chút hơi mệt, trong vòng một ngày đi qua đi lại như vậy. Ta quyết định không quay về, ngủ ở chỗ này một giấc. Ta gọi điện cho Giai Cảnh, nàng nói cũng được. Đây là điều Hà Du Cần vĩnh viễn làm không được. Vừa nằm xuống, ta liền ngủ, vẫn ở vị trí trước kia. Chỉ là ta không nghĩ tới ta nằm mơ. Ta không biết vì sao, nhưng rất chân thật, thậm chí ta chờ đợi nó xảy ra, giống như đã chờ đợi cả đời. Ta rõ ràng một khắc trước còn đang suy nghĩ Hà Du Cần làm không được điều gì, sau một khắc liền nghĩ tới nàng. Ta đưa tay xuyên qua chân chạm vào vị trí của nàng. Vô cùng rõ ràng, ta gọi tên A Du, ta cời nút áo nàng, lần này thật sự là ta chủ động, ta vùi đầu vào chân, khom người, từ ngang hông của nàng bắt đầu ngửi, như con mèo đói ngửi miếng cá tươi. Ta cảm thấy toàn thân đều nóng lên, ta ôm A Du vào trong ngực, A Du chăm chú nhìn ta, trong mắt là nụ cười giao hoạt, ta không thể chờ đợi được cời hết tất cả quần áo, ta nâng cao eo tiến vào. Ta trong mộng phiêu hơ, ta biết rõ đây không phải là thật, A Du đã chết được bốn năm, hài cốt sớm đã rửa nát, có lẽ đã sớm thành thê khí biến mất. Thân thể dưới thân nhất định ko phải thật, thê nhưng ta cũng ko lập tức tỉnh lại. Ta đã vài năm không nằm mơ, huống chi mộng xuân, ta không thiếu khuyết sinh hoạt tình dục, không cần thiết tìm kiếm con đường khác để được thỏa mãn. Ta kết hôn cũng mới một năm, cũng không chán ghét vợ của ta, cần gì cái ảo tưởng khác. Chỉ là, ngày hôm sau tỉnh lại, hạ thê một mảnh ẩm ướt, ta xuất tinh trong mơ. Năm thứ tư sau khi A Du chết, năm thứ nhất sau khi ta tái hôn. Ta cùng Hà Du Cần... Trong mộng...

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mùa xuân tới, ta cùng Giai Cảnh dự định sinh con

Mùa xuân tới, ta cùng Giai Cảnh dự định sinh con. Nàng dựa trong ngực cùng ta thương lượng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà vô cùng đáng yêu. Ta đang xem báo, ta nói được, một tay ôm lấy nàng, ta nói, chúng ta phải có đứa nhỏ. Chúng ta bắt đầu vì đứa nhỏ chuẩn bị chu đáo, chúng ta cần khỏe mạnh cả thể xác và tinh thần để chào đón một sinh mạng mới. May mắn hoàn hảo chúng ta đều không có khuyết điểm gì nhiều, thân thể Giai Cảnh rất tốt, điều dưỡng mấy tháng là có thể chuẩn bị mang thai. Chỉ là ta đặc biệt đến bệnh viện xin tư vấn, bởi vì ta đã từng sử dụng phương pháp tránh thai, ta ko biết tương lai có ảnh hưởng gì đến đứa nhỏ hay ko, nếu như có, ta phải suy tính cẩn thận. Trong phòng làm việc của bác sĩ, trước mặt hắn là một đồng tư liệu cho ta tham khảo, phương pháp tránh thai ta dùng ko có ảnh hưởng gì, cho dù có ảnh hưởng cũng đã bốn năm ko sử dụng loại thuốc đó, cho nên đã khôi phục lại. Có được đáp án hài lòng, ta gật gù đầu, ai mà không hi vọng sinh một đứa con khỏe mạnh. Chúng ta ăn ái nhiệt tình như ngày mới kết hôn. Chúng ta tin tưởng đây không chỉ là một hồi ân ái, mà là một quá trình dung hòa sinh mạng. Chúng ta cũng như những cặp cha mẹ khác chờ đợi đứa con của mình. Chỉ là sau mỗi một lần tằm, ta cuối cùng đều trông thấy thân ảnh Hà Du Cần như ẩn như hiện, ta hi vọng những ngòì xỏm xuống trước mặt ta, khuỷu tay chống quai hàm nhìn ta, ta hi vọng nàng nhìn ta. Như vậy, ta sẽ ngòì xuống trước mặt nàng, thân thể trần truồng, ta sẽ nói Hà Du Cần, nếu thời gian quay trở về, ta nghĩ ta muốn con của người. Chỉ cần con của người. Ta ngay cả một món đồ để hỏi tương người cũng ko có. Nhưng tất cả đều là ảo tưởng, ta lập tức phục hồi tinh thần, ta đã muốn quên hương vị của nàng, sao có thể nghĩ như vậy. Đứa nhỏ so với tưởng tượng của chúng ta tới hơi trễ, năm tháng sau khi chúng ta cố gắng, nàng mới mang thai. Giai Cảnh cảm que thứ thai có hai vạch hồng, khóc cười chẳng phân biệt được cho ta xem, “Phi, rốt cục có đứa nhỏ rồi.” Ta tiếp nhận que thử thai, nắm đôi tay nàng đang run đẫy, ôm nàng vào trong ngực an ủi: “Bảo bối, đừng khóc, cảm ơn người.” Nói xong ta lại hôn nàng. An ủi vuốt đầu của nàng, ta giống như đứa nhỏ vui sướng. Chúng ta bắt đầu dưỡng thai, chuẩn bị chào đón đứa nhỏ. Vốn dự định là đầu mùa xuân, kết quả đến bệnh viện kiểm tra, điều trị thân thể, hơn nữa năm tháng vượt mọi khó khăn gian khổ vận động, thời điểm tháng mười mới mang thai đứa nhỏ, mang thai chính là vào mùa đông. Mùa đông khắc nghiệt, có chút rét đậm. Giai Cảnh nói cho ta biết một việc, nàng nói ta mộng du. Ta lúc ấy nghe xong ko lưu tâm, ta mới có ba mươi, làm sao chính mình mộng du còn không phát hiện. Nhưng là, Giai Cảnh nói thời điểm nàng ngủ mơ mơ màng màng, có thể cảm giác được ta không ở bên cạnh nàng. Ta cùng nàng tranh chấp, nàng nói nàng sao có thể nói dối, thời điểm nói ra tâm tình có chút kích động, ta sợ đứa nhỏ bị thương nên ko phản bác lại nàng, chỉ là ôm nàng, đem tay đặt khê trên bụng nàng cười: “Ta không ở bên cạnh người, chẳng lẽ ta ở bên trong người?” Nàng giận cười đánh ta, nói ta không đứng đắn, đã trở thành cha của một đứa nhỏ cũng ko biết làm tấm gương cho hắn. Ta cười, nói nếu ta ko có dốc sức làm sao hắn có thể ra ngoài. Ta nghĩ ta vô cùng bình thường. Hơn nữa ta nếu như mộng du thì ta muốn đi đâu, gặp ai? Đối với việc ta mộng du, Giai Cảnh đặc biệt để ý. Nàng năm lần bảy lượt nhấn mạnh ta nửa đêm ra cửa, ta ko biết làm thế nào, cuối cùng nổi giận với nàng, cấm nàng từ nay ko được nói như vậy nữa. Nàng hoảng sợ, không nghĩ tới ta sẽ nổi giận, ko lên tiếng nhìn ta, từ đó không hề nói nữa. Ta cùng Giai Cảnh đi kiểm tra thai nhi. Có đôi khi ta cùng đi vào, có đôi khi ngòì bên ngoài hành lang chờ. Tường bệnh viện hẳn là vừa mới được quét vôi lại, nhìn có chút huyền diệu, hơn nữa gạch men sứ màu trắng khiến cho ánh mặt trời cũng như bị tằm trong màu trắng, trắng bóng một mảnh, mắt ta bắt đầu hip lại. Phía cuối hành lang hơn mười thước là cửa sổ màu trắng, ngoài cửa sổ có hoa hồng và thảm cỏ xanh. Ta ngử thấy hương

hoa, ta nhìn thấy Hà Du Cẩn đi ra, nàng vẫn chỉ cười, giống như đó là biểu hiện duy nhất của nàng. Sau đó, biến thành ngày sau tai nạn xe cộ nàng nằm trên giường bệnh, sau khi tỉnh lại nàng muốn ăn cháo, lại không nói chuyện với ta. Ta có chút ít thần nhiên, ta đi về phía trước. Ta chạm vào nàng, ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn nàng, ko biết vì sao khóe mắt có lệ. Ta vùi đầu nơi bà vai, ta nói đây không phải là nước mắt, chỉ là nó vẫn ko ngừng chảy. Thời điểm ta lấy lại tinh thần, Giai Cảnh đứng ở bệ cửa sổ nhìn ta, nghiêng đầu, ánh mắt có rất nhiều phức tạp. Ta đứng dậy đi về phía nàng, ta nói về nhà. Nếu như, Giai Cảnh không nói cho ta biết là ta mộng du, mà chỉ nói ta nhớ đến một số chuyện, ta nghĩ ta sẽ không chút do dự gật đầu. Một ngày, nàng đột nhiên chui vào trong ngực ta nói với ta: “Phi, hỏi người một vấn đề.” Ta ôm nàng, ngửi hương thơm mát từ người nàng. Giai Cảnh dùng đầu gọi Clairol Lavender. Ta nói: “Hỏi đi.” Nàng điều chỉnh thân thể ngồi trên đùi ta, đối mặt với ta, ánh mắt sáng ngời nói: “Người nhớ tới Hà Du Cẩn sao? Cho dù là tình thoáng?” Ta cũng không biết Giai Cảnh vì sao hỏi ta vấn đề này, ta vuốt vuốt tóc của nàng nói: “Tại sao hỏi như vậy?” Nàng lại xoay người lại, lưng dựa vào ta, ta vội vàng đỡ lấy nàng, ta nghĩ sau khi mang thai, nàng một người đang tiến hành vận động của hai người. “Hiếu kỳ, người hận nàng hay là yêu nàng. Năm đó, nàng làm thương tổn người, kể cả cha mẹ người. Nhưng là nàng đã chết, Cao Phi, ta cảm thấy kết cục này thực buồn cười, kết cục hẳn phải là các người ở bên nhau cả đời, nhưng cả đời thực khó khăn.” Ta cũng cảm thấy kết cục này có chút tức cười, nhưng ta nói: “Người không muốn ở bên ta sao?” Chỉ có Hà Du Cẩn chết đi, ta cùng nàng mới có thể ở bên nhau. Nàng cầm lấy ngón tay của ta cắn, nói: “Muốn, chết cũng muốn, nhưng Phi người cũng cần nhớ kỹ, chỉ khi ta cảm thấy người yêu ta, ta mới có thể ở bên người.” Ta rút tay ra, ta không thích động tác này, bởi vì nó làm cho ta nhớ tới Hà Du Cẩn, nàng luôn làm những hành động rất nhỏ hoặc là di động thân thể rất nhẹ để dụ dỗ ta. Ta nói với Giai Cảnh, ta đã nhớ. Ta nghĩ ta thật sự nhớ rõ, ta đang cố gắng hết sức cùng Giai Cảnh sống tốt mỗi ngày. Ta bắt đầu chuẩn bị phòng cho đứa nhỏ, sinh con là một việc vừa phiền toái vừa vui sướng, ta đang mong đợi. Ta muốn sinh nữ hài tử, nên ta chọn màu phấn hồng cho gian phòng này, tốn không ít tâm tư, ta cho tới bây giờ chưa từng làm một chuyện nghiêm túc như vậy. Giai Cảnh nhìn ta cười, nàng nói nếu như đứa nhỏ ko còn, ta nhất định sẽ mất đi hơn phân nửa cái mạng. Ta cảm thấy đó là một giả thiết phi thường ngu xuẩn, giống như giả thiết trên thế giới này không có nam nhân cùng nữ nhân. Nhưng nàng là mẹ của con ta, ta tha thứ cho nàng. Khi đợt rét đậm kéo đến lại xảy ra một việc lớn, biệt thự của A Du lại bị ăn trộm, điều này làm cho ta hoài nghi thiết bị bảo vệ ở chỗ đó, thậm chí ta sẽ dựa theo hợp đồng để cho bọn họ tiến hành bồi thường. Ta có chút tức giận về nhà tìm hợp đồng, nhất định phải cho bọn họ chút giáo huấn. Nhưng ta ko tìm được hợp đồng. Ta ở trong phòng tìm một vòng, hồi lâu dừng lại trước di ảnh A Du, ta không biết hợp đồng để ở đâu, hoặc là nói ko biết có hợp đồng hay ko. A Du cười với ta, vẫn nụ cười đó, trước sau như một. Ta về nhà, vứt dép ở cửa, ta rất mệt, cảnh sát kiểm tra một hồi, hỏi những vấn đề giống như trước đây, nhưng bọn họ cũng không thể cho ta một đáp án hoàn mỹ. Giai Cảnh đã mang thai ba tháng, nàng nghỉ làm ở nhà chờ sinh. Nếu là lúc trước, ta sẽ đi qua hỏi thăm nàng hôm nay như thế nào, ăn cái gì, làm cái gì, có nhớ ta ko, đứa nhỏ có gì khác thường ko, nhưng hôm nay ta không có, ta chỉ lên tiếng chào hỏi, đi tắm rửa sau đó ta thay quần áo, nói với nàng: “Ta muốn đi ra ngoài, đêm nay không trở lại.” Giai Cảnh đứng ở đó nhìn ta: “Biệt thự trước kia của Hà Du Cẩn sao?” Ta gật gù đầu: “Ta phải cẩn thận kiểm tra thiết bị bảo vệ ở đó, người cũng biết đấy, nhà ko phải của ta, nhưng ta là người duy nhất có quyền ra vào.” Nàng gật gù đầu, ta tiến lên hôn nàng, “Người sớm đi ngủ, đừng thức đêm, nếu có chuyện gì có thể gọi điện cho ta, ta sẽ trở về ngay bất kể muộn thế nào. Thay ta chúc con ngủ ngon.” Ta ra cửa, chỉ là đêm hôm đó, ta lại là nằm mơ, giống như trong phòng ngủ kia thật sự có linh hồn, ta ko cách nào khống chế chính mình, trong mộng ta vô số lần muốn tỉnh lại, đây không phải là thật sự, Giai Cảnh có con của ta, ta không thể có bất kỳ suy tưởng gì. Nhưng là, ta không thể tự thoát ra được, ta ôm Hà Du Cẩn, thân thể giống như bị hồng mất, ta toàn thân khản trương, biết rõ đây là sai lầm, nhưng ta lại đòi hỏi ý nghĩ kỳ lạ này.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Nếu như con của ta có một chút tổn thương gì, ta sẽ không bỏ qua cho người

Ta cài đặt lại thiết bị bảo vệ tốt hơn, dù cho bên trong nhà đã chẳng còn bao nhiêu thứ nhưng ta vẫn ko thể ko giữ gìn về bên ngoài của nó. Chính là sau khi sắp xếp tốt mọi chuyện, Giai Cảnh lại nói với ta, ta cần đi gặp bác sĩ để xin tư vấn. Ta cười nói: “Mặc dù mấy ngày nay ta mệt muốn chết, nhưng ta còn chưa đến mức cần bác sĩ tư vấn. Có lẽ, ta khỏe hơn so với người nghĩ.” “Ta là nói bác sĩ tâm lý.” Ta giật mình, hồi lâu ta không biết phản ứng như thế nào, ta nghĩ nàng lỡ lời, nhưng Giai Cảnh ngồi rất nghiêm chỉnh làm cho ta cảm thấy nàng thật sự nghiêm túc với việc này. Ta gián đoạn: “Ta nghĩ, ta sẽ quên vấn đề này.” Trái tim ta có chút băng giá, ko có người vợ nào hi vọng chồng của mình đi gặp bác sĩ tâm lý. Ta đứng dậy trở về phòng, ta không cách nào ở lại tiếp tục nhìn mặt nàng cùng với suy nghĩ chủ nhân gương mặt đó đang mang trong bụng đứa con của ta. Nhưng Giai Cảnh lại kích động hơn so với suy nghĩ của ta, nàng đứng lên, chạy đến trước mặt ta, cản trở đường đi của ta, giống như đã nhẫn nại thật lâu, nàng lớn tiếng nói: “Người không thể cự tuyệt. Người nói người không mộng du, đúng vậy, không phải là chứng mộng du mà là chứng suy tưởng. Người cho đến tận bây giờ vẫn ko quên Hà Du Cẩn, hơn nữa người càng ngày càng nhớ nàng, người không thể chối bỏ điều này.” Ta nhìn nàng, ta nói “Không có.” “Gạt người, Cao Phi, người trước giờ đều không gạt ta.” Nàng khóc thút thút trước mặt ta, nước mắt từ hai khóe mắt tràn ra, ta lấy tay đi lau đi nước mắt, dỗ dành nàng: “Ta bảo đảm chúng ta sẽ bạch đầu giai lão.” Đây là lời hứa hẹn hoàn mỹ nhất một nam nhân có thể cho một nữ nhân, Hà Du Cẩn ngàn chờ vạn chờ, ngàn dụ dỗ vạn dụ dỗ, chính là hi vọng ta nói như vậy với nàng, chỉ là, ta cho tới bây giờ chưa từng nói. Giai Cảnh ngủ gục trong ngực của ta, một đêm kia nàng không nao loạn nữa, nhưng cũng chỉ được một đêm này. Ngày hôm sau nàng trực tiếp đi tìm bác sĩ tâm lý cho ta, còn hẹn trước thời gian. Ta nhìn đồng hồ tư liệu trước mắt, từ trong trái tim rất giận nàng, ta nghĩ rằng nàng sẽ ko hành động như vậy. Ta nói với nàng: “Ta không có bệnh, người rút cuộc muốn ta nói bao nhiêu lần mới hiểu được, ta không có bất kỳ bệnh tâm lý nào.” “Vậy người cũng muốn ta nói bao nhiêu lần người mới hiểu được, người có.” Nàng suy nghĩ một chút nói: “Nếu nói không có, đợi bác sĩ tâm lý cho kết luận chẳng phải sẽ biết sao?” “Thân thể của mình tại sao phải để cho người khác kết luận khỏe hay ko khỏe. Ta có thể ăn, có thể uống, có thể ngủ, nào có cái bệnh chết tiệt người nói?” Nói xong ta không muốn đàm luận vấn đề này nữa. Ta xoay người rời đi. “Nếu như người không tới gặp bác sĩ, ta sẽ bỏ đứa nhỏ đi.” Ta không thể tin xoay người lại nhìn nàng, ta nghĩ ta biết nàng sao? Ta xác thực biết nàng. Ngày đầu tiên nhập học đại học, chúng ta cùng một chỗ làm báo cáo, nàng một mình xách theo hành lý nặng nề, ta giúp nàng mang về phòng ngủ, lưu lại phương thức liên lạc. Chúng ta học cùng khóa, cùng tham gia công tác đoàn. Sau đó chúng ta bắt yêu nhau. Nếu không phải Hà Du Cẩn xuất hiện, ta cho rằng nàng sẽ là nữ nhân duy nhất cả đời ta. Dù cho Hà Du Cẩn xuất hiện, nàng hiện tại vẫn là nữ nhân duy nhất cùng ta đi hết cuộc đời này. Thậm chí, nàng bây giờ còn là mẹ của con ta, nhưng nàng nói nàng sẽ bỏ đi thân phận này bởi một lý do xuẩn ngốc đến ko giải thích được, bỏ đi sinh mạng của đứa nhỏ trong bụng. “Người có thể thử một lần, Tô Giai Cảnh, nếu như con của ta có một chút tổn thương gì, ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Chương 19: Xin người tin tưởng, ta vô cùng khỏe mạnh

Đầu tháng mười trời đã lạnh như băng, hoàng hôn bắt đầu buông xuống, giống như một lớp sương mù bao phủ hằm băng. Trong thành phố, bầu trời đêm vĩnh viễn có điểm đặc sắc, Thương Đề tùy tay úp một cái chảo xuống, bầu trời bỗng nhiên đen lại, trời tay ko kịp. Ta đi ở lối đi bộ, gió lạnh bắt đầu gào thét. Ta gọi điện thoại cho Đồng Hành, hẳn là đàn em của ta, ta nói đi uống rượu đi. Đồng Hành đáp ứng sau đó lập tức xuất hiện trước mặt ta, cọt nhả nói: “Không thể tin được người cũng nửa đêm đi uống rượu, như thế nào không ở nhà cùng lão bà.” Đồng Hành trời sinh tính tình bất kham, ta không cách nào bằng được. Chúng ta đi tìm quán bar, hẳn rất quen thuộc, ta ko quen, trong lòng có chút cảm giác buồn nôn. Đồng Hành ngồi xuống không lâu lập tức có người đến gần, là vợ của hắn, hẳn biến mất trước mắt ta, thẳng cho đến khi chơi đùa một mối mới xuất hiện lần nữa, hẳn uống một ngụm rượu, giảm bớt hơi thở, phục ở trên bàn nói: “Nói đi, chuyện gì?” Ta chỉ lắc đầu, “Có thể có cái gì, uống rượu còn phải lấy cớ như đàn bà sao?” Đồng Hành cười, phun ra hơi thở mang theo mùi rượu nồng đậm. Ta lấy áo khoác dự định đi ra, ta không chịu nổi cái mùi vị này, nếu như ta cần làm dịu đi tâm tình của mình thì ta đã làm được. “Đi thôi!” “Sớm như vậy?” Đồng Hành nhìn đồng hồ. “Giai Cảnh sẽ lo lắng cho ta.” Ta nói, đây chính là một biện pháp cực tuyệt vời của nam nhân, chỉ là miệng ta nói nhưng trong lòng bồn chồn, nằng rớt cuộc là lo lắng cho ta cái gì, lo lắng ta về muộn vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay là không cần thận dĩnh vào những nữ nhân khác; hoặc là lo lắng ta rớt cuộc có hay không cái nằng gọi là bệnh tâm lý. “Người đi đi, ta còn muốn chơi một hồi.” Ta đành phải một mình rời khỏi đó, đi được vài bước, thanh âm của hắn ở phía sau vang lên. “Nếu như người hôm nay là vì cùng lão bà mâu thuẫn, vậy ta phải chúc mừng người.” Ta xoay người nhìn hắn, muốn biết hàm ý của lời nói này. “Bởi vì hôn nhân của người không có sức sống, không phải bởi vì Giai Cảnh, mà bởi vì người, Cao Phi. Hôn nhân của người ko có sức sống.” Thời điểm cầm chìa khóa vào cửa, ta đặc biệt cẩn thận, phụ nữ mang thai thích ngủ, mà Giai Cảnh lại thiếu ngủ. Ta thay giày liền đến phòng ngủ xem Giai Cảnh, nằng đã ngủ say, nhưng là, trên tủ đầu giường vẫn bày ra những tài liệu nằng thu thập được. Ta tiến đến hôn trán nằng, trong lòng lặng yên nói: “Giai Cảnh, xin người tin tưởng ta, ta không có bệnh.” Ta nghĩ tới chuyện ta nói với Đồng Hành trước khi đi. Ta nói Giai Cảnh tin tưởng trong lòng ta có vấn đề, người cảm thấy ta có sao? Hẳn kinh ngạc nhìn ta, sau đó hẳn nói, nếu như nằng tin tưởng người có, người nhất định có. Ta có chút khó chịu, ta lại phải dựa vào người khác đánh giá ta khỏe mạnh hay không. Hận ko thể nhảy dựng lên mắng to ba tiếng, ta chán ghét tư vị như vậy. Nhưng hiện tại ta giống như đang thỉnh cầu Giai Cảnh, người ta yêu nhất, xin người tin tưởng, ta vô cùng khỏe mạnh. Sau đó, ta đi tắm rồi đi ngủ. Chính là ta không nghĩ tới, cha mẹ Giai Cảnh và cha mẹ ta toàn bộ đều tụ họp trong nhà. Giai Cảnh ngồi một góc, nằng không nói, nhưng đôi môi cắn chặt và ánh mắt kiên định đã nói cho ra biết nằng khẳng khẳng giữ suy nghĩ của mình. Nằng không nói chuyện với ta, một câu cũng không, giống như một quan toàn công bằng, người ko thực hiện theo ý của hắn, hẳn có rất nhiều quyền làm cho người phải thần phục. Cha mẹ Giai Cảnh kiên quyết, nếu như ta không tới gặp bác sĩ hoặc là trị ko khỏi bệnh, bọn họ nhất định sẽ để Giai Cảnh bỏ đi đứa nhỏ, hơn nữa còn ly hôn. Cha mẹ ta nhìn ta, sắc mặt tái nhợt, bọn họ cũng không biết phải cực tuyệt yêu cầu này như thế nào. Nếu ta thực sự có cái gọi là bệnh suy tưởng hoặc bệnh thần kinh, lưu lại Giai Cảnh, lương tâm của họ sẽ ko yên. Ở bên trong phòng, mẹ vuốt đầu ta, nhìn ta rơi lệ, nằng ni non, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Không nên, không nên.” Cha ta trầm mặc không nói, nhưng là tay phải không ngừng cọ cọ cái chân đã gãy. Đó là dấu vết Hà Du Cẩn vĩnh viễn lưu lại, sẽ theo cha ta đi đến cuối cuộc đời. Kể từ sau khi gãy chân, một khi có chuyện gì, ông sẽ làm động tác này, đây đã trở thành thói quen của ông. Giai Cảnh ở giữa nói duy nhất một câu, nhưng đã đủ làm cho trái tim ta băng giá. Nằng nói: “Cao Phi, ta sẽ không chấp nhận con của ta có một người cha bị bệnh tâm thần, còn có ta cũng ko thể chấp nhận một người chồng bị bệnh tâm thần, người hiểu ko?” Ta đã ko biết trả lời như thế nào, giống như chấp nhận vĩnh viễn không thể tin nằng đã nói như vậy. Nằng cuối cùng còn dùng một từ, bệnh tâm thần, không phải là chứng suy tưởng. Ta cảm giác lòng như bị một cái cưa kéo kẹt kẹt cưa qua, ta nói, “Giai Cảnh, người đã quên lời thề khi chúng ta kết hôn.” Không phải là nghi vấn mà là khẳng định. “Không cần đề cập đến nó, Cao Phi, nếu như người cũng làm tốt, ta sẽ ngang hàng hỏi báo, nhưng hãy hỏi lương tâm của người. Chỉ cần người có thể tiếp nhận trị liệu, ta sẽ ở bên cạnh người.” Ta kiên trì mình không có bệnh, Giai Cảnh kiên trì suy nghĩ của nằng, ta có bệnh. Cha mẹ nằng muốn nằng đổi chỗ ở, ý là ở cùng một người bị bệnh tâm thần hoặc là giữ lại người mắc bệnh tâm thần cùng một chỗ luôn không an toàn, có lẽ ta một ngày nào đó sẽ làm ra chuyện gì đó với Giai Cảnh, bởi vì người mắc bệnh tâm thần luôn ko phải chịu trách nhiệm pháp luật. Giết Giai Cảnh, ta cũng ko phải chịu bất cứ sự trừng phạt nào của pháp luật. Ta hai tay nắm chặt thành quyền, hai năm kết hôn này ta có phải đã thờ ơ lãnh đạm với bọn họ hay ko, ta cố gắng hết sức nhớ lại, nhưng ta cảm thấy ta ko làm sai điều gì. Ta đối với bọn họ còn hơn cha mẹ mình, ngày lễ ngày tết, cấp bậc lễ nghĩa gì ta đều thực hiện. Về tình về lý ta cũng không có bạc đãi bọn họ, nhưng là, tại sao lại như vậy. Ta nhớ được ta không từng thấp qua nén hương cho cha của Hà Du Cẩn, cũng chưa từng một lần quét qua mộ của ông. Lúc Hà Du Cẩn còn sống, sau khi nằng xả thân cứu ta, ta phát hiện nằng bị bệnh, đối với nằng có chút thương cảm cùng áy náy. Ta thật chưa hề cho Hà Du Cẩn một sắc mặt vui vẻ, ta cuối cùng không ngừng nhấn mạnh Hà Du Cẩn ta hận người, đến chết cũng sẽ không yêu người. Thế nhưng, nằng cũng chỉ biết tươi cười với ta, nằng nói, Cao Phi, ta yêu người; luôn dán lại gần gương mặt lạnh lùng của ta, luôn đem ta trở thành trân bảo quý nhất trên thế giới này. Ta đưa cha mẹ trở về, bọn họ tuổi tác đã cao, cũng bởi vì chuyện của ta, trái tim ta ko đành lòng. Sau khi về đến nhà, ta nhìn hành lý của Giai Cảnh đã đóng gói nói, “Người không cần đi, ta sẽ chuyển ra ngoài.” Chúng ta bắt đầu ở riêng.

Chương 20: Phá thai

Tháng mười sương giá bắt đầu hạ xuống thành phố A, mưa phùn xen lẫn sương trắng, ko khí lạnh mông lung mà thánh thót, vòng quanh đường nhỏ đến những đầu hẻm, quanh người có thể trông thấy những dấu ẩm ướt trên quần áo, có người còn có thể cảm giác được hơi thở ẩm ướt. Nhưng điều này cũng ko gây trở ngại cho những người thích dậy sớm, tỷ như ông lão cầm chiếc radio cũ kỹ vừa chạy chậm vừa nghe truyền thanh, tỷ như những người mặc đồ thể thao nhẹ nhàng khoan khoái ở vườn hoa, hoặc là những người đánh Thái Cực quyền. Người còn có thể trông thấy vài chiếc xe chờ trẻ con màu lam, trong xe có đứa trẻ đang quệt miệng, tròn tròn mắt nhìn những người xa lạ. Nếu như đi đến những chỗ tối, người còn có thể phát hiện những đôi tình nhân, thỉnh thoảng có người đang hôn môi, còn người ko cẩn thận trở thành một gốc dây thường xuân thật dài bám lên tường phía trước cửa sổ chẳng may nhìn thấy họ. Nhưng điều đó cũng ko ảnh hưởng gì, bọn họ vẫn như cũ trước cửa sổ hôn môi, ôm ấp cùng vuốt ve, bọn họ sẽ nói không ngừng những lời tâm tình, nhìn nhau mà cười tâm đầu ý hợp. Mà người cũng vẫn như cũ dọc theo bức tường leo lên, có lẽ sẽ có một ngày người ko cần thận bò qua bệ cửa sổ, chạm đến những màu sắc cổ kính trên bệ cửa kia để nhìn xem người bên trong cho đến tối muộn. Nhưng điều này cũng ko gây ảnh hưởng gì. Giống như ta không muốn sống riêng, nhưng ta đã phải sống riêng, điều này cũng ko gây ảnh hưởng gì. Ta muốn tìm ngàn vạn cái cớ giữa cái thành phố này, nhưng cũng ko tìm được bất kỳ cái cớ nào. Giao thông vẫn chen lấn như cũ, người trong văn phòng vẫn không thay đổi, nơi ta sống riêng cũng không có bất kỳ người nào cho ta một cái cớ nói over. Ta chuyển ra ngoài, nhưng ko có chỗ nào có thể đi. Ta vẫn không đến chỗ của Hà Du Cẩn, ta đến khách sạn ở hơn nửa tháng. Ta nghĩ chờ cho con tức giận của Giai Cảnh từ từ tiêu tan có lẽ ta có thể trở về. Con của ta nhất định phải có một gia đình đầy đủ cùng sự hòa thuận của cha mẹ, ta nghĩ Giai Cảnh sẽ ko quên, ngày nào đó nàng sẽ chủ động nói, Phi chúng ta ở bên nhau đi. Mà trong nửa tháng này, ta được thăng chức, thành tích rất rõ ràng, nếu như ta đúng là một người bệnh tâm thần như lời Giai Cảnh nói, thử hỏi người có bệnh tâm thần có thể có năng lực làm việc như ta hay ko. Cho nên, Giai Cảnh người sai rồi, ta sẽ dùng cái này để thuyết phục nàng. Ta thật sự là dựa theo những gì Hà Du Cẩn nói, từng bước một dựa theo quỹ tích sinh hoạt của người bình thường, sẽ không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để có thể trở về cuộc sống trước kia. Chỉ là, ta không biết Giai Cảnh có đồng ý hay ko. Đầu tháng mười một, nàng gọi điện thoại cho ta, ngày nào đó, kỳ thật tâm tình ta cũng không tệ lắm. Ta vốn tưởng rằng nàng đã đáp ứng muốn ta trở về. Nhưng ta không nghĩ tới chờ đợi ta là một tin dữ. Ta đứng trước mặt Giai Cảnh, ta cố gắng suy nghĩ, rốt cuộc nàng nói như thế là có ý gì. Thời khắc đó, ta có chút căm ghét Hán ngữ. Nàng nói: “Cao Phi, ta đã bỏ đi đứa nhỏ rồi.” Nàng về mặt không thay đổi, ngũ quan nghiêm chỉnh, thủy chung trên mặt nàng ko có bất kỳ góc độ nào thay đổi. “Người nói, người ko có sự đồng ý của ta đem bỏ đi đứa nhỏ?” Ta cố gắng hết sức trấn an tâm tình của mình, không nên kích động, không nên kích động. “Àn, lớn thêm chút nữa thì ko thể bỏ.” Ngừng một chút, nàng còn nói: “Đã bắt đầu có hình dáng rõ ràng, ta ko thể chậm trễ được nữa.” “Tô Giai Cảnh, ai cho người cái quyền này?” Ta giận không thể chịu được nữa, đứng lên nói: “Người dựa vào cái gì bỏ đi con của ta, còn có, người còn có thể điềm nhiên như vậy đến nói với ta. Ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ người hẳn tâm như vậy, đó là người cốt nhục của người, làm sao người hẳn tâm?” Nàng không nghĩ tới ta sẽ trách cứ nàng, chất vấn nàng, nàng cũng đứng lên quát: “Vậy ai cho người cái quyền xoá sạch tình yêu trong hôn nhân của ta?” Ta lập tức á khẩu không trả lời được, ta đứng ở nơi đó, hiển nhiên lời vừa rồi của ta làm tổn thương đến nàng, nàng bắt đầu nức nở, hồ đừ không ăn thịt con, nàng có lẽ cũng không vui, chỉ là nàng vẫn làm, cho nên ta cũng không thể tha thứ. “Cao Phi, ta nói rồi, ta chỉ có cảm thấy người yêu ta, ta mới có thể cùng người ở bên nhau. Bởi vì Hà Du Cẩn, chúng ta chia tay, ta cũng không trách cứ người, ta biết rõ người là tình thế bất đắc dĩ, nhà nàng có tiền có thế, đặc tội không được, cho nên, ta cái gì cũng không nói lựa chọn thành toàn. Trong thời gian đó ta không yêu bất luận kẻ nào, Cao Phi, ta cảm thấy người vẫn yêu ta, mà ta cũng còn yêu người, chỉ cần có phần tình yêu này, khó khăn lớn hơn nữa cũng không là vấn đề. Dù thật sự là cả đời này chỉ có ngọn đèn làm bạn, ta cũng chấp nhận. Ta chỉ cầu một lần, toàn tâm toàn ý một lần. Nhưng ông trời cố ý, Cao Phi, Hà Du Cẩn chết, người cầu hôn ta, ta vẫn cho là chúng ta đã bỏ lỡ một lần, sau này chúng ta sẽ được ở bên nhau cho tới lúc bạch đầu giai lão. Người cũng nói chúng ta sẽ bạch đầu giai lão. Thế nhưng người thủy chung ko hiểu hàm nghĩa của bạch đầu giai lão đối với một nữ nhân.” Nàng dừng lại, liếc ta một cái, kiệt sức nói: “Cao Phi, người ko thể cho ta thứ ta muốn, ta cũng ko thể cho người thứ người muốn.” Khi cuộc nói chuyện kết thúc, ta nhìn chiếc bụng băng phẳng của nàng nói: “Tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Nếu là người, người có đối xử với ta như vậy ko?

Ta kỳ thật không biết ta như thế nào đi đến biệt thự của Hà Du Cẩn. Ta đứng trên đường cái nhìn làn người chuyển động, đèn đỏ biến thành đèn xanh, dòng xe chạy biến thành dòng người chạy, bóng đèn nê ông chiếu vào thân thể như dòng nước di động, rực rỡ màu sắc. Ta đứng bên cạnh đèn giao thông, híp mắt. Ta nhìn thấy đối diện trên đường có một đứa nhỏ thân thể trần truồng, quá nhỏ, cho nên ta nghĩ rằng hẳn bất cứ lúc nào cũng có thể bị một đôi chân giẫm nát dưới lòng bàn chân, có lẽ nó chỉ nhỏ như một con gà lớn vậy, rất không ổn. Người xung quanh cũng không phát hiện ra nó, các loại giày da, quần tây cùng váy áo màu sắc rực rỡ xẹt qua hần, che lấp nó một lúc, rồi nó lại mang theo nụ cười xuất hiện, dần dần nó vươn tay ra, khủy tay chống vào lòng ngực. Hai tay vươn ra run rẩy, thoát nhìn giống một con dơi con. Ta nhìn thấy nó mỉm cười, ta nghe thấy trong cổ họng nó phát ra tiếng kêu khụ khụ tựa như tiếng kêu gào. Trước mắt ta một mảnh thấm ướt, sương trắng cùng ngọn đèn nhaoáng lên một cái. Gió lạnh thổi, thổi vào người đứa nhỏ kia, ta sờ sờ hai gò má lạnh buốt, ta biết rõ ta khóc. Sau đó, ta dùng một loại bi phần bước chân đi vào biệt thự của Hà Du Cẩn. Ta dùng chìa khóa thô lỗ mở cửa. Ta một bước chạy vội tới phòng ngủ, đem hình của nàng hung hăng hất xuống, dùng sức hất xuống. Thủy tinh bị vỡ, vừa vụn trên mặt Hà Du Cẩn có vết rạn nứt như một đóa hoa quý dị. Ta thét lớn với nàng trong hình: “Hà Du Cẩn, người lại gạt người, người đã nói, người không có ở nhân thế này, ko hưởng thọ linh. Ta cuối cùng sẽ như người bình thường, nhưng người xem người đã làm gì? Người vì sao ngay cả sau khi chết đều không buông tha ta.” Ảnh chụp nàng đen trắng rõ ràng, còn giống như đang cười, nàng là người vô tâm vô phê duy nhất trên thế giới có thể cười trong di ảnh. Rõng hết câu này ta cũng ko còn khí lực, ta ngã xuống giường, kiệt sức, trước mắt ta lại xuất hiện ảo ảnh đứa bé kia, nó cười với ta. Ta chôn đầu chần chờ, không nên, không nên, không nên. Quá nửa đêm, ta vẫn tỉnh, ảnh chụp Hà Du Cẩn vẫn nằm ở đó, những mảnh vụn thủy tinh rải rác. Ta cúi người nhặt đi mảnh vụn thủy tinh, bởi vì dùng sức nên mảnh vụn thủy tinh để lại dấu vết trên mặt của Hà Du Cẩn, có chút xấu xí. Ta nghĩ vứt bỏ luôn cả hai, có lẽ ta nên đổi một tấm hình thay thế. Nhưng khi tay của ta vừa hướng đến thùng rác, ta đột nhiên ý thức được một vấn đề, ta không có ảnh của Hà Du Cẩn, một tấm cũng không có, trong ví ko có, cũng ko lưu giữ bất kỳ tấm ảnh nào của nàng. Tay ta bắt đầu run rẩy, ta nhìn khuôn mặt trong ảnh bị hủy trên tay. Ta nói với nàng: “Đáng đời, ai kêu người như vậy.” Ta đem ảnh chụp sửa sang lại tốt đặt ở đầu giường, có lẽ tiếp theo ta cần phải đến hiệu ảnh để chỉnh sửa lại tấm ảnh cho đẹp. Ta cũng nằm trên giường nhưng ko ngủ, ta quyết định cùng Hà Du Cẩn tâm sự. Ta nói: “Người có đối xử với ta như vậy ko?” Ta nghiêng thân mình, nghiêng đầu nhìn nàng hỏi: “Nếu là người, người có đối xử với ta như vậy ko?” _ Nếu như là Hà Du Cẩn, nếu như nàng có con của ta, nếu như, nàng phát hiện thân kinh ta có chút dị thường? Lúc chúng ta kết hôn, ta quá mức tưởng niệm Giai Cảnh, thậm chí tưởng tượng nàng sống bên cạnh ta. Như vậy nàng có thể hay ko bỏ đi đứa nhỏ, sau đó, muốn ta đi gặp bác sĩ. Ta đem cá tính của Hà Du Cẩn tất cả từng chút

một hiểu ra, ta từ nhất cử nhất động của nàng suy nghĩ xem phản ứng của nàng với ta. Nhưng ta nghĩ hơn nửa ngày cũng chỉ có thể nghĩ rằng, nếu như nàng mang thai, nàng nhất định sẽ cười hi hi đi đến trước mặt ta nói, Cao Phi, ta mang thai. Nếu như, ta có bệnh, thậm chí là bác sĩ chuẩn đoán chính xác, nàng cũng chỉ biết nói, Cao Phi, ta yêu ngươi. Tình yêu của nàng cho tới bây giờ đều là độc lập, thậm chí là độc lập có chút không giải thích được. Dù cho không được đáp lại cũng có thể ngoan cường sinh tồn vô cùng tốt. Ta đem mặt áp vào nàng trên tấm ảnh nói: “Hà Du Cẩn, ngươi có đối xử với ta như vậy ko?” Ta và Giai Cảnh ly hôn thực thuận theo tự nhiên. Ly hôn cũng rất thuận lợi, Giai Cảnh và ta đều là ngầm hiểu rõ lẫn nhau, hôn nhân của chúng ta không thể nào tiếp tục. Cha mẹ Giai Cảnh dĩ nhiên là cầu cũng ko được, nhìn thấy ta và Giai Cảnh ly hôn như được đại xá, rốt cục thoát khỏi phần tử nguy hiểm như ta. Mẹ Giai Cảnh chấp tay nói: “Cám ơn trời đất, ngươi rốt cục thoát khỏi người như vậy, ta hôm nay trở về nhất định hảo hảo thấp hương bái Phật, khẩn cầu ngươi ko còn liên quan gì đến người kia.” Giai Cảnh đối với ta lúng túng cười, vì mẹ của nàng thất lễ, mà ta cũng không hề chú ý. Chỉ là, ta không hiểu ta rốt cuộc làm cái gì để cho nàng xem ta như rắn rết, tránh không kịp. Nàng bắt quả là từ Giai Cảnh biết được ta có thể bị bệnh tâm thần, mà loại bệnh này ảnh hưởng tới hạnh phúc của Giai Cảnh mà thôi. Đó cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm, bởi vì ta không làm bất kỳ chuyện tàn nhẫn hại người nào, cũng không có biểu hiện triệu chứng bệnh nào. Chỉ là, mẹ của ta ở trước mặt ta khóc thút thít, không khóc thành tiếng, chỉ là yên lặng gạt lệ trên khuôn mặt đã in dấu tuổi tác. Nàng dùng tay áo lau sạch sẽ, rất nhanh tay áo cũng bị nhuộm ướt. Nước mắt tuôn liên tục ko ngừng như suối. Ta ngồi xổm xuống, ta nói ta tốt lắm, không cần phải lo lắng. Mẹ gạt đầu, nước mắt còn chưa ngừng chảy. Có lẽ nàng chỉ là lo lắng vì sao con của nàng đến nay đã hai lần hôn nhân đều kết thúc thất bại. Ta đã ở lại trong biệt thự của Hà Du Cẩn, kể từ ngày đó, ta liên tục ở nơi này. Ta đã đem ảnh chụp đến hiệu ảnh, bọn họ quả nhiên kỹ thuật cao siêu, mặc dù vẫn còn chút dấu vết lưu lại, nhưng nhìn chung Hà Du Cẩn vẫn cười tươi như hoa, căn bản không có tổn hại bao nhiêu. Ta nói với ảnh chụp Hà Du Cẩn: “Biết hôm nay ta làm chuyện gì ko? Ta ly hôn, cho nên tạm thời không có nhà để về, nơi này của ngươi đúng là một nơi tốt.” Ta nói xong dùng cái ly nước Hà Du Cẩn khi còn sống mua cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 22: Chuyện xưa của ta và Hà Du Cẩn kết thúc ở nơi này...

Nói thật, ly hôn xong ta như trút được một gánh nặng, có lẽ ta luôn luôn có chấp duy trì một mục đích, ngoại trừ trước khi kết hôn không lâu, ta vẫn luôn một chết đi được. Mặc dù ta không biết là mục đích gì. Hôm nay ly hôn, ta không nghĩ tới ta sẽ cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng. Ta mặc đồ ngủ trước kia của Hà Du Cẩn đi tới đi lui trong phòng, ta đem máy tính xách tay để vào thư phòng, đem quần áo vào phòng ngủ, lại đem đồ dùng rửa mặt chuyển vào phòng tắm. Khăn lông vẫn đặt ở chỗ cũ, ta theo thói quen trước kia dùng khăn lông màu lam có hình năm sáu con bướm, sau khi tắm rửa xong ko chút nghĩ ngợi dùng nó. Ta mới mua chút ít đồ để trong phòng bếp, như vậy có thể tùy thời trấn an dạ dày của ta, ta ngẫu nhiên sẽ xuống bếp, mặc đồ ngủ rộng thùng xuống bếp. Ta thích nhất vẫn là mì trộn. Ta làm theo trên sách viết, sách kia là ta tìm được trên giá sách của Hà Du Cẩn, làm được hương vị ko khác biệt lắm so với nàng, cho nên ta nghĩ nàng cũng là dựa theo trên sách từng bước từng bước tập làm. Sáng thứ bảy, ta thường ngồi trên ghế quý phi có khắc hoa xem báo. Anh mặt trời chiếu đến, hơn nửa còn mảnh liệt giống như là dây chuyền sản xuất kim loại nóng chảy nhiệt độ cao. Ta đứng trước gương trước đeo caravat Cuộc sống của ta và Hà Cẩn Du giống như bằng hữu, đứng, giống như bằng hữu bình thường, hai bên không cùng xuất hiện lại chỗ nào cũng có. Đôi khi ta sẽ vì quan hệ này mà mừng thầm. Đột nhiên cảm giác được có lẽ chúng ta nên bình an vô sự sống như vậy. Thời điểm đầu hè, ta lần đầu tiên đi công tác xa, bởi vì công ty muốn phái ta cùng một tổ nữa đến một nhà máy cơ giới tiến hành khảo sát, nếu như hết thấy phù hợp, chúng ta sẽ ký hợp đồng. Ta chuẩn bị đồ đạc, cũng không quá xa, nhưng ta cần chuẩn bị đầy đủ. Sau khi chuẩn bị xong, ta hơi mệt, nghe thấy khoe miệng mình phát ra một câu. Ta không biết mình có nghe nhầm hay ko, nhưng xác thực ta nghe thấy mình nói: “Hà Du Cẩn, ngươi tới hôm qua thức ăn chuẩn bị không tốt, còn ngươi nữa mang thai, không thể đứng ở nơi nhiều dầu khói. Sau khi ta trở về, sẽ chuẩn bị cho ngươi một người giúp việc. Lúc ta không có ở đây ngươi nhất định phải nhớ tới ta.” Sau đó, ta ngủ, ngủ rất sâu, thiếu chút nữa liền muộn giờ, cho nên đương nhiên quên mất câu nói trước khi ngủ kia. Nếu như ta nhớ rõ có lẽ ta sẽ thừa nhận tinh thần ta xác thực có vấn đề, ta đang tưởng tượng ta sống cùng một người đã chết. Khảo sát rất thuận lợi, chúng ta tiến hành trong ba ngày, sau đó các đồng nghiệp thương lượng, có lẽ cần phải ở thêm một ngày để nhìn ngắm cảnh vật nơi này. Ta đồng ý. Hôm đó ta rất hào hứng thậm chí tinh thần rất tốt, ta không biết trên người khỏe mạnh có hồi quang phản chiếu hay ko. Nhưng nếu như ngày kết cục của ta tới, có lẽ ngày tinh thần vô cùng phấn chấn chính là hồi quang phản chiếu của ta. Chỗ này cảnh trí rất nhiều, cũng rất tốt, có thị trấn cổ, có di tích, còn có một chút phong cảnh tự nhiên, hình thái khác nhau, không kịp xem hết. Chúng ta đi dạo gần một ngày, mỗi người đều cảm thấy chuyến đi này không uổng công. Thời điểm chạng vạng ngồi xe trở về, ta ngồi bên cạnh một cô gái nhỏ, đại khái bộ dạng ba tuổi, mặc váy hồng phấn liền áo, trên đầu có băng đô màu hồng. Khi mỉm cười với ta, hai cái má lúm đồng tiền thật sâu. Ta ở trên xe rất nhanh liền ngủ mất, hồi quang phản chiếu của ta hẳn là đã kết thúc. Ta khi tỉnh lại, xe đang chuyển động về phía trước với một tốc độ như bay, mọi người trong xe la hét chói tai, nhưng ta lại vô cùng thanh tỉnh, liên tục tròn tròn mắt nhìn xem tất cả phát sinh, ta không sợ hãi, giống như đang mong đợi tất cả. Nửa người dưới của ta bị vật nặng đè lên, đau đớn kéo đến, có người đã khóc lớn, cùng với đó là tiếng thủy tinh bị vỡ cùng tiếng kim loại bị đè ép. Nhưng ta không biết vì sao ta vẫn duy trì mỉm cười. Đội cứu hộ cùng xe cứu thương rất nhanh liền chạy đến, xe cắm trong một thân cây ở đường cái, thân xe lung lay sắp rơi xuống, cứu viện rất khó khăn, mỗi khi cứu một người thân xe lại rơi xuống phần nữa, những người trên xe hoảng sợ oa oa kêu to, nhưng là, cuối cùng vẫn từng bước từng bước được cứu lên. Đến phiên ta, xe đã như một khối sắt vụn, ta đem cơ hội nhường cho người khác, cuối cùng chỉ còn lại ta. Cứu hộ viên vươn tay về phía ta, xe đã không cho bất cứ người nào trong bọn họ đi vào nữa, đây cũng là điều ta muốn. “Nhanh lên, ngươi không thể lại trì hoãn, xe lật tức sẽ rơi xuống.” Chỉ là ta ko hề có cảm giác với thanh âm ấy, ta nghiêng đầu, thân mình khẽ động, nhìn về phía bầu trời, bầu trời yên tĩnh, người thậm chí có thể cảm giác được thân linh đang nhìn ngươi, gió, mây, cỏ dại, cây già cùng với trời cao và thời gian đều dài đằng đẵng. Ta biết rõ tiêu đề trang đầu tờ báo ngày mai hẳn là: một nam tử xảy ra tai nạn xe cộ sau khi cự tuyệt cứu viện, rơi xuống sườn núi, người và xe đều bị thiêu rụi. Nhưng điều này có quan hệ gì, những năm gần đây ta luôn luôn tìm kiếm một kết cục, mà đây cũng là kết cục. Hà Du Cẩn trước khi chết nói, chỉ hi vọng ta bình an hi nhạc, ta một mực thực hiện lời của nàng, ta kết hôn, cố gắng công tác, không có suy nghĩ đến nàng, cũng không tìm cái chết, ta liên tục bình an hi nhạc. Thế nhưng chuyện ngoài ý muốn không phải ta có thể nắm bắt, ta cũng không biết ta sẽ ly hôn, ta cũng không biết ta sẽ xảy ra tai nạn xe cộ, cho nên nàng lần nữa nhìn thấy ta không thể trách cứ ta, cũng không được phép trách cứ ta. Nước mắt của ta từ từ chảy xuống, ta nhìn thấy khuôn mặt Hà Du Cẩn. Nhìn khuôn mặt ta mong đợi đã nhiều năm, trời mới biết có bao nhiêu lần ta vẫn muốn duỗi năm ngón tay chạm vào khuôn mặt nàng một lần, giống như chạm vào khuôn mặt người yêu. Nếu như ta gặp mặt nàng, không, ta tất nhiên sẽ gặp mặt nàng, bởi vì ta làm nhiều như vậy chỉ vì gặp mặt nàng. Chúng ta sẽ ở trong mây mù quen biết, trong mây mù ta sẽ nói: “Hi! Hà Du Cẩn. Nhỉ hảo, ta là Cao Phi, rất muốn cùng ngươi làm người bằng hữu.” Sau đó, ta sẽ trở thành chồng của nàng. Nếu như nàng có tình cảm với người khác, như vậy ta sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào phá hư tình yêu và thân tình của nàng để trở thành chồng của

nàng. Chuyện xưa của ta và Hà Du Cẩn kết thúc ở nơi này...HẾT

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Ngoại truyện

Giới thiệu: Cao Phi, người có từng tin tưởng, ta một đêm một ngày một năm cả đời chỉ vì có thể cùng người cầm tay đi một lần?

Một văn án vô cùng ngắn, ít từ mà nhiều nghĩa, đủ để cuốn hút người đọc vào câu chuyện này.

Khi mới bắt đầu, tôi đã biết nó sẽ có nhiều nước mắt.

Khi mới bắt đầu, tôi cũng biết nó sẽ khiến mình thương tâm.

Khi mới bắt đầu, tôi vẫn biết nó sẽ có một kết cục buồn lắm, nhưng lại chẳng thể tự chủ được mà bị cuốn hút vào.

Đã lâu lắm rồi không đọc thể loại SE, trước đây khi đọc thể loại này tôi không bao giờ khóc. Bởi vì từng câu, từng chữ trong đó, sâu như xoáy vào lòng người đọc, khiến tôi cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi, đau đến mức không thể thốt lên nổi một lời hay rơi đi một giọt lệ.

Nhưng tôi đã khóc...khi đọc câu chuyện này.

Là vì đã lâu quá không đụng đến SE, mới khiến tôi dễ dàng rơi nước mắt đến thế sao?

Hay là vì câu chuyện đó quá mức thương tâm, quá mức đau lòng, khiến tôi không thể cầm lại những giọt nước mắt.

Dù sao đi nữa, “Một đêm một năm một đời” kể từ khi bắt đầu, đã là sai lầm của nữ chính và nam chính, và đã định trước sẽ là nỗi đau trong lòng người đọc mất rồi.

Truyện chỉ có 22 chương, 22 chương ngắn ngủi được viết theo cảm nhận của Hà Du Cẩn và Cao Phi sau khi Du Cẩn chết.

Chương 1: Hà Du Cẩn, người bắt quá chỉ là một nữ nhân tự đưa đến cửa mà thôi!

Một câu nói nghe mới châm chọc, mới đau đớn làm sao. Có lẽ ngay từ giây phút đầu tiên gặp mặt, ông trời đã định sẵn cái kết ngang trái cho số phận của hai người rồi.

Hà Du Cẩn là một cô tiểu thư, người có quyền có thế không phải cô, nắm quyền sinh quyền sát cũng không phải cô, mà là cha của cô mới đúng. Cô không phải không biết yêu, mà là không biết cách yêu thương một ai đó đúng nghĩa.

Lần đầu tiên hướng cha mình cầu xin, người cha già chỉ vì muốn đáp ứng nguyện vọng của cô con gái bé nhỏ mà sẵn sàng làm hết mọi thủ đoạn, ép Cao Phi chia tay bạn gái, cưới Hà Du Cẩn. Tai nạn xảy ra với cha mẹ trên đường chạy trốn và sự ép buộc của mọi người khiến Cao Phi phần uất, và hận Hà Du Cẩn.

Xuyên suốt chương một, và cả đến những chương sau, có lẽ chúng ta sẽ thấy ghét Cao Phi, ghét cái thái độ tuyệt tình của anh, cũng thương thay cho Du Cẩn. Cảm xúc rối rắm không ngừng quán quanh chúng ta theo từng câu chữ.

Cao Phi có lỗi gì đâu, anh hận cũng đúng. Chỉ vì một lần tình cờ gặp mặt khiến anh được lọt vào “mắt xanh” của cô tiểu thư con nhà quyền quý, cô ta dùng mọi thủ đoạn ép buộc, cha anh bị tàn phế cũng vì cô ta, mối tình đẹp đẽ với cô bạn gái cũng theo đó mà tan vỡ, còn anh phải rũ bỏ tự tôn của một người đàn ông mà chấp nhận làm chồng Hà Du Cẩn. Không thể đánh, không thể mắng, Cao Phi không còn cách nào khác ngoài việc dùng những từ ngữ, lời lẽ cay độc mà miệt thị cô.

"Hà Du Cẩn, đừng nói sẽ yêu người, ngay cả hạnh phúc ta cũng sẽ không cho người, ta sẽ cả đời hận người, cho đến ngày nào đó người chết đi."

Hà Du Cẩn thì sao, đứng từ cái nhìn của kẻ khác, cô là người tùy hứng. Một cô tiểu thư nhà giàu không biết cách yêu ai, cho rằng chỉ cần có tiền, có quyền là có được mọi thứ. Cao Phi chán ghét cô không sai, cho dù anh có nói một trăm, một ngàn lần hận cô đi chăng nữa, Hà Du Cẩn vẫn sẽ lao vào lòng anh mà thủ thỉ: “Cao Phi, em yêu anh.” thế thôi.

Người bạn thân nhất của cô cũng đã nói: "Hà Du Cẩn, người có bệnh a! Người cho rằng người người cũng giống như người, dùng tiền có thể mua được hết thảy. Không trách được, Cao Phi không thương người, đáng đời người!"

Nếu là một câu chuyện khác, một góc nhìn khác, bạn có dám chắc sẽ thương cho Du Cẩn khi đọc đến những dòng này hay không? Hay sẽ là hận cô,

ghét cô, chỉ trích, trách móc cô? Có lẽ, ghét sẽ là nhiều hơn thương.

Nhưng tác giả đã cho chúng ta đứng từ cái nhìn Du Cẩn mà thấy hết mọi việc. Cô có lỗi gì ư, lỗi là ở chỗ cô không biết cách yêu thương, chỉ muốn người mình yêu hạnh phúc mà không biết bản thân sẽ làm tổn thương đến họ.

Đối diện với Cao Phi lạnh lùng mà cay độc, cô chỉ biết cười. Lúc nào cũng cười, cũng rúc vào lòng anh, cũng hỏi anh có yêu cô không? Cho dù một trăm, một ngàn lần như thế, đầu đã biết trước câu trả lời, cô vẫn muốn nói. Bởi vì chỉ có như thế, cô mới có thể xoa dịu được tâm hồn yếu ớt, tổn thương, không ai đồng cảm này của mình.

Có lẽ sâu tận trong tâm hồn, Hà Du Cẩn biết mình đã sai, biết mình nên buông tay cho Cao Phi được hạnh phúc, nhưng cô không làm được. Cô đã chẳng còn ai yêu thương mình trên cõi đời này, chỉ còn cách giữ lấy người mà cô yêu thôi. Cho dù anh có hận, có căm ghét cô đi chăng nữa, Du Cẩn thà rằng để anh hận cô, cũng muốn anh sẽ mãi nhớ lấy, có một người tên Hà Du Cẩn, đã từng là vợ của anh...

Vì đã không thể yêu, nên chỉ còn cách để người mình yêu hận mình. Yêu cũng như hận, hình bóng người đó sẽ mãi không phai tàn trong tâm trí con người.

Vậy Cao Phi, sau khi Hà Du Cẩn chết, bóng dáng cô ấy vẫn còn quay về, là vì anh vẫn còn hận, hay đã yêu thương người con gái này?

Thành thực mà nói, Cao Phi không sai, nhưng anh đã vô tình làm tổn thương Hà Du Cẩn mà không hề hay biết.

Người ta vẫn nói: “Cuộc sống giống như là bị cưỡng bức, nếu đã không thể chống cự, thì hãy chấp nhận đi.” Cao Phi, nếu đã không thể thay đổi được gì, nếu đã chấp nhận cùng kết duyên với Hà Du Cẩn, vì sao anh vẫn còn bị thù hận làm che mắt mình, không thể mở rộng lòng cho cô dù chỉ là chút yêu thương mỏng manh thôi chứ?

Anh không biết...

Du Cẩn đã vì anh mà tập làm bánh, tập quét nhà, tập làm một người vợ hiền dâu thảo.

Cô đã vì anh học làm bếp, học nấu món mì trộn anh thích thật là ngon, chỉ mong đổi được từ anh một câu khen ngợi.

Cô từng ngày từng phút nói yêu anh, vì sợ trong một lúc nào đó, sẽ vì những hành động tổn thương mà anh gây ra khiến cho bản thân thương tích đầy mình, không thể nào cứu vãn nổi nữa.

Cô vì anh mà trở thành đứa con bất hiếu, khiến người cha già phải ra đi mà trong lòng vẫn còn đau đớn, đã biết trước tâm huyết cả đời theo nước chảy mây trôi, không ai kể tục, đã biết trước con gái mình yêu thương sẽ ra đi trong khô sở, ghê lạnh, đã biết trước cái chết của mình, sẽ khiến cô mãi mãi chỉ còn là kẻ không ai quan tâm trên thế gian này nữa.

Cô vì anh chuẩn bị tiệc sinh nhật thật to, chỉ mong anh sẽ trở về thổi nến và cùng cô hát chúc mừng sinh nhật.

Cô vì muốn có thể sống thêm một ngày, một tháng bên anh mà từ bỏ cả cơ hội sống của mình.

Khi cô làm những điều đó vì anh, Cao Phi không hề biết. Cao Phi, khi anh vẫn còn đứng đó mà oán trách vận mệnh, oán trách con người, anh có biết người vợ hết lòng thương yêu anh đang bị những cơn đau bệnh tật, nỗi cô độc và khổ sở dày vò đến thế nào hay không?

Hà Du Cẩn đã không còn gì, cô chỉ có thể dựa vào tình yêu mỏng manh với Cao Phi mà duy trì hi vọng sống, duy trì hi vọng với tương lai, để cô có thể mở mắt ra mỗi sáng đối diện với căn nhà trống vắng mà mỉm cười.

Tại vì sao, đến cả lời yêu thương cô để noi cửa miệng làm ngọt nết soi cô đi trên con đường tối tăm u ám ấy, anh cũng không để cho cô được đứng với tâm ý của mình?

Anh không cho cô cơ hội được giải thích, không cho cô cơ hội được nếm trải tình yêu, không cho cô bất cứ chỗ dựa nào mà chỉ khiến cô thêm đau đớn, thêm khổ sở... Cao Phi, nếu đã không thể tránh, vì sao vẫn còn muốn làm tổn thương người vì hận thù chứ?

“Cao Phi, em yêu anh, anh biết không?”

Hà Du Cẩn đã nói thề vào những đêm tuyết rơi, vào những lúc bệnh tật dày vò, vào giây phút cô độc khi tiếng chuông giao thừa cất lên, vào những lúc cùng anh trên giường, vào từng giây từng phút cô vẫn còn hơi thở, chỉ là...

Cô nói nhiều lần cô yêu anh như vậy, nhưng có lần nào anh chân chính nghe được hay không?

Cho dù cô có khóc lớn, có đau đớn, có uất ức đến thế nào, cô vẫn mãi là một cô tiểu thư không biết cách yêu thương, không đáng được đồng tình, không đáng được nhìn đến... thật đáng châm chọc, thật chua xót làm sao...

“Cao Phi, đừng máng ta như vậy, ta sợ sau này người sẽ hối hận.”

Nỗi đau vẫn dày vò, cô độc vẫn cứ vây quanh, Hà Du Cẩn từng ngày từng phút phải trải qua những đau thương sâu nhất đời người. Cao Phi, vì lòng tự tôn của mình, đáng để làm thế hay sao?

Tôi đã khóc rất nhiều khi đọc đến thế. Quá nhiều đau đớn chất chồng, làm thế nào để Hà Du Cẩn có thể vượt qua? Con đường cô đã đi, đau đớn cô đang phải chịu đựng, cho dù cô có lạc quan đến mấy, hi vọng đến mấy để cố gắng quên đi, thì nó thật sự sẽ tan biến ư?

Không, nó cứ từng ngày, từng giờ trở thành vết sẹo trong tâm hồn, trong trái tim Hà Du Cẩn, đau hơn cả bệnh tật và đau đến mức khiến cô quên đi cả Từ thần đang từ từ bước đến chỗ mình.

Người bình thường có thể làm đến như thế sao? Hay họ sẽ bị quan, tự sát, hay sẽ khổ sở, khóc lóc qua ngày... Cao Phi, khác biệt lớn nhất giữa anh và Hà Du Cẩn chính là, cô có thể mỉm cười đón nhận số phận của mình, chấp nhận tất cả, còn anh thì không...

Thời khắc cuối cùng đã đến. Hà Du Cẩn chỉ còn có thể sống được nửa năm, nhưng Cao Phi thì sẽ đi, đi công tác tận hai năm trời. Du Cẩn đã cầu xin, đã cố gắng níu kéo anh lại. Lúc nào, lúc nào cũng thế, sinh nhật, năm mới, tiết thanh minh, anh đều để cô lại một mình... Chỉ xin anh, trong cái giây phút cuối cùng của đời người, khi cô ra đi, anh sẽ ở bên cạnh, Cao Phi, anh có làm được không?

Anh không hề động đến bất kì đồ vật nào, vì thế không thể biết được cô có bệnh. Nếu Du Cẩn là một người khỏe mạnh bình thường, nếu cô biết mình còn có thể sống được lâu lắm, có lẽ cô sẽ buông tay cho anh đi. Nhưng sự thật không đẹp được như thế, cô là người bị bệnh, vì thế chỉ có thể ích kỷ giữ anh bên mình. Cao Phi, chỉ nửa năm nữa thôi, cô đã gánh lấy hết mọi hành hạ của ông trời, gánh hết mọi đau thương mà người ta có thể chịu đựng, chỉ để cướp lấy anh trong những năm tháng cuối cùng này.

Nếu có thể nghe được tiếng lòng của cô, Cao Phi, liệu anh có tuyệt tình như thế mà bước đi không?

Khoảnh khắc cô vì anh mà bị xe đâm trúng, anh sẽ thấy thế nào?

Đã bao giờ trong những tháng ngày trước đây, anh dằn vò bản thân vì đã từng làm một người con gái đau đớn hay chưa?

Vì cô lúc nào cũng như thế, mỉm cười chờ anh về, ngọt ngào nói “em yêu anh”, khỏe mạnh làm nũng với anh, kiên cường mà giấu đi bệnh tật bản thân như thế, mới khiến cho Cao Phi không thể nào quên được.

Con người ai cũng thế, cái mất đi rồi mới biết trân trọng. Những người ở bên cạnh ta đây, lúc nào cũng khỏe mạnh, cũng kiên cường, luôn làm chỗ dựa cho ta, ta đâu biết, họ vì mình mà đã phải trả giá hết những thứ gì?

Nước mắt hối hận của Cao Phi đêm ấy, có lẽ đã khiến cho tôi thức tỉnh nhiều lắm.

Không khí vẫn luôn là một thứ bình thường, bình thường đến mức tôi không thể nhận ra. Chỉ là, thiếu nó, tôi có còn cơ hội sống trên cõi đời này nữa hay không?

Chính vì con người là vô tâm, không biết để ý đến những thứ giản đơn bên cạnh mình, không biết quý trọng nó nên mới có thể hối tiếc đến tận bây giờ.

“Cao Phi, em yêu anh, cho đến bây giờ cũng không hề hối hận.”

Trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời, có lẽ ông trời đã rủ lòng xót thương cho Hà Du Cẩn, để cô có thể được Cao Phi ôm trong vòng tay, được cùng anh ăn hết bữa tiệc chúc mừng sinh nhật, dù có muộn màng, được cùng anh lên núi ngắm trăng, nghe anh chậm chậm đọc cho cô nghe những câu thơ...

“Cao Phi, lúc mặt trời xuất hiện, người không nên nhìn ta. Cao Phi gật gật đầu.

Lúc trăng sáng xuất hiện, người cũng không nên nhìn ta. Hấn gật đầu.

Ta nói Cao Phi, ta rất thích lời người buổi sáng hôm đó nói với ta. Ta dần dần thực mệt mỏi, cuối cùng nhắm mắt lại. Ta nhìn thấy ánh mặt trời xuất hiện trước mắt, màu vàng kim rực rỡ thắm vào sông núi, thân thể dần dần nặng nề, linh hồn bắt đầu bay lượn.

Ta quay đầu lại nhìn Cao Phi, trên tay Cao Phi là quyển thơ ‘Đêm hôm đó’ của Thương Ương Gia Thố và tấm ảnh chụp kẹp phía trong của ta. Một cái chớp mắt, ta Phi Vũ thành tiên, không vì trường sinh, chỉ vì bảo hộ người bình an hi nhạc...

Ta tất cả một đêm một ngày một đời chỉ vì Cao Phi, chỉ vì một cái trong nháy mắt kia...”

Hà Du Cẩn đã chết, sự ra đi của cô lấy đi không ít lệ của người đọc. Khi viết nên những dòng chữ này, khi một khoảnh khắc đọc lại những câu văn kia, tôi cũng đã không thể kìm được nước mắt của mình. Dù đọc một trăm, hay một ngàn lần đi nữa, có lẽ, “Một đêm một ngày một đời” vẫn sẽ khiến tôi khóc đến thương tâm mà thôi.

Phản ứng của Cao Phi khi ấy vô cùng bình tĩnh. Anh đâu yêu cô, yêu đâu đủ để anh đau đớn vì sự ra đi ấy. Hà Du Cẩn đến chết vẫn không thể nhận được tình yêu từ Cao Phi, cô cũng không mong chờ được anh đáp lại tình yêu nhỏ bé này. Chỉ mong anh, mãi mãi về sau nhớ đến cô mà thôi.

Có lẽ Hà Du Cẩn đã làm được điều ấy. Cao Phi lại trở về cuộc sống bình thường, anh tái hôn, lấy vợ, bắt đầu cuộc sống vui vẻ bình an một người đàn ông nên có, giống như chưa từng có một người con gái tên là Hà Du Cẩn từng xuất hiện trong đời mình. Giai Cảnh là vợ, cũng là cô người yêu cũ năm đó vì bị bắt buộc mà chia tay cùng anh.

Mọi chuyện đáng lẽ là nên thế. Nếu như Hà Du Cẩn không xuất hiện thêm một lần nữa...

Ba năm mươi tháng sau khi Hà Du Cẩn qua đời, Cao Phi bắt đầu có ảo giác. Mơ ảo, mà chân thật. Anh thấy Hà Du Cẩn trở về trong tâm trí, trong mỗi lần ân ái cùng vợ yêu. Anh không chán ghét vợ mình, không bất mãn với cuộc sống hiện tại, chỉ là Hà Du Cẩn giống như một cuốn sách bị niêm phong sâu trong tâm hồn, khiến Cao Phi một lần nữa rối rắm và quay cuồng.

Anh lại bắt đầu chạy trốn.

Cao Phi muốn có con để có thể xóa bỏ đi hình bóng Hà Du Cẩn trong tâm trí mình, muốn được giải thoát và trở về với cuộc sống hiện tại.

Chỉ là, cho dù anh có trốn đến đâu đi chăng nữa, Hà Du Cẩn bây giờ đã chỉ còn là một hồi ức trong thâm tâm, Cao Phi, cho dù anh có lấy dao đâm thẳng vào trái tim mình, chỉ sợ cũng mãi mãi không thoát được khỏi cô mà thôi.

Cứ thế, cuộc sống của Cao Phi thay đổi. Anh bắt đầu mộng du, ảo tưởng, và Giai Cảnh thì nghi ngờ tình yêu mà chồng mình dành cho. Kết cục đó cũng đến, anh và cô ly thân, rồi ly hôn, đến cả đứa bé cũng không có cơ hội ra đời vì nó có một bà mẹ quá mức quyết tuyệt. Năm năm sau khi Hà Du Cẩn chết, Cao Phi một lần nữa trở về với nơi anh và cô từng sống trước kia.

Anh gào thét, anh oán hận, anh phát tiết, cô vẫn mãi như cũ nhìn anh mỉm cười. Cao Phi đã lặp đi lặp lại mãi câu hỏi ấy: “Nếu là em, em có đối xử với anh như vậy không?”

Câu trả lời chắc chắn sẽ là không, bởi vì Cao Phi, Hà Du Cẩn yêu anh bằng cả cuộc đời mình, chỉ tiếc, hai người đã không gặp nhau đúng lúc mà thôi.

Anh lại trở về với không gian đó, sống trong căn nhà cũ xưa, mặc đồ cô mua, hít thở bầu không khí cô đã từng sống. Nhưng cô không trở về, thời gian nào có chờ đợi con người.

Cao Phi, có những cái sai có thể chữa lành, nhưng cũng có những lỗi lầm mãi mãi không thể nào sửa được, chỉ có cách là không sai thêm nữa. Anh đã sai khi chạy trốn khỏi cô, chạy trốn khỏi sự thật và oán hận cuộc đời.

Có lẽ, mối tình ấy ngay từ khi bắt đầu đã là sai trái. Cao Phi sai, Hà Du Cẩn cũng có lỗi, chỉ là không ai có thể trách ai cả, có trách, chỉ trách cuộc đời đã để chúng ta giờ này phút này gặp nhau, như hai con thú hoang điên cuồng tổn thương lẫn nhau, ai cũng không thể sống.

Nếu đã chẳng thể trốn chạy khỏi vận mệnh, vậy thì để anh... một lần nữa cùng cô bắt đầu lại từ đầu.

Có thể, sẽ là bắt đầu của một điều sai trái.

Có thể, sẽ là khởi đầu của oán hận, đau thương, khổ sở, dầy vò.

Có thể, sẽ là nỗi đau cả đời không ai có thể quên được.

Nhưng ít nhất, trong ngàn vạn có thể ấy, có lẽ sẽ có một điều, là hạnh phúc mãi mãi về sau...

Anh đã quá mệt rồi, quá mệt mỏi rồi, không muốn tiếp tục chạy trốn nữa. Dù là bất hiểu, dù là hèn hạ, anh cũng muốn đuổi theo người con gái đã khiến anh đau đến tê tâm liệt phế như thế này. Người con gái ấy như độc dược, từng chút từng chút ngấm vào cơ thể, trái tim anh, cho đến khi hủy hoại nó hoàn toàn.

Hà Du Cẩn, em có biết không, em ra đi khiến anh thanh thản, khiến cuộc sống của anh quay trở về, bầu trời thêm xanh, hít thở thêm thoải mái, chỉ là không có em, anh lại bắt đầu điên cuồng kiếm tìm, dần biết đó là sai trái, là sai thêm sai, lỗi lầm nối tiếp lỗi lầm, nhưng anh vẫn muốn đuổi theo, chỉ mong ông trời cho chúng ta thêm một cơ hội bù đắp tất cả sai lầm ở kiếp này.

Cái kết của nó không mấy đau đớn, có lẽ là bởi vì xuyên suốt câu chuyện đã khiến người đọc đau đớn đến tê dại mất rồi. Cao Phi ra đi cũng là một sự giải thoát, cho cả anh, cho cả mọi người. Chúng ta có thể hi vọng thêm một lần nữa, ở kiếp sau, cho dù là Hà Du Cẩn hay Cao Phi sai, họ cũng sẽ được ở bên nhau đến trọn đời.

Khép lại câu chuyện ấy, cảm xúc trong tôi ngổn ngang vô cùng. Ai đã sai, hận cái gì, hận để làm gì, biết trách ai đã làm nên những đau thương ấy? Hết thầy đã là vận mệnh, nếu đã không thể tránh thoát, vậy thì chỉ còn cách dùng cảm đương đầu mà thôi.

Đừng làm gì nuối tiếc để bản thân phải hận suốt một cuộc đời. Bởi ai đã từng nói: “Chúng ta có thể dành một phút để yêu ai đó, nhưng sẽ phải dành cả đời để quên đi một người”

Không có gì là vĩnh viễn, chỉ là, vĩnh viễn có bao xa, ai trong chúng ta sẽ là người biết được...

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm, Một Ngày, Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ngoại truyện 2

“ÀM”

Sau khi chiếc xe đỗ nhào xuống vực , dường như tôi nghe có tiếng người than khóc , có tiếng trẻ con hoảng sợ ...nhưng tất cả đã rơi vào im lặng , tôi không còn bất kì cảm giác nào ,trong đầu chỉ còn duy nhất một suy nghĩ về em “ Hà Du Cẩn , chờ tôi , một chốc nữa tôi sẽ tìm thấy em”

“ Cao Phi , Cao Phi , dậy mau em vừa làm mì trộn cho anh đây , Cao Phi , Cao Phi “

“ Cao Phi , em yêu anh “ “ Cao Phi , em mang thai rồi , anh không được bắt nạt em , không được trách mắng em nữa “

“ Cao Phi....Cao Phi “

Tôi choàng mở hai mắt dậy , hình như tôi nghe được tiếng của Hà Du Cẩn , em vẫn giống như trước đây luôn lí nhí mà bảo yêu tôi , luôn lén lút hôn vào trán tôi mỗi sáng sớm , hình như em nói với tôi là em có thai , còn bảo tôi không được tức hiếp em nữa , có phải em không ? Nhưng chẳng phải tôi đã chết rồi sao ? Tôi vẫn còn nhớ , khi chiếc xe chênh vênh giữa vực , tôi nhường chỗ của mình cho những người khác , không tiếp nhận bất kì sự cứu hộ nào , trong lòng tôi chỉ có khuôn mặt thanh thản và yên bình của em . Xe bị tai nạn không phải là ý muốn của tôi , nên Hà Du Cẩn , em không thể nào trách anh được .

Tôi ngồi dậy , xung quanh chỉ toàn một màu trắng xóa , thân thể không còn cảm thấy đau đớn nữa . Bây giờ , tôi là cái gì ? một hồn ma lang thang sao ? Vây còn em , em đang ở đâu , tôi lớn tiếng gọi :

“ Hà Du Cẩn , anh đã chết rồi , em mau ra đây “

“ Hà Du Cẩn , em mau ra đây cho anh “

Nhưng chung quanh không hề có tiếng động , vẫn yên ắng đến lạ thường . Tôi lang thang từng bước trong vô định , tôi phải tìm thấy tim , phải tìm được em

Tôi tưởng tượng ra khuôn mặt của em khi nhìn thấy tôi , chắc hẳn em sẽ ngạc nhiên lắm không biết có trách mắng tôi không nghe lời em không , nhưng dù thế nào em cũng sẽ lại ôm tôi rồi nhẹ nhàng nói “ Cao Phi , em yêu anh “ chúng tôi sẽ ở cùng với nhau là ma hay là bất cứ thứ gì cũng được , chỉ cần có thể bù đắp cho em , tôi đều chấp nhận . Hà Du Cẩn , anh nhớ em , đến chết mà vẫn phải đi tìm em , em mau xem em đã làm gì với anh này.

Xung quanh vẫn là một màu trắng xóa , tôi lê từng bước về phía trước , trong đầu vẫn mường tượng ra khoảnh khắc tôi tìm thấy em . Cũng không biết tôi đi được bao lâu , bỗng thấy phía trước có một cánh cửa phát ra ánh sáng mờ ảo , tôi tiến lại gần , gần một chút , tôi vươn tay qua thứ ánh sáng đó cả người bỗng nhẹ tênh , tôi không nghĩ nhiều vội bước cả thân mình qua cánh cửa . Khung cảnh ở đây thật đẹp , có bướm , có hoa , có hương thơm của cỏ ngát trời , bầu trời rất trong , cảnh vật lại hữu tình , tôi trộm nghĩ mình làm nhiều chuyện xấu như vậy mà vẫn có thể lên thiên đường ư ?

Nhưng tôi không có thời gian để thưởng thức những thứ này , tôi muốn tìm Hà Du Cẩn , mặc kệ là địa ngục hay thiên đường , tôi nhất định phải tìm được em . Lúc còn sống , chẳng phải em đã làm mọi cách để có thể kết hôn với tôi sao , vậy thì bây giờ , kể cả đã chết , tôi cũng sẽ không từ thủ đoạn mà tìm thấy em , cùng em nối tiếp mối duyên oan nghiệt này.Lau vệt nước trên khóe mắt , Tôi đi được một lúc lại nhìn thấy một căn nhà kiểu cổ , màu trắng rất đẹp , xung quanh có rất nhiều hoa tôi đoán chủ nhân của nơi này nhất định là phụ nữ à mà không chắc là một linh hồn của phụ nữ mới đúng , đây đâu phải nơi những người còn sống có thể đến được. Tôi ngửi thấy một mùi hương quen thuộc , mùi thơm này đã từng xuất hiện trong vô số giấc mơ của tôi , tôi nhớ mỗi sáng , em đều dậy rất sớm , tôi nhớ tôi thích ăn mì trộn , em cũng tự tay học từng bước để làm cho tôi ăn ,nhưng lúc ấy tôi hận em đến tận xương tủy , chẳng bao giờ thưởng thức đĩa mì trộn tốn bao tâm huyết em làm cả mà chỉ ăn thật nhanh chóng để lấp đầy cái bụng rồi xách cặp tài liệu đi làm bỏ mặc em đối diện với 4 bức tường trống rỗng . Sau này , khi kết hôn với Giai Cảnh , cô ấy cũng làm mì trộn cho tôi , tôi khen ngon nhưng trong lòng chứa đầy mất mát “ bởi đó có phải mùi vị mà A Du từng làm đâu “

Tôi lần theo mùi thơm của bột đậu phộng đi đến trước cửa nhà , ngó nghiêng một chút vào sân , tôi nhìn thấy một người đàn ông đứng tuổi có dáng dấp rất quen thuộc , ông đang ngồi đọc báo , trên chiếc bàn đá trạm trổ tinh xảo là một bình trà còn tỏa ra hơi ấm . Tôi dụi dụi mắt mình , tôi có nhìn lầm không ? đó chẳng phải là cha của Hà Du Cẩn sao ? Đường như biết có người nhìn mình , ông quay người lại , hai ánh mắt giao nhau , suýt nữa tôi hét không lên rằng gặp ma nhưng cũng vội trấn tĩnh lại rằng mình cũng đâu phải là người -.- . Ông thoáng chút ngạc nhiên , chắc ông không ngờ thằng con rể trời ơi này lại xuống đây sớm như vậy , ông mỉm cười , lần đầu tiên tôi thấy ông cười , ngày tôi và Du Cẩn kết hôn , người cha này đã uy hiếp tôi phải yêu thương con gái của ông , một người cha không từ thủ đoạn để con gái mình được hạnh phúc , cũng không biết là đáng thương hay đáng trách . Tôi gạt đầu nhìn ông “ Cha “

Ông ra hiệu cho tôi ngồi xuống : “ Vì sao ? “

Hiểu ý trong câu hỏi này , tôi chỉ đáp : “ tại nạn xe cộ “

Ông không nói gì , chỉ neho mắt lại rồi tiếp tục đọc báo . Tôi không nhịn được cất tiếng lên hỏi : “ Thưa cha , A Du , cô ấy ? “

Ông đẩy gọng kính lên nhìn tôi , rồi liếc vào căn nhà trắng vẫn đang tỏa mùi hương nghi ngút. Tôi vội đứng dậy xin phép ông , rồi đi nhanh vào bên trong . Hà Du Cẩn đang ở dưới bếp , tôi lảng lảng nhìn em xào mì , trộn mì , hành động thoăn thoắt khỏe mạnh , em không để ý đến tôi , cứ tiếp tục công việc của mình . Người hằng đêm xuất hiện trong vô số giấc mơ của tôi đang ở trước mặt tôi , tôi muốn ôm em , muốn chạy đến mà ôm chầm lấy em , muốn nói với em rằng tôi nhớ em , mẹ kiếp tôi nhớ em đến chết được. Nhưng trước sau tôi vẫn đứng im bất động , đây có phải là ảo giác không ? Người trước mặt kia là em có phải không ? Tôi sợ nếu tôi chạy đến ôm chầm em , tất cả sẽ tan thành mây khói , tôi sẽ thức tỉnh dậy , tôi sẽ lại mất em. Tôi không dám. Tôi đã mất Hà Du Cẩn một lần , tôi không đủ sức để mất cô ấy thêm một lần nữa. Cao Phi , mày vì một người phụ nữ mà trở thành cái gì rồi ?

“ Xoảng “ tiếng thủy tinh vỡ khiến tôi thoát khỏi dòng suy nghĩ này , đôi mắt đỏ đang nhìn chằm chằm tôi lộ vẻ kinh ngạc , em thật đẹp , thậm chí đẹp hơn

cả lúc còn sống . Ngày này Hà Du Cẩn , không có anh , em có thể sống tốt như vậy sao . Em cuống quýt nhìn tôi , nói : Cao Phi ? Sao anh lại ?

Tôi lắc đầu , tiến lại phía cô ấy ,” Nhớ anh không ? “ Gương mặt xinh đẹp vẫn còn chưa hết bàng hoàng “ Chẳng phải anh đã kết hôn với Giai Cảnh sống rất tốt sao ? tại sao ...” Tôi ôm chặt lấy em , dùng môi chặn lại những câu hỏi kế tiếp ,may quá không phải mơ , thân thể cô ấy rất ấm , mùi vị của cô ấy rất ngọt , tất cả tôi đều không quên , 4 năm , tôi đã mơ đến khoảnh khắc này 4 năm rồi . Cô ấy không đẩy tôi ra , chỉ lẳng lặng đón nhận tôi thậm chí còn kiễ chân lên ôm cổ tôi . Không biết hôn nhau bao lâu , tôi tiếc nuối buông cô ấy ra , “ Nhớ anh hay là không ? “

Cô ấy cuối đầu “ nhớ , rất nhớ “ . Tôi mỉm cười thỏa mãn , đúng là Hà Du Cẩn của tôi rồi , đúng là Hà Du Cẩn cái gì cũng suy nghĩ về tôi trước rồi , em đúng là Hà Du Cẩn mãi mãi chỉ yêu một mình Cao Phi này rồi . Tôi xoa đầu cô ấy,nói , “ Tôi cũng nhớ em , nhớ đến mức phải xuống đây thật nhanh để mà tìm thấy em “

Tôi nắm tay cô ấy đi dạo trên cánh đồng đầy hoa oải hương thơm ngát , màu tím của cả đồng hoa thật đẹp , tôi hái một nhánh cài lên tóc em , em mỉm cười rạng rỡ . Lúc này , mọi thứ thật yên bình , tôi dìu em ngồi trên một đồi đất cao cao , để e tựa vào vai tôi , nói , “ Nơi này thật đẹp “

Cô ấy nhu mày ,” Cao Phi , anh thất hứa , anh đã nói là em chết đi anh nhất định sẽ kết hôn sẽ sinh con , sẽ sống thật viên mãn “

Hai lòng bàn tay cô ấy siết thật chặt , gương mặt thanh tú đang lại , khóe mắt có một chất lỏng chảy dài nóng ẩm , tôi lấy tay mình lau nước mắt cho cô ấy , Hà Du Cẩn mạnh mẽ , độc đoán , không từ thủ đoạn chiếm lấy những thứ mình muốn luôn vì tôi mà khóc như một đứa trẻ , lúc còn sống , em rất hay khóc , tôi lại chẳng bao giờ để ý đến , thật nực cười , bây giờ , cả hai đều đã chết rồi tôi mới biết đau xót cho những giọt nước mắt của em , những giọt nước mắt đều vì tôi mà rơi xuống . Ôm bà vai gầy yếu , tôi xót xa : “ Anh đã làm đúng lời hứa với em , anh không hề nhớ đến em , luôn chăm chỉ làm việc hơn nữa còn thăng tiến rất nhanh , ba năm sau khi em mất , anh kết hôn với Giai Cảnh , cũng đã nghĩ đây là một cuộc hôn nhân hạnh phúc , nhưng em Hà Du Cẩn , em đến cả chết đi rồi vẫn không buông tha cho anh , vẫn xuất hiện trong mỗi giấc mơ của anh , khiến anh đắm chìm rằng người đang ở bên anh là em chứ không phải Giai Cảnh “

Cô ấy muốn nói gì đó nhưng tôi ngắt lời : “ Giai Cảnh đã phá bỏ đi đứa con giữa anh và cô ấy , cô ấy nói rằng anh bị ám ảnh bởi đoạn quá khứ giữa chúng ta , Hà Du Cẩn , anh thật sự nhớ em , cho dù có giả vờ rằng đã quên em , cố gắng sống hạnh phúc như thế nào thì em cũng giống như thuốc phiện khiến anh mỗi ngày phải nhớ đến em , nhớ đến muốn chết ngay lập tức chỉ để nhìn thấy em , em có còn nhớ lời tuyên thệ khi chúng ta kết hôn không ?“

Cô ấy cúi mặt , xoa xoa hai lòng bàn tay : “Em nhớ “

Tôi xoa đầu em , nói ,” Hà Du Cẩn , đừng nói sẽ yêu cô , cho dù là hạnh phúc tôi cũng sẽ không cho cô , tôi sẽ hận cô cả đời , cho đến ngày cô chết . Nhưng Hà Du Cẩn , tôi lại không ngờ rằng em lại chọn cách rời bỏ tôi khi tôi bắt đầu quan tâm đến em , tôi cũng lại càng không ngờ rằng ở thế giới bên kia tôi lại có thể tìm thấy em thêm một lần nữa “

Tôi đỡ cô ấy đứng dậy , ngắt 1 nhánh hoa oải hương rồi chậm rãi quỳ xuống : “ Hà tiểu thư , chúng ta đều đã chết cả rồi , anh bây giờ là Cao Phi không có bất cứ thứ gì kể cả tiền tài lẫn sự nghiệp , nhưng anh muốn cho em biết là Anh yêu Em , anh muốn bù đắp cho em những gì mà khi còn sống anh không làm được , em có thể cho anh cơ hội đó không ?

Tôi giống như chạm trúng thần kinh tuyến nước mắt của cô ấy , hai dòng lệ óng ánh trong suốt chảy ra không ngừng , cô ấy gật đầu liên tục ôm chặt lấy tôi “ Cao Phi , em yêu anh , Cao Phi , em rất yêu anh Em đã từng rất sợ cái chết nhưng giờ thì không còn nữa , chẳng qua là em chỉ đến nơi khác sớm hơn anh một chút , gầy dựng tất cả rồi chờ anh thôi...bây giờ em đã chờ được rồi đây , Cao Phi , anh cuối cùng cũng không thoát khỏi em được..”

Thế nên chết không phải là kết thúc mà chỉ là bắt đầu cho một khởi đầu mới , một cuộc sống mới...tốt hơn

Tôi cười ôm cô ấy vào lòng , người con gái này , tôi sẽ không để vuột mất em một lần nữa , cũng may ông trời đã kịp cho tôi gặp lại em , cho tôi cơ hội có thể khiến em hạnh phúc ở một thế giới khác...Tất cả một đêm , một ngày , một năm , một đời của tôi chỉ để chờ đợi giây phút này.

Chuyện cũ của tôi và Hà Du Cẩn đã kết thúc....còn câu chuyện hạnh phúc viên mãn của tôi và cô ấy đã được bắt đầu....

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm , Một Ngày , Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.